Autoare: ROSALIND BRETT

Titlu original: *FAIR HORIZON*

Titlu românesc: ORIZONT SENIN

Traducător: Mihnea Columbeanu

Era o ţară fascinantă, unde în fiecare dimineaţă unul dintre prietenii de sex masculin putea intra pe uşă, aducând în dar, cu aerul cel mai firesc o blană de leopard, obţinută în timpul unui weekend la vânătoare. Karen Ainsley a constatat că-i plăcea nespus şederea în Kenya, împreună cu simpatica şi binevoitoarea ei verişoară, Elizabeth, şi soţul acesteia, Justin. Dar, deşi chipeşul Mark Howard, cu toate succesele lui, îi făcea ocazional cadouri lui Karen, părea să-l intereseze mult mai mult Inga Sanderfield, frumoasa văduvă suedeză a unui englez. Şi, se întreba cu regret Karen, cum ar fi putut ea, o fată englezoaică de rând, să concureze cu sofisticatul farmec cosmopolitan al lui Inga?

— Karen!

Un moment, sufocată, Karen simţi că inima i se oprea în piept, pentru ca imediat să pornească la galop.

— Nu te bucuri că mă vezi?

Dacă se bucura!

— De ce-ai ieşit pe balcon?

— Fiindcă, întâmplător, ştiam că eşti aici.

Tonul lui Mark era neliniştit şi întrebător în acelaşi timp.

— Nu mai tremura aşa…

— Dar, Mark, nu înţeleg…

— Eu da – în sfârşit… Karen, cât timp am pierdut de pomană!

O prinse de încheieturile mâinilor, ridicând-o în picioare.

— Mergem la o plimbare – una scurtă – ca să nu ne întrerupă nimeni. Ţine-te bine.

Ridicând-o în braţe, trecu peste balustradă, coborând cu ea în grădină. În clipa următoare, Karen simţi din nou pământul sub tălpi, în timp ce Mark, ţinând-o de cot, o zorea să înainteze.

— Călcăm peste un rond de flori, şopti ea, încercând să pară scandalizată.

Mark râse.

— Dracu’ să le ia de flori! Uite aleea. Puţin mai încolo e

un pavilion de vară.

— Îmi intră pământ în pantofi…

— Am ajuns. Avem şi şezlonguri, şi taburete. Descalţă-te. Să aprind lumina?

— Nu… încă…

Mark îngenunche la picioarele ei, îi scutură ţărâna de pe ciorapi, apoi o încălță la loc. Când se ridică, respira adânc, cam nesigur…

— Cum să încep? întrebă el, cu glasul cam îngroşat. Cu explicaţii, sau spunându-ţi că te iubesc?

Toate personajele din această carte există numai în imaginaţia autoarei, şi nu au nici cea mai mică legătură cu unele persoane care ar putea să poarte aceleaşi nume. Ele nu sunt inspirate nici măcar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, şi toate incidentele descrise sunt absolut imaginare.

Capitolul 1

— Cea mai plăcută parte a mersului cu un car tras de boi, remarcă Elizabeth pe un ton de conversaţie, este ritmul. După vreo oră, când ţi s-au relaxat încheieturile, te legeni odată cu boii, iar imaginea coarnelor lor are un efect narcotic clar. Parcă ai fi pe un vapor.

Karen nu reuşea să găsească nicio legătură între călătoria pe mare care se sfârşise la Mombasa cu patru zile în urmă şi balansul micului car de lemn pe care-l împărţea cu verişoara ei şi cu cele două cufere mari, în spatele unui sextet de animale cafenii voinice, care miroseau puternic a pământ. Micul piccanin prăfuit din capătul atelajului, care păşea plin de importanţă pe picioarele lui desculţe şi solzoase, aruncând imprecaţii înfiorătoare spre boi ca să-i grăbească, făcea parte din irealitatea acelei surprinzătoare ţări – Kenya.

— Justin n-o să se supere că n-am aşteptat maşina la Guaba? întrebă ea.

— Justin nu se supără niciodată, o asigură Elizabeth. Dacă nu ţi-e cu supărare, există ocazii când un soţ cu vederi filosofice poate fi mai enervant decât o invazie de furnici, dar pe

de altă parte adeseori e o binecuvântare într-o ţară ca asta, unde eşti la cheremul climei şi al geologiei, şi al întregii rase Kikuyu. Vei constata că nu s-a schimbat prea mult de când l-ai văzut ultima oară.

Trecuse mult de-atunci – peste doisprezece ani, reflectă Karen. Ea avusese zece sau unsprezece. Stătuse pe cheu la Southampton, între mama ei şi cea a lui Elizabeth, care erau surori, privind spre cele două feţe care le zâmbeau printre lacrimi de pe puntea vaporului. Elizabeth şi Jones se căsătoriseră doar cu o lună în urmă, iar darurile lor de nuntă erau depozitate în cala vaporului – accesorii consistente pentru căminul pe care intenţionau să şi-l întemeieze la tropice. Karen îşi înghiţise nodul din gât. Întotdeauna ţinuse la verişoara Elizabeth şi se bucura că era fericită cu Justin… dar ar fi vrut s-o ia cu ei la plantaţia lor de cafea din Kenya, chiar dacă la început viaţa lor avea să fie o luptă.

Imediat ce începuseră să sosească scrisorile, familia se înveselise, iar peste trei ani, primind vestea naşterii fiului lui Elizabeth, mătuşa Mary se pregătise să plece pentru a-şi vedea fiica şi nepotul. Înainte ca visul să i se împlinească, sărmana mătuşă Mary murise, iar Karen şi doamna Ainsley rămăseseră singure să corespondeze cu Elizabeth şi Justin Paterson.

Până cu o săptămână înaintea plecării din Anglia, Karen fusese stenografă într-un birou de navlosiri, lucrând în paralel la restaurantul spitalului unde mama ei era administratoare. Când doctorul Marsden, vârstnicul medic şef al spitalului, începuse să facă tot mai multe vizite în micul apartament din Maida Vale, Karen sperase ca interesul lui pentru atrăgătoarea ei mamă să se extindă dincolo de limitele simplei prietenii. Aşa se întâmplase, aşa că anunţarea căsătoriei lor coincisese cu o lungă scrisoare de la Elizabeth, cerându-i lui Karen să vină în Kenya.

Hurducată în căruţa cu boi, Karen zâmbi amintindu-şi emoţia intensă care o cuprinsese în ziua aceea, cu patru luni în urmă, când o bucurie urmaşe alteia; recunoscătoare şi fericită că mama ei se recăsătorea după atâţia ani de singurătate, deschisese scrisoarea de la Elizabeth, iar speranţa pe care o nutrise în subconştient încă din ziua aceea de la Southampton, cu ani în urmă, i se conturase emoţionant în minte.

Nu-ţi face griji în legătură cu modul de a-ţi câştiga existenţa, draga mea, îi scria verişoara ei. *Keith este un barbar de-o şchioapă cu prea multă minte, dar la vârsta de şapte ani încă n-a fost nicio zi la şcoală şi nu ştie să citească o iotă. Nu-ţi mei vai vedea capul de treabă îndopându-l cu alfabetul şi tabla*

înmulţirii, pot să-ţi spun, iar dacă-ţi găseşti o oră liberă, oricând, Justin te va încotoşmăna fără jenă cu surplusul lucrărilor lui de birou. Probabil te întrebi cum îmi petrec eu *timpul, şi n-am de gând să-ţi răspund la întrebarea asta – vino şi-ai să vezi. E o ţară cât toate zilele, Karen. Te rog să vii.*

În seara următoare, Karen discutase cu mama ei şi doctorul Marsden şi, cam fără tragere de inimă, mama ei cedase.

— Atâta vreme cât promiţi să scrii regulat şi să te întorci în vacanţă o dată la doi, trei ani, spusese ea. Întotdeauna am bănuit că scrisorile de la Elizabeth îţi trezesc dorul să te duci şi tu să trăieşti în sălbăticia aia. Sper numai să n-o fi elogiat prea mult, astfel încât să fii dezamăgită.

— Acum, când Karen ştie că viaţa ta casnică şi clinică se află pe mâini bune şi capabile, intervenise binevoitor doctorul Marsden, poate pleca fără nicio mustrare de cuget. Din câte-am auzit despre Kenya, este o ţară pe care fie o iubeşti la nebunie, fie o deteşti de moarte. Cred că e bine să profite de ocazie. Dacă nu suporţi, Karen, te poţi întoarce oricând acasă, la mama ta şi la mine. Nu-mi displace deloc să am o fiică în toată firea.

Despărţirea de mama ei îi frânsese inima dar, aşa cum menţionase doctorul Marsden, găsea o satisfacţie nemărginită în

a şti că aceasta era iubită şi îngrijită de un om capabil şi sincer ca el. Şi era genul de femeie care nu putea decât să-l facă pe doctor fericit.

Cu excepţia unor greţuri de-o zi, în Golful Biscaya, Karen se simţise minunat pe tot parcursul călătoriei şi, cu mult timp înainte de a intra în portul Kilindini, remarcase dramatismul particular al Kenyei.

Elizabeth, într-o fustă de bumbac, o jachetă de tweed inutilă şi o pălărie de fetru, o aşteptase în port. Un moment, ea şi Karen se priviseră uimite – femeia brunetă şi zâmbitoare, cu trăsăturile frumoase ascunse sub o piele înăsprită de soare, şi fata blondă într-un costum de in cu gura roşie şi gingaşă întredeschisă şi ochii mari, albaştri precum cerul Kenyei. Apoi, se strigaseră pe nume şi se îmbrăţişaseră din toată inima.

După aceea, nu se mai opriseră din vorbă.

— Eşti exact aşa cum mi te amintesc! exclamase Karen.

— Tu nu! Dar ai crescut fermecător!

Petrecuseră o zi în arşiţa umedă din Mombasa şi încă una în cosmopolitanul Nairobi, înainte de a pleca spre Guaba, oraşul cel mai apropiat de plantaţia de cafea, unde aveau întâlnire cu Justin. Dar mersul trenurilor se schimbase, iar cele două femei fuseseră nevoite să aştepte două ore şi jumătate într-o haltă din

mijlocul câmpiei, sub un soare nemilos.

— E prea insuportabil, spusese Elizabeth. Dacă aşteptăm aici, Justin va găsi două grămezi de oase într-o baltă de sânge şi două cufere. Îi voi cere băiatului ăstuia să ne găsească un mijloc de transport.

Karen o auzise pe Elizabeth vorbind cu hamalul băştinaş într-un amestec de swahili şi engleză, apoi în dialectul kaffir local, şi în zece minute, spre uimirea ei, apăruse dintr-un nor de praf o căruţă primitivă cu un atelaj mânat de mărunţelul piccanin.

— Sper că ţi-au pregătit bine camera, comentă Elizabeth. A trebuit să-i las să se ocupe de ea când am plecat. Mark îşi luase majoritatea lucrurilor. Atâta vreme cât aşternutul e curat şi există o vază cu flori, merge, nu?

— Sigur că da. Cine-i Mark?

— Mark Howard? Stă la noi de vreo şase săptămâni, supervizând construcţia unui pod peste râu şi a unei case, alături. Odrasla noastră îl adoră; când va fi mare, o să construiască poduri mari ca al lui Mark prin toată Kenya, peste toate râurile şi căile ferate.

Karen râse.

— Sunt sigură că-i un scump. Se construieşte un pod în

apropierea fermei?

— Nu, la Grassa, dar casa noastră e cea mai apropiată de şantier. Mark a construit poduri şi şosele peste tot prin sudul Africii, şi pe continent, vreo câteva. Totuşi, e specializat mai mult pentru construcţiile din junglă, motiv pentru care-şi petrece cea mai mare parte a timpului în Africa, nu în Europa, deşi a ajuns până-n Burma. Cred că şi creierul lui e măsurat şi jalonat ca un proiect de construcţii. Cu toate astea, e un om cam enigmatic. Îţi dă senzaţia că a umblat peste tot şi le-a văzut pe toate… Dacă-i displaci, te măsoară cu o privire care te face să te simţi de două parale.

— Pare un om antipatic. Cum v-aţi ales cu un asemenea individ pentru şase săptămâni?

— E ciudat, dar se ataşează de om. E foarte fermecător cu mine şi se înţelege bine şi cu Justin. Keith, pe care nu-l impresionează nimeni, şi l-a ales ca singurul lui unchi, şi trebuie să spun că Mark e foarte îngăduitor cu maimuţoiul ăsta mic. I-a adus un ponei în dar la despărţire.

Ajunseseră pe o mică movilă, iar Elizabeth îşi trase în jos borul pălăriei, umbrindu-şi ochii, şi arătă undeva în faţă.

— Vezi şi tu ce văd eu? Uite-l pe Justin, binecuvântată să-i fie inima, cum se târăşte cu arzătorul-de-ulei… Asta-i

maşina de teren – o fierătanie pe roţi, explică ea. Doamne, ce bine-mi pare că-l văd! Mă întreb dacă l-a luat şi pe Keith.

Dar Keith, le informă Justin, după ce-i strânse lui Karen mâna mai-mai să-i sfărâme oasele, cu zâmbetul lui afectuos, rămăsese cu Mark, în ultima zi a acestuia la fermă. Aveau să se întoarcă amândoi pe la ora şase. Piccaninul fu plătit, şi-şi întoarse boii, cu îmboldeli şi ameninţări rostite sacadat.

— Nu mai e mult, spuse Justin, în timp ce întorcea maşina pe drumul îngust. Îmi pare rău că n-am venit să te aştept, Karen, dar Elizabeth şi cu mine încurcăm întotdeauna borcanele cân de vorba de aşa ceva. Oricum, ne bucurăm enorm că ai venit.

Peste mai puţin de o jumătate de oră, ajunseră la o centură mică de portocali care se sfârşea într-o poartă de şipci ce se legăna somnoros în adierea vântului, scârţâind. Un grădinar culcat sări în picioare şi veni să ţină poarta. Karen văzu o casă de bârne cuibărită printre tufişuri cu flori multicolore, un desiş de bananieri care umbreau veranda şi, în spate, câţiva copaci cu frunziş dens, de un verde închis.

Deşi Elizabeth îi descrisese în scrisori interiorul casei, nu era atât de mare pe cât şi-o imaginase Karen. Tavanul, de pildă…

— De ce e din pânză? se miră ea.

— Din două motive. Pânza lasă să intre aer, dar opreşte insectele mari şi şerpii. Acoperişurile de crengi sau iarbă au unele neajunsuri; trebuie să fie mereu reparate şi adună paraziţi – dar sunt destul de rezistente la furtuni şi minunat de răcoroase. Asta-i camera unde locuim şi lucrăm noi. Sper că n-ai să te plictiseşti de ea.

Mare, cu miros de cedru, camera era mobilată simplu, cu piese din lemn de tec. Un capăt, conţinând şi o garnitură cu un divan, avea în faţă un glasvand care dădea pe verandă, în timp ce garnitura de sufragerie şi biblioteca ocupau restul spaţului. Uşa din stânga, pe peretele din fund, dădea în camera lui Elizabeth. Aceasta o deschise pe cea din dreapta.

— Asta-i camera ta, Karen. N-arată tocmai rău, nu-i aşa?

Karen se opri în mijlocul podelei ceruite, privind mobila smălţuită în alb şi covorul artizanal verde, şi inspirând mireasma vazei cu mazăre-dulce şi flori roz de pe măsuţa de toaletă.

— E minunată, spuse ea. Am să ador camera asta. Se mai simte şi acum mirosul de cedru.

— Nu mă mir. Aproape toată casa e construită din lemn de cedru. L-am folosit în primul rând fiindcă e ieftin – cedrul creşte din abundenţă în districtul ăsta – iar acum de mai

bucurăm că l-am ales şi din alte motive. Se pare că e singurul lemn care nu le place termitelor. Vrei să faci o baie?

— Cred că mai întâi am să-mi despachetez un cufăr, ca să-mi scot lenjeria de schimb.

— Bine, aşa o să mai câştigăm timp. Aici, baia e o operaţiune complicată, cu excepţia cazurilor când se umflă râul. Atunci, intrăm în apă când nu e nimeni prin apropiere şi ne săpunim. Imediat, băiatul o să-ţi aducă şi un ceainic.

Rămasă singură, Karen uită de cufere, absorbită de priveliştea multicoloră care se vedea pe fereastră. Grădina era mică, dar perfect organizată, ridicându-se în terase scurte cultivate din plin cu salvie stacojie şi flori albastre ca safirele; iar de-a lungul zidurilor joase de piatră creşteau plante necunoscute cu flori galbene, portocalii şi albe, care se revărsau în cascade până la marginea peluzei pătrate, verde ca smaraldul. Grădina se termina cu un strat de aloe roşu-incandescent ale cărui flori se profilau ca nişte flăcări pe albastrul imaculat al cerului. În spate, terenul cobora, iar în depărtare, coroanele voluminoase ale arborilor de cafea se întindeau spre infinit ca o cuvertură de catifea verde vălurită. Karen se înfioră la vederea frumuseţii stranii a acelei ţări în care venise să trăiască.

Tocmai îşi făcuse baia şi luase pe ea o fustă albă cu dungi

roz, când nişte sunete neaşteptate invadară livingul. Lătrăturile surescitate ale unui terrier, o turuială rapidă şi ascuţită, apoi vocea lui Elizabeth, atentă şi liniştitoare. Karen ieşi în uşă, privind micul personaj răvăşit care se agita pe marginea mesei de sufragerie, unde fusese aşezat, în timp ce mama lui îi ştergea sângele de pe genunchi şi-i aplica un leucoplast.

— Nu-i foarte grav, aşa-i? întrebă băiatul. Mark m-a provocat, aşa că a trebuit s-o fac. A zis că mi-am revenit ca un gentleman.

— Poate că lui Mark o să-i pară măcar puţin rău dacă-ţi rupi gâtul pe poneiul ăla, replică mama lui, calmă.

— Mark zice că trebuie să-nveţi şi cum să *cazi!* declară el dispreţuitor. Totul e prezenţa de spirit.

O pauză, urmată de o întrebare politicoasă:

— Tu ştii ce-i aia prezenţă de spirit, mămico?

— Nu pot spune că sunt familiarizată cu marca lui Mark.

— Păi, Mark zice că prezenţa de spirit mili… mimi… *mi-ni-ma-li-zea-ză* durerea.

— Dumnezeule! A spus el asta?

— Şi înseamnă, continuă Keith mândru, că în după-amiaza asta mi-aş fi putut rupe piciorul, dacă nu-mi foloseam prezenţa de spirit. Cred că e ceva din creier.

Băiatul trase aer în piept, adânc, satisfăcut, şi înălţă capul.

— A, bună, o salută el pe Karen, înghiontindu-şi mama.

Elizabeth se uită şi ea, zâmbind.

— Karen, fă cunoştinţă cu Keith în cea mai tipică poziţie a lui. A făcut o adâncitură în masa asta. Jos, iubitule, şi du-l pe Tuppence afară, ca să-l legi. Pe urmă, cere-i lui Peanut să ducă băiţa în spate pe verandă, lângă camera ta, şi-am să vin să te curăţ un pic.

— Pe curând, Keith, îi spuse Karen. Ne vedem mai încolo.

Băiatul nu se clinti. Îşi înfundă mâinile în buzunare, iar pe chipul lui rotund, cu nas diform, se întipări o expresie încăpăţânată, în contrast cu pistruii de pe obraji. O privea pe Karen fără să clipească.

— Mămica a zis c-ai să mă înveţi să citesc şi să scriu, dar Mark zice că nu poţi să înveţi nimic ca lumea dacă nu vrei. Şi eu nu vreau. Nu pot să sufăr cărţile.

— Aha… Am impresia că ai vrea să ajungi ca Mark, când vei fi mare.

— Sigur că da. E cel mai grozav om din Kenya!

— Vai de mine, ce declaraţie sentenţioasă! Întreabă-l câţi ani avea când a început şcoala.

— L-am întrebat. Avea şapte, ca mine, dar el s-a dus la o şcoală interesantă, în savană – iar învăţătorul era tatăl lui. Mark era singurul băiat alb, între treizeci de băştinaşi.

— Asta sună mai degrabă alarmant decât interesant. Cum ţi-ar plăcea aşa ceva?

— Nu ştiu, dar lui Mark i-a plăcut. A învăţat destule la şcoala aia şi la Nairobi ca să se ducă la o universitate din Anglia, când s-a făcut mare.

Karen începea să se cam sature de infailibilul Mark Howard.

— Hai să începem pe picior de egalitate, bine? propuse ea. Dimineaţa vom citi şi vom scrie împreună, iar după-amiaza poţi deveni tu profesor, ca să-mi arăţi cum să recunosc un eland când îl întâlnesc.

Keith o privi cu ochi mari.

— Chiar nu ştii?

Karen clătină din cap.

— N-am văzut niciunul în viaţa mea.

Băiatul zâmbi, arătându-şi strungăreaţa dintre dinţi.

— Nici n-ai împuşcat vreodată un ţap, sau măcar un iepure-de-savană? Eu am prins unul o dată, cu Mark. Era o frumuseţe, dar aşa de speriat că a trebuit să-i dăm drumul. Am

să te duc la Groapa Şerpilor, dacă vrei, şi-am să-ţi arăt un păianjen mare cât Tuppence. Trăieşte sub o piatră şi cred că are vreun milion de ani.

— Baia, iubitule, îi reaminti cu răbdare Elizabeth.

Ascultător, băiatul îşi descheie cămaşa şi începu să şi-o scoată din pantaloni.

— Ştii să călăreşti? o întrebă el pe Karen.

— Încă nu, dar vreau să învăţ.

— Am să te învăţ eu.

Şi, ascultând în sfârşit instrucţiunile mamei sale, porni spre uşă.

— Unul din primele lucruri pe care trebuie să le exersezi e cum să *cazi.*

Elizabeth ridică din sprâncene, cu o expresie comică, şi îl urmă afară.

Karen, cu amuzamentul accentuându-i mica gropiţă din colţul stâng al gurii, se aşeză într-un fotoliu din faţa glasvandului. Asfinţea, prin aerul mai răcorit începând să plutească o sumedenie de arome îmbietoare. Copacii fremătau încet pe cerul de culoare tot mai închisă.

O siluetă înaltă se opri pe verandă, cu spatele spre cameră şi o spirală subţire de fum ridicându-se deasupra capului cu păr

lucios. Din cine ştie ce motiv, Karen rămase nemişcată, privind umerii deosebit de laţi, într-o jachetă kaki subţire, şi mişcările economice cu care bărbatul îşi scoase ţigara din colţul gurii, aruncând-o între bălării. Aşa cum stătea acolo, închis în sine şi neînduplecat, dădea senzaţia că gândurile îi erau duse departe.

Scurtul amurg trecuse. Se lăsa noaptea, iar dinspre desişuri şi coline se auzeau tot mai multe sunete nocturne. Ţârâitul ascuţit al greierilor, orăcăitul răguşit al broaştelor, foşnetul metalic al gândacilor în zbor. Apoi, hohotitul îndepărtat al hienelor şi un răget prelungit şi intermitent pe care Karen, cu teamă, îl atribui unui leu. Erau zgomote cu care în cele din urmă avea să se deprindă, ca şi cu arşiţa dogoritoare a soarelui.

În spatele ei, Peanut aduse lămpile. Bărbatul de pe verandă se întoarse şi intră în cameră.

— Ei, ei, murmură el cu o ironie binevoitoare, ce păru să atingă o coardă undeva în inima lui Karen. O gazelă în salon. Mi-a fost dat să văd, în Africa, imagini şi mai incredibile. Bună seara, domnişoară Karen Ainsley.

Karen îşi stăpâni imboldul iritant de a se bâlbâi. Nu era pregătită să-i facă faţă acelui străin sigur pe sine.

— Bună seara, domnule… Howard.

În timp de Mark Howard chema valetul şi-i cerea să

aducă băuturi, Karen îl observă cu atenţie. Avea un chip nu atât straniu, cât *aparte;* foarte slab, pielea i se întindea peste pomeţii obrajilor, scoţându-i în evidenţă structura maxilarelor şi nasul prelung, cu o cocoaşă mică. Un fel de nas roman, plin de aroganţă şi cu nările arcuite ca şi cum starea lui de spirit dominantă ar fi fost dispreţul. Părea să aibă cel puţin treizeci şi cinci de ani.

Dar atitudinea sa nu emana decât farmec, când se aşeză în fotoliul de lângă al ei şi o privi.

— Sunteţi dură cu doamna Paterson, nu-i aşa?

— Elizabeth şi cu mine suntem verişoare.

— A, da. Vă ducea la o mică şcoală particulară, în fiecare dimineaţă, în drum spre colegiu. Dumneavoastră stăteaţi în spatele ei, pe bicicletă, şi într-o zi vi s-a agăţat eşarfa în spiţe. Ne-a povestit întâmplarea asta azi dimineaţă, la micul dejun, înainte de a pleca să vă aştepte.

Zâmbi vag, cu o mişcare leneşă a buzelor sale conturate aspru.

— Majoritatea copiilor îşi aleg eroi pe care să-i aduleze. Elizabeth făcea obiectul adulaţiei dumneavoastră?

— Într-o oarecare măsură, recunoscu Karen. Întotdeauna îmi doream să fac lucrurile pe care le făcea şi ea, şi opinia

nimănui nu conta mai mult pentru mine. Dar toate acestea au luat brusc sfârşit când s-a măritat cu Justin şi a plecat în Kenya.

— Nu tocmai. Aţi urmat-o încoace – dar fără un soţ. Mă credeţi sau nu, asta a fost o omisiune destul de serioasă. Pe-aici sunt mulţi tineri, dar e greu de ales.

Când Peanut aduse tava, Mark o întrebă:

— Un Martini, sau ceva mai uşor?

— Aş prefera un suc de chitră.

Cu mişcări experte, Mark amestecă un mic cocktail de fructe, punând deasupra suc îndulcit de chitre proaspăt stoarse.

— Inofensiv şi înviorător, comentă el. Aş bea o jumătate de duzină din astea, în cursul unei zile. La apusul soarelui, însă, prefer un pahar de tărie. Sigur nu vreţi o picătură de gin în el?

— A, da, o picătură merge, răspunse Karen, întinzând paharul.

— Nu e nevoie să-l ţineţi aşa de strâns, că nu vă muşcă, remarcă el sec. Cred că primele dumneavoastră reacţii faţă de ţara noastră sunt ca ale tuturor: superbă, fascinantă, minunată, şi toate celelalte superlative de rigoare.

— Da, dar în după-amiaza asta m-am mai temperat. Nu aveţi nici pe departe destui copaci. Drumurile sunt îngrozitoare, iar carul cu boi nu e cel mai potrivit mijloc de a le străbate.

Mark râse.

— Dumnezeule mare! A fost în stare Elizabeth să vă facă una ca asta? Foarte urât din partea ei, pentru o nou-venită, şi verişoară pe deasupra! Într-un an, poate chiar mai curând, veţi avea un drum bun, asfaltat, până la Guaba, ba poate chiar până la Nairobi. Asta-i sarcina mea.

În acel moment, Keith dădu buzna în cameră, îmbrăcat în pijama, cu chipul strălucindu-i de săpun.

— Mereu e ora de culcare, bombăni el, încălecând braţul fotoliului lui Mark. Te rog, Mark, stai până dimineaţă.

— Nu se poate. Nu mai locuiesc aici, ştii bine. În noaptea asta trebuie să mă culde la Grassa.

— Karen a primit camera ta. N-ai nimic de zis?

Se subînţelegea că băiatul ar fi avut destule obiecţii.

— Nu prea multe, acum când casa mea e fata.

— Grassa e un oraş mare… şi am construit şi eu o parte din casa aia, îi spuse Keith lui Karen. E făcută din chirpici şi lemn, şi am amestecat la chirpici.

— Ba bine că nu, interveni Elizabeth, din uşă. A trebuit să ţi-l scoatem din urechi cu târnăcopul. Zi noapte bună şi hai.

— Ai să mai vii curând, Mark? întrebă rugător Keith.

— Sigur că da. Sunteţi cei mai apropiaţi vecini ai mei. Să

nu încerci cine ştie ce cascadorii cu calul, dacă nu e şi tăticul tău cu tine.

— Bine. Karen vrea şi ea un cal.

O scurtă pauză.

— Serios? Ei, atunci va trebui să-i găsim unul.

— Încă nu ştie să călărească.

— În cazul ăsta, vom căuta o iepşoară prietenoasă, cu picioare fine şi bune maniere.

Tonul uşor ironic al lui Mark părea să insinueze: „La fel ca ea”. Îl bătu pe Keith pe umăr.

— Ai avut o zi grea. Hai, şterge-o acum. Noapte bună, bătrâne.

Keith sări jos, îi aruncă o privire sfidătoare lui Karen, parcă provocând-o să îndrăznească să-l sărute, răcni un „noapte bună” scurt şi o zbughi. Apoi intră Justin, cerându-şi obişnuitul pahar de bere, după care îi aprinse pipa.

În timpul conversaţiei care urmă, referitoare în primul rând la recoltă şi piaţă, Karen tăcu. Irezistibil, atenţia ei era atrasă de Mark ca de un magnet. Degetele lui, în timp ce-şi aprindea ţigara, erau osoase şi puternice. Sprâncenele, înălţate circumspect când Karen refuză să fumeze şi ea, îi erau drepte şi dese, mai închise la culoare decât părul. Arăta ca un studiu în

tonuri cafenii virile, cu pielea bronzată ca lemnul de mahon şi părul castaniu bogat, uns cu briantină. Iar ochii… ochii aceia căprui… conchise Karen, aveau culoarea alunelor, cu punctişoare verzi.

Cu tot farmecul lui lejer, avea ceva de vultur singuratic. Când Elizabeth anunţă că cina avea să fie servită peste douăzeci de minute, se ridică, îşi scutură scrumul de pe rever şi spuse că trebuia să plece.

— Nu înainte de cină! exclamă Elizabeth.

— Ba mă tem că da. Am de parcurs şapte mile de drum accidentat, pe întuneric.

— Peste-o oră nu va fi mai întuneric decât acum.

Mark zâmbi.

— I-am lăsat băiatului instrucţiuni să-mi pregătească o tocană. Intenţionam să-l aduc pe Keith acasă, apoi să plec imediat.

— Cred că te bucuri că acum ai casa ta proprie! îl acuză Elizabeth.

— Şi eu cred că mă bucur. Ce să-i faci, aşa sunt eu. Nu trebuie să te superi.

Îi mai făcu lui Elizabeth vreo două complimente, pentru felul cum îl găzduise, se înclină uşor ironic spre Karen, le ură

noapte bună şi plecă.

După cină, când se duse în camera ei, Karen ezită în faţa oglinzii. Avea pielea deschisă, încă neatinsă de soare, ochii albaştri, nasul scurt, un păr palid pieptănat pe spate deasupra frunţii înalte şi albe, în şuviţe ondulate şi bine periate, şi o gură roşie, lată, cu buzele arcuite generos şi senzual. Nu era frumoasă, aşa cum declarase Elizabeth. Potrivit de arătoasă, cu un anume farmec dulce, poate – dar ştia că, în privinţa bărbaţilor, nu putea recurge la nicio şmecherie. Până şi femeile simple reuşeau să-i atragă mai mult, cu ajutorul câte unui râset îndelung exersat sau al unei atingeri subtile cu degetele.

Mă rog, mare lucru nu avea ce face. Nu putea decât să fie ea însăşi.

Capitolul 2

Lecţiile cu Keith urmau să înceapă abia peste o săptămână, aşa că în următoarele câteva zile Karen se familiariză cu topografia fermei şi o ajută pe Elizabeth la lăptărie.

— În primii cinci ani, spuse Elizabeth, în timp ce smântânea laptele, cu mânecile suflecate, finanţele noastre au stat prost, foarte prost. Pe urmă, arborii de cafea au atins randamentul maxim şi preţurile erau bune, aşa că am început să ne revenim, dar a fost îngrozitor de greu. După încă doi ani, am reuşit să ne angajăm un şef de echipă kikuyu foarte bun. De atunci, am avut câteva anotimpuri încununate de succes, iar acum, pentru prima oară, suntem complet solvabili.

Îşi clăti mâinile într-un lighean cu apă şi săpun, cotcodăci ceva în swahili către băiatul care punea smântâna cu polonicul în puţină, apoi ieşi cu Karen la soare.

— Vino cu mine până la tabăra nomazilor. Soţia lui Peanut şi prietenele ei îmi fac nişte rogojini de iarbă pentru camera ta şi pentru a lui Keith – ţin mai bine decât covoarele, pe caniculă. Vreau să văd cum au mai progresat.

Tabăra nomazilor era un sat miniatural, la vreo zece minute distanţă de acareturile fermei. Peanut, nepreţuitul valet, împreună cu tatăl lui, se prezentaseră la şantierul de construcţie al fermei şi ceruseră politicos de lucru şi permisiunea de a-şi construi o colibă pe cel mai neroditor pământ al stăpânului, urmând ca în schimb să lucreze pentru acesta. Binevoitor, Justin acceptase. Dar nu se aşteptase la cohorta de rude şi băgători de seamă, capre şi câini, oale şi boarfe, care îi urmaseră imediat pe cei doi băştinaşi.

— Jumătate dintre ei lucrează doar pentru privilegiul de a lucra pe proprietatea noastră şi ceva produse lactate, explică Elizabeth. Peanut, fiind valet, este pukka sahib printre ei. Adevăratul lui nume înseamnă „Fiul Pădurii de Mahon”, dar ar fi fost prea absurd să-l numim aşa, când îl certam pentru că spărgea vasele sau nu făcea baie.

Tabăra acoperea cam trei acri de pământ, în cea mai mare parte bine cultivaţi de femei. Lucrau sârguincios, cu copiii agăţaţi pe spate, în şaluri, sau tăvălindu-se goi pe iarbă. Erau tinere şi cele mai multe, pe jumătate goale, stăteau pe vine în jurul unei grămezi de iarbă uscată, împletind cu îndemânare rogojini. Toate păreau mulţumite şi sănătoase, iar Karen se întrebă dacă taifasul lor era ca al tuturor cusătoreselor: despre

podoabe noi şi bărbaţi tineri, dansul de aseară şi aşa mai departe.

La întoarcerea spre casă, Elizabeth îi vorbi despre vecinii lor.

— Lângă noi stă familia Winchester – am trecut pe lângă ferma lor când am venit de la Guaba. Cred c-am să-i invit sâmbătă la cină. Nu trebuie să te lăsăm să te plictiseşti.

— Niciun pericol. Toate sunt atât de inedite şi surprinzătoare!

— Totuşi, eşti tânără şi obişnuită cu viaţa de birou. În plus, cunoşti, desigur, o mulţime de bărbaţi. Dacă Kenya ţi se va vârî pe sub piele – cum cred c-o să se întâmple – vei dori să te măriţi şi să te stabileşti aici. Ai de unde-alege, adăugă ea râzând. N-ar fi deloc o idee rea să invităm în fiecare weekend câte un cuplu căsătorit şi un burlac. Ar fi distractiv să-i împărţim în „posibili” şi „cu-ăştia-nici-moartă!”

— Iar apoi, am lua-o de la început cu „posibilii”, ca să alegem „probabilii”, completă veselă Karen.

Când ajunseră la poarta din spate, Keith li se repezi în întâmpinare.

— A venit Mark! anunţă el. A fost la Guaba să ia provizii de la tren şi rămâne la masă. Tăticul l-a invitat.

— Vai de mine, gemu Elizabeth, luând-o la fugă, şi eu

planificasem ouă cu şuncă pentru trei persoane şi jumătate! Mark are o poftă de mâncare ca a tuturor bărbaţilor de prin partea locului. Trebuie să zbor!

Karen se oprise, iar Keith o privea curios.

— Ce-i cu tine, nu-ţi place Mark? întrebă el.

— Nu fi prost. Abia dacă-l cunosc.

— Atunci, de ce faci mutra asta îmbufnată.

— Aşa arăt? M-o fi bătut soarele-n cap. Poftim, aşa-i mai bine?

Surâsul ei îl făcu să zâmbească.

— Hai, o chemă băiatul. Mi-e foame, şi mămica a zis c-avem ouă cu şuncă!

În timpul mesei, Karen fu la fel de politicoasă şi rezervată ca Mark.

După câteva rateuri la început, lecţiile cu Keith îşi intrară în normal. În fiecare dimineaţă, de la nouă la douăsprezece, cu o pauză de zece minute pentru lapte, stăteau la masa de pe verandă, învăţând printre păsările şi fluturii care le invadau singurătatea. Keith era un elev receptiv, iar manualele comandate de Elizabeth de la Nairobi erau moderne şi bine ilustrate. Până şi cartea de aritmetică folosea diagrame colorate pentru a explica anumite principii elementare.

Evident, lui Keith îi plăceau mult mai mult după-amiezele. O duse pe Karen la Groapa Şerpilor şi o puse să se culce pe burtă, cu capul peste margine, uitându-se după năpârci-de-iarbă şi spinări-galbene care sâsâiau. Scormoni cu un băţ într-un smoc de mir-de-baltă, până când un păianjen cafeniu, cât o mână de om, ieşi să vadă cine-i tulbura siesta.

— Îl cheamă Caesar, îi spuse Keith. L-am şi botezat, cu un strop de limonadă. Mamă, ce s-a mai supărat…!

Era un copil normal şi sănătos, lucru pentru care Karen se simţea recunoscătoare. Pedagogia nu era punctul ei forte şi un elev-problemă i-ar fi dat bătăi de cap. Aşa, vedea apropiindu-se momentul când, peste un an, doi, Keith urma să stabilească ritmul, nu ea. Discuta adesea acest subiect cu verişoara ei, dar Elizabeth îl expedia de cele mai multe ori râzând.

— La vremea aia, o să se ducă la o şcoală cu internat, în Anglia. Va trebui să discuţi cu Roy Strasmore şi să găsiţi o soluţie.

Karen îl simpatiza pe Roy Strasmore. Era tânăr, blond şi zvelt, lucrând cu entuziasm ca inspector de învăţământ pe district. Era detaşat la Guaba, unde locuia într-o căsuţă albă, cu acoperiş de fier, lângă care creştea un palmier de seră, singurul copac pe o suprafaţă de mile întregi, plantat acolo de un

predecesor optimist. Nu era de mirare că-şi petrecea weekendurile cu familiile Paterson, Winchester sau Harding.

— Nu m-am gândit niciodată la copaci, până când am ajuns în Guaba, unde nu creşte niciunul, îi mărturisi el lui Karen într-o seară, la cafeaua de după cină. La fel cum niciodată n-am dat atenţie faptului că aceşti copii negri cresc ca nişte mici barbari, până când am fost însărcinat cu un grup de şcoli.

— N-ai fost învăţător şi înainte de a veni în Kenya? îl întrebă Karen.

— Cerule, nu! exclamă el. Ca să primeşti o funcţie guvernamentală aici, poţi să fii complet cretin, atâta vreme cât ştii să mânuieşti o armă şi oferi o companie plăcută în safari. Nu ştiai?

— Trebuie să-ţi fi cerut vreo diplomă, ca să te aibă în vedere, replică ea.

— Serios? Şi-atunci, eu cum naiba am reuşit? Serios, totuşi, efortul de a smulge bani de la minister pentru noi şcoli mă doboară de pe picioare. Pur şi simplu nu au.

— Lemnul e destul de ieftin, şi-s sigură că părinţii şi-ar da băieţii să lucreze la construirea şcolilor. Ar cumpăra şi cărţile. N-ar trebui să obţii decât autorizaţia de la guvern şi un învăţător.

— „Decât”! gemu Roy. Sărăcuţa mea neştiutoare. Îmi aminteşti de o fată pe care am lăsat-o în urmă… eşti atât de diferită!

„Fata pe care am lăsat-o în urmă” era singurul punct de reper fix în viaţa veselă a lui Roy. Îi mărturisi lui Karen că Glenis era răsfăţata unor părinţi bogaţi. O răsfăţată frumoasă, deşi trebuia să recunoască faptul că bogăţia îi atrofiase simţul valorilor. Lui Roy îi plăcea Kenya atât de mult, încât ar fi vrut s-o aducă pe Glenis acolo şi să se însoare cu ea.

— Dar părinţii ei nu prea vor, şi nici Glenis, cred, oftă el, strâmbându-se. Sincer să fiu, n-o văd locuind într-o colibă albă din savană, cu un servitor african, şi-al dracului să fiu dac-aş accepta bani de la tatăl ei ca să mă chivernisesc ca un fermier gentleman.

— Dacă-ţi pui mintea la contribuţie, casa ta ar putea fi restaurată foarte bine, sugeră Karen, amintindu-şi de camerele răcoroase şi apa limpede de la cişmea. Câteva piese de mobilier modern, un sul de creton, vreo cincizeci de copăcei şi arbuşti care cresc repede, şi o cadă de porţelan nouă ar transforma-o într-un mic palat. O femeie ar fi fericită oriunde, atâta vreme cât poate face din când în când o baie civilizată.

— N-o cunoşti pe Glenis. Detestă cretonul, nu face un pas

fără camerista ei franţuzoaică şi se cufundă într-o baie de alabastru cu spumă parfumată de două ori pe zi.

— Ce idioţenie! râse Karen. În Anglia zilelor noastre nu mai există asemenea fete.

Ghici însă, după expresia lui Roy, că descrierea nu era chiar atât de îndepărtată de realitate. Probabil Glenis era un fenomen în Anglia contemporană.

Roy nu rămase abătut mult timp.

— Vom convoca o şedinţă cu părinţii, propuse el. Crezi că Elizabeth ar pregăti un ceai, pentru vreo treizeci de persoane, sâmbăta viitoare? Ar fi momentul cel mai potrivit pentru majoritatea părinţilor.

Elizabeth spuse că, după părerea ei, totul se putea aranja foarte uşor.

— Nu numai părinţii, adăugă ea. Ar trebui să fie chemată toată lumea, chiar şi rezidenţii temporari, cum ar fi colonelul Williamson şi Mark Howard – mai ales Mark!

Karen, simţind o pulsaţie neaşteptată în tâmplă, ridică privirea.

— De ce Mark Howard?

— E glorioasa lui ţară, nu? Noi, coloniştii, îi cultivăm preţiosul sol, astfel încât toate drumurile şi podurile lui să aibă

un rost. Şi-n plus, adăugă ea fără nicio logică, cineva trebuie să-l mai uşureze şi pe el de nişte bani. Burlacii bogaţi m-au enervat întotdeauna.

— Elizabeth are dreptate, spuse gânditor Roy. Lăsând la o parte paralele, Mark are putere în Nairobi. Dar, ori de câte ori am vorbit cu el, părea iritat de problemele coloniştilor, şi cred că ar refuza să se implice în ceva atât de neînsemnat ca o şcoală pentru copii.

— Îl putem întreba, oricum, conchise Elizabeth. Nu există niciun om pe lume care să nu poată fi flatat. Voi trimite un băiat cu un bilet în care am să-i scriu că avem nevoie de sfatul lui într-o problemă foarte importantă. Asta ar trebui să-l aducă încoace!

La începutul săptămânii următoare, mesajul fu expediat la Grassa, iar băiatul se întoarse la fermă – fără niciun răspuns. Inexplicabil de deprimată, Karen îşi continuă treburile, ajutând la călcat şi cusut. Mark mai trecuse pe la ei de trei săptămâni. Îşi alegea prietenii dintre vânătorii care locuiau temporar printre colinele din jur, şi-şi petrecea adesea weekendurile în safari. Veştile aduse de participanţi, care poposeau uneori la familia Paterson ca să ia cu împrumut combustibil, îi înştiinţau despre „pradă.

Dintr-un grup făcuseră parte două fete foarte drăguţe, îmbrăcate atrăgător, în pantaloni strânşi pe şolduri şi bluze de caşmir. Se aşezaseră pe verandă, în şezlonguri, cerând de băut. Karen, care lucra în apropiere, o auzi pe una spunându-i celeilalte:

— Mark e exasperant – teribil de interesant şi fermecător, dar… *exasperant!*

La care, cealaltă răspunse:

— Ştiu. Pur şi simplu ia în râs orice manifestare emoţională. Pur şi simplu *nu poţi* să te apropii de el.

Pe Karen o mulţumi această remarcă, dar în acelaşi timp îi strecură în suflet un soi de teamă în care nu îndrăznea încă să recunoască deznădejdea. Dacă fetele acelea, îmbrăcate elegante şi sigure pe ele, nu-l putuseră cuceri pe Mark Howard, ce şansă ar mai fi avut ea?

Când cusutul se termină, Karen decise că, după munca istovitoare, nimic n-ar fi fost mai plăcut decât o plimbare cu Tuppence.

— Poţi lua maşina, dacă vrei, îi propuse verişoara ei. La mijlocul săptămânii, traficul e aproape inexistent. Poţi exersa în voie frânarea.

Prudentă, Karen scoase maşina din hambar şi porni pe

drum. Ferma Paterson se termina cu un gard de sârmă, după care creşteau des palmieri şi arbuşti spinoşi. Urmau apoi bambuşi, rigizi şi aspri, cu rădăcinile înfipte în detritusul gras din care ieşeau orhidee palide.

Deodată, apăru râul, răcoros şi cu ape de un cenuşiu rozaceu, unduindu-se peste bolovani şi formând ici şi colo iazuri liniştite. Karen opri maşina, iar Tuppence sări jos şi alergă să-şi admire imaginea reflectată în apă. Apoi începu să fugărească muştele viu colorate.

— Vino înapoi, pacoste ce eşti! strigă Karen.

Dar câinele era prea absorbit. Sări în apă, pornind înot spre malul celălalt, unde muştele păreau mai mari şi mai enervante.

Karen alergă pe un mic promontoriu de pietre şi începu să folosească toate apelativele şi chemările îmbietoare pentru câini pe care le auzise vreodată. Tuppence se uită înapoi cu regret, însă continuă să înoate, iar Karen se resemnă să-l aştepte până obosea.

Terrierul, însă, se hotărî să exploreze şi celălalt mal, iar Karen îl urmă alene, pe malul unde se afla, strigându-l din când în când. Râul cotea, şi ajunse la un pod format din patru buşteni enormi legaţi laolaltă şi încastraţi în mâlul ruginiu de pe maluri.

Se apucă să traverseze.

Spre ghinionul ei, una dintre sandalele albe de gabardină i se prinse între două trunchiuri. I-ar fi fost uşor s-o smulgă, dar nu voia să rupă materialul de pe toc. Erau cele mai răcoroase şi comode încălţări ale ei şi fuseseră şi destul de scumpe. Cu o mică exclamaţie de nemulţumire, îşi scoase piciorul şi se aplecă să desprindă cu grijă sandala.

— Bună. Există şi locuri mai plăcute ca să te bălăceşti decât ăsta.

Karen tresări şi ridică repede privirea spre Mark, care venea calm spre ea, zâmbind.

— Nu mă bălăcesc. Mi s-a prins tocul între lemnele astea afurisite. N-ai cumva un briceag?

Mark se lăsă pe vine, desfăcu briceagul şi începu să taie scoarţa de copac zgrunţuroasă. Karen îi privea mâinile, una ţinându-i tocul sandalei, cealaltă mânuind cuţitul, şi-şi spuse cât de caracteristice erau şi ce noroc avusese să-şi ia cele mai elegante sandale ale ei. Dar următoarea remarcă a lui Mark îi temperă elanul.

— Ştiu că, fiind proaspăt sosită din Anglia, probabil nu-ţi dai seama ce efecte poate avea clima africană, dar înţelegi, desigur, că asemenea încălţări nu-ţi pot fi de niciun folos. Lasă

să intre totul – praful, umezeala, insectele – iar la vârf au loc destul pentru a permite accesul comod şi unui şarpe tânăr.

— Femeile din Nairobi le poartă. Acolo le-am cumpărat.

— Nairobi, ridică el din umeri. În Nairobi se întâmplă multe care n-ar merge în districtul Guaba. Uite-ţi sandala, şi fii recunoscătoare că are călcâiul intact. Data viitoare, să ţii minte că un asemenea pod este pentru camioane şi picioare negre, desculţe.

— Nu-ţi face griji. N-am să-l mai trec niciodată. Cred că e o nebunie ca trunchiurile de copac să se lase aşa, rotunde.

— Serios?

Mark o privi enigmatic.

— M-am descurcat foarte bine cu asemenea poduri temporare prin toată Kenya şi prin alte locuri, dar oricând sunt receptiv la propuneri de îmbunătăţire.

— A…!

Karen roşi uşor.

— Ei bine, eu rămân la părerea că pentru pietoni e o capcană. Tu l-ai construit?

Mark dădu din cap.

— Dacă asculţi cu atenţie, vei auzi băieţii lucrând, după cotul râului.

Apoi, fără pauză, continuă:

— Buştenii sunt lăsaţi neprelucraţi din două motive. Formează şanţuri pentru roţile camioanelor şi sunt mai siguri pe timp de ploaie.

Se îndreptă, aşteptând-o să-şi încheie sandala, apoi îi întinse o mână.

— Ce făceai atât de departe de casă?

— Venisem doar într-o plimbare cu maşina.

— Ai puşcă?

— Doamne, nu! exclamă ea, cu teamă. Dar Justin a spus că trebuie să învăţ să trag.

— Şi nu vrei să înveţi? întrebă Mark, cu un zâmbet ironic.

— Deloc! N-am eu curajul ăsta.

— Totuşi, e mai bine să ştii, în caz că nimereşti vreodată la strâmtoare. Am la mine o puşcă uşoară pe care o poţi încerca acum, dacă vrei. Casa mea e dincolo de copacii ăştia. Eşti dispusă?

Cu un amestec de deznădejde şi bucurie extrem de stânjenitoare, Karen îi simţi mâna pe cot, ajutând-o să traverseze până pe celălalt mal. Acolo, Mark o conduse printre nişte copaci spinoşi, spre luminişul unde se înălţa casa lui, lângă o porţiune de drum nou care urma să fie unită cu podul de piatră, după

terminarea acestuia.

Era o clădire mică şi solidă, cu acoperiş de iarbă, fără colţuri vizibile şi construită pe piloni solizi de ciment.

— Mai mult decât o casă provizorie, desigur? întrebă Karen cu interes. Pare clădită să reziste tuturor intemperiilor.

— Când termin aici – peste vreo opt, zece luni – va servi drept casă de odihnă. Apa este adusă printr-o conductă, şi oriunde mă duc car cu mine şi un dinam, pentru curent electric. Profit la maximum de serviciile portabile.

Urcă treptele cu un pas înaintea ei şi deschise larg uşa.

— După cum vezi, mobila ar putea fi mai puţin primitivă, dar oriunde-l am pe Bătrânul Bill cu mine – arătă el spre un fotoliu supragabaritic, de o culoare incertă – mă simt ca acasă.

Apoi strigă:

— Hanim! Adu de băut! O domnişoară.

Într-un aparte către Karen, adăugă:

— Hanim e pe jumătate arab, şi-i foarte demn. Când intră, te va măsura cu privirea, apoi îţi va prepara băutura. E un judecător infailibil. Prezic că-ţi va ghici preferinţa pentru băuturi nealcoolice.

Într-adevăr, valetul înalt şi zvelt, într-un kanzu imaculat – obişnuitul veşmânt alb şi lung purtat de servitori – pregăti două

pahare cu suc de chitră şi sifon, dar în cel al stăpânului său adăugă o doză generoasă de gin.

— Surioara lui bwana doreşte şi biscuiţi? se interesă îl încet.

Mark făcu o mutră nedumerită. Karen refuză, iar Hanim făcu o plecăciune adâncă şi se retrase.

— Mă întreb ce-o fi vrut să spună cu asta, vicleanul… murmură Mark. Probabil ştie că, dacă aş avea o soră mai mică, n-ar putea să arate ca tine. Nu m-ar mira să-mi fi comunicat subtil opinia lui că eşti o fată drăguţă – prea drăguţă pentru a fi tratată altfel decât ca o soră.

Privindu-şi conţinutul paharului, Karen răspunse:

— Hanim lucrează la ţine de mult timp, nu? Sunt prima vizitatoare căreia i-a vorbit aşa?

Mark râse.

— Da. Probabil din cauza virtuţii care-ţi străluceşte în ochi. E dornic s-o protejeze.

Când paharele se goliră, Mark încărcă două puşti şi o conduse pe Karen afară, în spatele casei. Prinse pe un copac un carton alb pătrat.

— De la douăzeci de paşi, pentru început, spuse el. Paşi de-ai tăi, nu de-ai mei. Acum ocheşte, ţinând puşca aşa. Nu fi

speriată. Ia-o încet şi trage când eşti gata.

Karen îşi adună puterile. Încărcătura zbură aiurea, dar detunătura fu mai puţin paralizantă decât se aşteptase.

— Mai încearcă o dată, o sfătui calm Mark. Nu clipi din ochi. Ochirea e foarte importantă. Nu uita, tragi ca să ucizi.

Peste câteva momente, după ce încărcă puşca şi Karen îşi reluă poziţia, Mark i se postă în spate, aplecându-se să ocheasc peste umărul ei. O încercui cu braţul, pentru a o prinde de încheietura mâinii.

— Relaxează-te şi destinde-ţi degetul arătător. Stai prea rigidă.

Karen îi simţi mirosul particular şi căldura respiraţiei pe obraz, şi-şi muşcă buza. Mark nici nu bănuia ce efect avea apropierea lui asupra nervilor ei, iar Karen îşi dorea cu disperare ca vreo anomalie să-i îndrepte unul dintre focuri spre ţintă. Trase de două ori.

— În regulă, spuse el scurt, luându-i puşca. Ai pierdut şi mica priză cu care ai început. Vei progresa, cu timpul, dar mă tem că n-ai stofă de trăgător.

După o scurtă tăcere, în timpul căreia Karen îşi ţinu faţa ferită, continuă:

— Nu te necăji, pisoiaş. Probabil că la întors clătitele te

pricepi mai bine decât mulţi dintre noi. Ar fi o lipsă de tact să menţionez, pe deasupra, şi călăria?

Umorul din glasul lui o făcu să zâmbească.

— Nu, fiindcă pe cal mă descurc mai onorabil. Am încercat juganul lui Justin de câteva ori. Domnul Winchester îmi va vinde un mic ponei local.

— Rasa locală are picioare groase şi sigure… E foarte bună pentru începători. Dacă se prinde călăria de tine, am să-ţi caut o iapă de soi bun, cu proxima ocazie când mă duc la Nairobi.

Ridică privirea spre coroanele aurite ale copacilor.

— Se face târziu. Crezi că vei reuşi să mergi singură până înapoi, acasă?

— Sigur că da, numai dacă pot să întorc maşina.

— O s-o întoarcem noi. Fii atentă cu încălţările, pe podul meu bestial.

Karen uitase de Tuppence. Terrierul, dârdâind şi cu blana scărmănată, stătea ghemuit la volan, scheunând. Karen îl îmbrăţişă, mângâindu-i capul plin de noroi.

— Sărăcuţul Tupp, singur-singurel în junglă…! Poate te-ai învăţat minte ca data viitoare să nu mai umbli creanga.

Mark întoarse maşina şi coborî.

— Mi-a făcut plăcere vizita, zâmbi el. Să mai vii.

Cu o mână pe volan, Karen ezită.

— N-ai răspuns la mesajul lui Elizabeth de azi dimineaţă.

— Nu pot suferi să refuz o vecină, mai ales cân de Elizabeth, aşa că m-am hotărât s-o fac pe jumătate.

— Ştiai în legătură cu ce te chema?

— Am bănuit. Tânărul Strasmore a fost ieri la familia Harding, când am trecut şi eu pe la ei, şi m-a târât într-o discuţie despre şcolirea copiilor băştinaşi.

— Şi nu eşti de acord cu planul lui?

— Ca funcţionar guvernamental, ar trebui să aibă mai multă minte, răspunse Mark pe un ton destul de acid. A fost trimis în districtul ăsta ca să modernizeze instituţiile de învăţământ existente, nu să emită judecăţi asupra lor. Nicio ţară tânără nu e echipată complet. Sarcina lui Strasmore este aceea de a raporta nevoia de şcoli, lăsând restul în seama şefilor.

— Şi între timp, copiii sunt lăsaţi de capul lor.

— Nu e nevoie de toate astea. În Anglia există destule şcoli cu internat.

— Asta-i o soluţie complet lipsită de suflet! declară Karen. Tu ai trimite un copil de şapte ani la internat?

— Niciodată nu e prea devreme ca să se înveţe cu

independenţa. Slavă Domnului că nu mi se cere să iau o asemenea hotărâre.

În glas i se simţea o notă de ironie.

— Păcat că nu există mai multe verişoare drăgălaşe care să vină din Anglia şi să instruiască tineretul.

Bătu cu palma în capotă, încheind pe un ton indiferent:

— Ai de gând să te măriţi şi să te stabileşti aici, nu-i aşa?

Involuntar, degetele lui Karen se strânseră pe volan.

— Nu poţi spune că ai de gând aşa ceva. Se întâmplă sau nu. Nu m-am prea gândit.

— Te vei gândi, micuţo, replică Mark, cu gura strâmbată cinic. În clima asta şi cu fierbinţeala sângelui tânăr, căsătoria e o boală incurabilă în Kenya.

Buzele lui Karen se despărţiră dar, înainte de a putea răspunde, Mark continuă:

— Ai vrea să ştii cum am scăpat până acum? Una la mână, sunt un sceptic din naştere, iar a doua la mână, nu stau niciodată în acelaşi loc destul timp ca să poată apărea complicaţiile. Oricum, sunt un cerşetor egoist; dacă ar fi să-mi înrădăcinez individualitatea timp suficient ca să ajung în situaţia de a mă însura cu cineva, sunt zece şanse la una să regretăm amândoi – doar dacă nu cumva ar fi o femeie unicat. Sunt un

drac extrem de dificil.

Cu mâinile în buzunare, făcu un pas înapoi.

— Şi-acum, la drum. Apune soarele, şi nu vreau să am pe conştiinţă un pisoi rătăcit.

— Deci, nu vei veni sâmbătă la şedinţă?

— Nu. Sincer să fiu, în weekendul ăsta am o întâlnire cu o doamnă – cel puţin, cred că e o doamnă – care stârneşte multă agitaţie prin shamba.

Zâmbi.

— Îi vei primi pielea, să-ţi faci un covor din ea.

Karen luă cu ea gestul lui de rămas-bun, o înclinare rece a capului, cu un zâmbet arogant, care i s-ar fi putut adresa oricărui vizitator. Pentru a doua oară de când venise în Kenya, îşi dorea să fi fost o persoană mai puţin banală. Fără îndoială, ar fi fost pur şi simplu minunat să fie frumoasă şi cunoscătoare într-ale vieţii… pentru a-l pune pe gânduri pe un bărbat ca Mark Howard!

Capitolul 3

La şedinţa din sâmbăta următoare, se hotărî în unanimitate ca Roy să înainteze o petiţie de la părinţi către serviciul lui, cerând cel mult o şcoală echipată şi un învăţător, dar mulţumindu-se şi cu mai puţin. Epistola era formulată elegant şi împăciuitor; răspunsul fu prompt şi descurajator. Se spunea că solicitarea celor din Guaba avea să fie satisfăcută… la momentul potrivit. Deocamdată, mult mai urgente erau necesităţile altor districte, mai populate.

— Fir-ar să fie, mormăi Roy într-o după-amiază, la fermă. Par să fi ignorat sau înţeles greşit oferta de a construi şcoala pe cheltuiala părinţilor. Probabil cred că, dacă ar accepta, n-ar da bine.

— Ceea ce spun ei e destul de adevărat, remarcă rezonabil Elizabeth. Învăţământul e o problemă cumplită în districte ca al nostru. Dar ce ne opreşte să construim clădirea şi să angajăm un învăţător pe plan local… dacă-l găsim?

— Dacă-l găsim, repetă el, cam pesimist.

Apoi o privi pe Karen, care broda un şervet pentru masă.

— Ce zici, Karen? Ai îndrăzni să te înhami?

Karen fu surprinsă şi destul de curioasă când Elizabeth răspunse în locul ei:

— Karen este învăţătoare foarte bună pentru Keith, dar nu e calificată. Avem nevoie de cineva care să n-aibă gânduri de măritiş.

Roy râse.

— Asta o exclude pe Karen. Am putea da un anunţ în Nairobi, până găsim ceva.

— Prima noastră sarcină e să construim şcoala Trebuie să obţinem permisiunea pentru locul acela din colţ asupra căruia ne-am înţeles?

— Din punct de vedere legal, cred că da, însă sunt sigur că n-ar fi nicio obiecţie dacă am începe. În orice caz, acel loc nu are prea multă valoare.

După o pauză, Roy se plânse:

— Tare aş mai vrea să obţinem ajutorul lui Mark Howard. Are construcţiile în sânge şi ar putea să proiecteze şcoala şi să comande materiale.

Cum nici Elizabeth şi nici Karen nu-i puteau oferi vreo consolare în acest sens, schimbară subiectul.

* * *

În aceeaşi seară, înainte ca Roy să plece, Elizabeth îl întrebă dacă fusese invitat la petrecerea de aniversare a căsătoriei soţilor Harding.

— Sigur că da! Nu pe toţi ne-au invitat? Era şi timpul să-i tragem un mare chef, prin părţile astea, sunt stătut ca pâinea de săptămâna trecută.

— Nu vrem să-l lăsăm pe Keith singur în casă, nici chiar cu un valet. Elsa Harding ar înţelege. Dar Karen vine şi ea la petrecere.

— I-auzi!

Intimidat, Roy se întoarse spre Karen:

— Îmi permiţi să te duc eu?

— Justin a spus că mă duce el cu maşina.

— Ar prefera să meargă cu tine, interveni Elizabeth. Şi cine s-o condamne?

— Norocul meu, replică Roy. Îmi place să am o însoţitoare, la petrecerile astea. Îmi dă un sentiment de superioritate asupra milogilor care nu se-apropie niciodată de o fată. Am să trec să te iau, pe la şapte.

După plecarea lui, Elizabeth strânse farfuriile şi ceştile de cafea.

— Roy eu un băiat drăguţ, comentă ea. Ceea ce romancierii numesc „tânăr englez tipic”. Voi doi se pare că aveţi destul de multe în comun.

— Mă înţeleg foarte uşor cu el, răspunse Karen, iar entuziasmul lui e molipsitor.

— Unii dintre tinerii funcţionari guvernamentali sunt permanent îndatoraţi. Cu tot aerul lui superficial, Roy îşi ţine capul pe umeri şi trăieşte bine din salariu. Azi-mâine-l vezi că ajunge soţiorul de zahăr al vreunei fete norocoase. Munca lui e mult mai sigură decât agricultura.

Dar gândurile lui Karen îl părăsiseră deja pe Roy. Se gândea la blana de leopard pe care şi-o întinsese în ajun pe podeaua dormitorului şi la bărbatul care i-o trimisese.

* * *

Înainte de începerea anotimpului ploios, Roy Strasmore propuse să facă o excursie în munţi.

— Am putea urca puţin pe Mount Kenya, ca să ne facem tabăra acolo pentru noapte, sugeră el. Munţii au ceva care te face să te simţi foarte bine.

— Prefer să-mi petrec nopţile în patul meu, spuse

Elizabeth, şi Justin la fel. Nu vă puteţi mulţumi doar cu o excursie de-o zi?

— Nu-i acelaşi lucru. De fapt, s-ar putea să rămânem două nopţi pe-acolo.

— Am făcut-o şi eu o dată, şi nu am de gând să repet experienţa. Invită-i pe soţii Winchester să vă însoţească. Pe ei îi atrage aproape orice distracţie.

Până la urmă, totul fu aranjat. Micuţa Molly Winchester, care avea doar patru ani, urma să vină la ferma de cafea pentru trei zile, iar Keith fu consolat cu promisiunea unei plimbări prelungite, duminică.

John şi Evelyn Winchester plecară să ajute la încărcarea jeep-ului. Fiind întuneric, Karen se duse şi ea să-i ajute, cu un felinar de vânt. Văzu lumina farurilor unei maşini apropiindu-se, apoi auzi şi zgomotul. Putea fi Roy, venind s-o ia, deşi îi spusese că nu era nevoie, sau unul dintre soţii Harding, ca să se consulte cu Justin. Şi ei cultivau cafea şi aveau aceleaşi probleme.

Dar, când maşina încetini, o tresărire stranie a inimii o înştiinţă imediat că era Mark. Acesta deschise brusc portiera. Glasul îi era aspru, aproape furios.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce cauţi aici, pe

întuneric?

— Mă duceam până la familia Winchester. Mâine dimineaţă pornim într-o excursie pe Mount Kenya.

— Ce ideea smintită! A cui a fost?

— A lui Roy şi a lui John Winchester. Plecăm în zori.

— Ăştia nu ştiu că vin ploile?

— Ploile?

Karen ridică privirea spre cerul înstelat, apoi adăugă repede:

— E mai cald, şi nicăieri nu se vede un nor.

Mark, dominând-o cu statura lui, răspunse oftând scurt, exasperat:

— Trebuie să amânaţi excursia. Ploaia poate să mai întârzie până după weekend, dar mă îndoiesc. Încă nu ştii cum arată drumurile noastre sub torente, dar Strasmore şi Winchester ar trebui să aibă mai multă minte. Urcă-n maşină şi-am să te duc eu până acolo.

Când opriră pe aleea casei Winchester, îi văzură pe John, Evelyn şi Roy stând în şezlonguri pe verandă, cu jarul ţigărilor străpungând întunericul.

— Tu eşti, Karen? strigă Evelyn. Vino să bei şi tu un pahar. Discutăm despre buletinele meteorologice contradictorii.

Care e opinia lui Justin.

Se aplecă înainte, privind prin întuneric cu ochii ei miopi.

— E prea înalt pentru Justin… A, tu eşti, Mark! Ce vrei să bei?

Mark o ajută pe Karen să se aşeze pe bancheta prelungă de răchită şi se cocoţă pe balustrada verandei.

— Whiskey cu sifon, răspunse el. Am auzit că vreţi să faceţi o ieşire pe munte. Ştiţi că se anunţă ploaie, nu?

— Şi John zice la fel, răspunse Roy. Cam greu de crezut, într-o noapte ca asta. Oricum, nu cred să plouă prea mult. Înainte de începerea sezonului, întotdeauna avem câte o aversă, două, de avertisment.

— Cam riscant, dacă luaţi şi femei cu voi, observă Mark.

— Evelyn e ca un adevărat bărbat în expediţii, spuse John. Karen e nouă. Poate ar prefera să renunţe, de data asta?

— Nici nu mă gândesc! protestă Karen. Nu mă sperii eu de o ploicică!

— S-au întâmplat lucruri şi mai stranii.

Tonul lui Mark devenise tăios.

— Dacă ai venit aici pentru toată viaţa, nu pierzi nimic aşteptând încă două luni, înainte de a începe să cutreieri Kenya.

Surprinsă de propria ei încăpăţânare, Karen răspunse:

— Dacă Evelyn se duce, merg şi eu.

— Bravo, fetiţo! o felicită Evelyn. Eşti dură, aşa cum îmi place mie. Ce-ar fi să vii şi tu cu noi, Mark, şi să ne împărtăşeşti din cunoştinţele şi experienţa ta? Ne-ar plăcea să ajungem până unde încep zăpezile, dacă e posibil.

Mark păru să găsească această propunere prea ridicolă ca s-o comenteze.

— Oricum, vom pleca aşa cum am stabilit, reluă John. Sunt şanse zece la una să nu plouă deloc, dar dacă va ploua totuşi, o s-o tulim acasă ca şobolanii.

Mai discutară şi despre alte lucruri, iar peste o jumătate de oră Mark, terminându-şi băutura, spuse că era timpul să plece.

— Dacă aţi terminat cu domnişoara, spuse el alene, arătând spre Karen, am s-o las acasă, din drum.

Făcu o scurtă pauză.

— Întâmplător, mâine mă duc până la Nairobi. Putem porni împreună, dacă vreţi.

— Bună idee, replică Evelyn. Vrei s-o iei tu pe Karen şi s-o aduci? Vino înainte de şapte, şi vom lua împreună micul dejun.

* * *

A doua zi dimineaţă, Karen se trezi în lumina opalescentă a zorilor. Keith, cu pijamaua mototolită şi gura boţită de nemulţumire, apăru în uşa camerei ei, privind-o cum îşi finisa toaleta. Spre deosebire de mama lui, Karen nu şi-o făcea niciodată incomplet sau în grabă, deşi în dimineaţa asta părea să cam tragă de timp.

— Pariez c-ai să te sperii dacă va începe o furtună cu tunete şi trăsnete.

— Şi eu pariez, confirmă ea sincer. Aş tremura ca un iepure.

— Pe mine nu mă sperie o furtună.

— Sigur că nu. Eşti bărbat, şi încă unul foarte curajos.

Karen îşi mai aplică puţină pudră pe nas şi-şi aranjă fusta.

— Data viitoare când o să mergem acolo nu va mai fi niciun pericol de furtună, şi ai să vii şi tu.

— Nu vreau să mă duc acolo, se răsti Keith. Prefer să merg cu tăticul ca să-l văd pe Mark.

Karen preferă să tacă. Îi luă jacheta, iar Keith o urmă târându-şi picioarele până la uşa dormitorului mamei sale, unde Karen ciocăni.

Justin încă mai sforăia mulţumit în patul lui de sub fereastră, dar Elizabeth se desfăta cu un ceai.

— Sper ca vremea s-o ţină tot aşa, spuse ea. Îţi iei un schimb complet de haine, da?

— Sunt în valiza pe care a luat-o Roy ieri.

— Atunci, distracţie plăcută, îi ură Elizabeth zâmbind. Pe munte, aerul e cam rarefiat. Dacă Roy te cere în căsătorie, spune-i s-o mai facă o dată la întoarcere, în Guaba, înainte de a accepta.

— Dacă o face, replică veselă Karen, voi insista să se debaraseze de prima logodnică înainte de a-şi lua o a doua.

— A, aia…!

Elizabeth pocni din degete, cu nepăsare.

— De când eşti aici, îşi mai aminteşte de costisitoarea Glenis cam o dată pe săptămână, sau nici atât. Auzi maşina! Pa, fetiţo! Vezi să nu te uzi!

Când Karen îl văzu pe Mark la baza treptelor verandei, zâmbitor, fără pălărie, cu părul castaniu des zburlit în razele lăptoase ale soarelui de dimineaţă, simţi în inimă un junghi dulce de dragoste. Da, era îndrăgostită, iar în asemenea momente n-avea chef de tristeţe.

— Bună dimineaţa, pisoi. Eşti strălucitoare.

Privirea lui trecu dincolo de ea, spre omuleţul în pijama proţăpit pe trepta de sus, cu o expresie încruntată.

— Salut, bătrâne. Ai vrea să vii şi tu?

— Te duci şi tu? întrebă Keith, cu glasul cam răguşit.

— O parte din drum.

— Ai să te întorci azi?

— Nu. S-ar putea să lipsesc câteva zile.

— Nu… nu mi-ai spus.

— N-am ştiut până ieri, când am primit scrisoarea. Îmi pare rău, băiete.

Mark deschise portiera maşinii. Când Karen porni într-acolo, simţi impactul trupului mic şi dur care-şi agita braţele.

— Numai tu eşti de vină! strigă Keith. Mark a locuit aici, până când ai venit tu, i-ai luat camera şi l-ai dat afară! Ai stricat totul, iar acum îl iei cu tine…

Se zbătea în strânsoarea fermă a lui Mark, suspinând furios, incoerent.

— Destul, îl opri Mark. Întreci măsura. Cere-ţi iertare imediat.

— Nu-mi cer!

— Nu-l obliga, îl rugă Karen. O să-şi revină.

Mark ezită. O secundă, Karen avu impresia că voia să-l lovească pe băiat. Apoi, însă, se întoarse şi-l duse în casă, iar când reveni, zâmbea cam amărât.

— L-am răsfăţat prea mult pe puştiul ăsta. Dacă nu-i în stare să suporte dezamăgirile…

— Are doar şapte ani.

Mark ridică din umeri, dar în restul zilei izbucnirea lui Keith păru să stea între ei ca un mărăciniş. După ce luară micul dejun la familia Winchester, când se propuse ca Mark să ia un pasager, îl alese pe Roy, declarând că femeile preferau, fără îndoială, să meargă împreună, cu jeep-ul.

Luară prânzul târziu, sub un mango care aşternea o oază de umbră pe malurile unui pârâu, de unde luară apă pentru cafea. După aceea, se întinseră pe spate şi fumară, mulţumiţi.

— La Mbini o iei pe celălalt drum? îl întrebă Evelyn pe Mark. Înseamnă că te vei despărţi de noi pe la patru. Chiar nu poţi să ne însoţeşti?

— Trebuie să primesc pe cineva din Suedia, în weekendul ăsta. Hanim s-a dus înainte, să pregătească totul în casă.

— Mda, mă rog, cred că n-ai încotro, dar mi se pare că atmosfera devine tot mai înăbuşitoare, ca şi cum s-ar lăsa un capac peste Kenya. Mă gândeam că o maşină în plus ne-ar

prinde bine.

— Mulţumesc, răspunse scurt Mark. Dacă voi, femeile, aţi avea minte, v-aţi petrece weekendul ăsta în oraş.

— Femeile nu au niciodată minte, ştii asta. În orice caz, nu ne-am adus haine potrivite. Lasă, iubitule, îl bătu ea pe mână. Intenţia contează, chiar dacă mai ai idei feudale despre punerea femeilor sub obroc cân de umezeală în atmosferă. Dacă n-o să ne apară numele în ziarul de luni, vei şti că am ajuns cu bine.

— Observ că tovarăşii voştri de parte bărbătească tac, remarcă Mark.

— Ce naiba, căscă Roy. Eu încă nu-mi fac griji.

Mark nu mai spuse nimic. Mai târziu, când cele două maşini se despărţiră, îşi luă rămas bun de la ei, cam repezit. O secundă, ochii lui îi întâlniră pe ai lui Karen, dar erau întunecoşi şi enigmatici ca două cristale de cuarţ. Karen spera ca şi ai ei să dezvăluie la fel de puţin. Se aşeză lângă Evelyn şi, hotărâtă, începu să se gândească numai la munte, care ajunsese atât de aproape încât culorile i se distingeau fermecător de limpede.

Capitolul 4

Începea să se înnopteze, când ajunseră la casa de odihnă a unui coleg al lui Roy, plecat acasă în concediu. Ploua, o aversă uşoară de munte, mai asemănătoare cu o ceaţă caldă, care pătrundea în haine şi moleşea şi spiritul. Casa era construită simplu, din piatră nativă, cu acoperiş de trestii şi chirpici prin care, într-un colţ, intra ploaia.

Cu toţii erau obosiţi. După o masă şi o scurtă conversaţie, bărbaţii ieşiră să doarmă în jeep, în timp ce Evelyn şi Karen se cuibăreau pe saltele. Pe la miezul nopţii, Evelyn se ridică în capul oaselor.

— Dumnezeule mare, ascultă ce torent! Cred c-ar trebui să ne felicităm că am poposit aici.

Karen asculta şi ea, rezemată într-un cot.

— O să dureze mult?

— N-aş crede – oricum, nu atât de violent. Dar ploaia ar putea să continue câteva zile.

— În cazul ăsta, ce facem?

— Stăm pe loc până se mai potoleşte. Dacă frontul ăsta de furtună merge spre vest, ne aşteaptă o întoarcere agitată

acasă. Mă rog, adăugă ea filosofic, culcându-se la loc, ne-am adus de mâncare pentru patru zile, aşa că până miercuri n-o să murim de foame. Se zice că postul prinde bine la siluetă.

* * *

Dimineaţa, însă, atmosfera era limpede şi plăcută, iar deasupra lor se înălţa un munte de borangic albastru, cu diamante în vârf. Peisajele maiestuoase din ambele direcţii păreau pictate în tonuri pastel, pe când jos se întindea căldarea de un verde viu a văii.

— Uluitor, şopti Karen. Haideţi să urcăm.

Cei doi bărbaţi, după o discuţie în maşină, hotărâseră să abandoneze proiectul iniţial de a-şi face tabăra la o mie şapte sute de metri altitudine.

— Dacă am avea minte, vorba lui Mark Howard, am porni spre casă cât timp e mai e soare, spuse John. Cum nu avem, vom petrece ziua de azi urcând cât de mult posibil, şi ne vom întoarce să înnoptăm aici. Dacă avem noroc, vom fi acasă mâine, la apusul soarelui.

Dimineaţa fu plină de mici incidente plăcute. La un moment dat, văzură o faţă imensă a muntelui, înverzită de ferigi,

cu excepţia locurilor unde mici cascade şiroiau înspumate spre numeroasele pâraie. Într-o pădure de camfor şi podocarpus, găsită flori galbene şi fluturaşi minusculi, în timp ce deasupra maimuţele şi papagalii cu penaj multicolor săgetau printre crengi.

— Va trebui să urc până la marginea zăpezii, într-una din zilele astea, spuse Evelyn cu părere de rău. Aş putea petrece o lună încheiată explorând locurile.

— Deocamdată, dulceaţă mică, replică John, mă îndoiesc că ar fi înţelept să poposim fie şi doar pentru masă. Am dat dracului raţiunea şi, după cum se-arată, o să plătim cam scump.

Într-adevăr, ploaia începu curând, un potop care se revărsa şiroaie la picioarele lor, în timp ce coborau grăbiţi. Evelyn se ţinea de John, iar Karen, de Roy. În pădure, uzi până la piele, se adăpostiră şi mâncară, râzând de aventura lor. Când porniră din nou, Roy o ţinu pe Karen mai în urmă.

— Pari palidă, observă el neliniştit. Sigur e totul în regulă?

— Bineînţeles. Nu-s mai udă decât tine.

— Mă simt foarte prost. A fost o nebunie să ignorăm avertismentul lui Mark. Până şi John ştia că se anunţa ploaie, dar nu i-a păsat.

— Şi nici mie, prea mult. Nu va dura mult până să ajungem înapoi. Nu-ţi face griji pentru mine, Roy.

În restul coborârii, Roy continuă s-o ţină strâns, ferind-o de ferocitatea ploii.

Când în sfârşit ajunseră la colibă, descoperiră că podeaua era acoperită cu noroi şi apă, iar aşternuturile erau ude-leoarcă.

— Dintretoate bucuriile ascensiunilor pe munte, declară Evelyn peste o oră când, aşezaţi pe lăzi în jurul mesei de lemn aspru, beau ceai din cutii de conserve, asta le întrece pe toate. Ce-ar mai râde Mark, să ne vadă! Probabil a crezut că, după furtuna de azi-dimineaţă, am tulit-o spre casă.

Făcu o pauză, îngândurată.

— N-a spus că aştepta pe cineva din Suedia? John, îl mai ţii minte pe George Sanderfield?

— Da… Amicul lui Mark, care a murit de apă-neagră într-o călătorie prin junglă, acum vreun an.

— Exact, iubitule. Mai ţii minte şi că George avea o nevastă suedeză?

— Doamne, într-adevăr! Ingrid, sau Astrid, sau aşa ceva. O blondă răpitoare, cu un accent de puteai să-l tai cu cuţitul. Ea şi Mark erau adesea împreună. Oamenii spun că s-ar fi dat la ea, dacă n-ar fi fost soţia lui George.

— Oamenii spun multe, replică Evelyn. Totuşi, pare interesant, nu-i aşa… că a pus să-i fie ferchezuită casa din Nairobi pentru văduva celui mai bun prieten al lui.

— S-ar putea ca nici măcar să nu-l viziteze o femeie, interveni Karen.

— Doamna Sanderfiel de singura persoană din Suedia pe care o cunoaşte, sunt sigură. Îl ştim pe Mark de când a venit în Kenya. Cecrios, a scăpat de moştenitoarele englezoaice şi americance şi de toate hoardele de neveste tinere şi deziluzionate, ca să se încotoşmăneze cu o văduvă suedeză!

Karen nu mai adăugă nimic. Oboseala plăcută se transforma încet într-o extenuare surdă. Expediţiei îi pierise orice farmec. Iar speculaţiile lui Evelyn nu aveau nicio bază.

Pe de altă parte, Karen îşi amintea clar cât de îngândurat fusese Mark în timpul mesei şi cât de grăbit îşi luase rămas-bun, când cotise pe drumul spre Nairobi – şi spre persoana pe care o aştepta din Suedia.

* * *

Întoarcerea spre Guaba, pe drumuri transformate în râuri roşcate bolbocitoare, sub un cer spintecat de fulgere şi trăsnete

necontenite şi cascada continuă a ploii, fu un coşmar pe care Karen spera să-l uite. Câteva zile după aceea, îi curse nasul şi strănută, consolată numai de gândul că Roy şi Evelyn sufereau aceeaşi pedeapsă. Numai John, „malacul ăla insensibil", cum îl califica Roy printre hapciu-uri, scăpase nevătămat.

Pentru Karen, ploaia mai avea şi altă semnificaţie, mai ascunsă, căci în timpul ei Mark nu putea lucra decât intermitent şi, în consecinţă, vizita adesea ferma.

Drumul spre Nairobi era complet impracticabil, situaţie faţă de care Mark protesta, dar fără vehemenţă, cam o dată la trei zile. În stilul lui indolent, părea să se bucure de întrerupere.

Uneori, venea cu camionul, imediat după micul dejun, şi rămânea toată ziua. Atunci, Keith era scutit de la lecţii şi toată lumea ajuta, într-un fel sau altul.

— De ce nu încerci şi inul? îl întrebă Mark pe Justin într-o zi, când cei doi stăteau privind peste câmpia de smarald, peste gardul plantaţiei. Eu cred în agricultura mixtă – cu cât mai diversificată, cu atât mai bine. Te bazezi prea mult numai pe cafea. Dacă iar vine o invazie de lăcuste, ai să te găseşti la ananghie.

— Ar trebui să închid prăvălia, răspunse simplu Justin. De-asta plantez şi copaci.

— Dar cheresteaua e o afacere pe teren lung, chiar şi cu speciile care cresc cel mai repede, şi cu doar cincizeci de acri oricum nu ajungi departe. Inul e sezonier şi rentabil. Eu în locul tău aş extinde suprafaţa în fiecare an, încercând culturi diferite.

— Tu în locul meu, replică Justin, nu ţi-ai putea permite să rişti. Eu nu-s un burlac care are şi alte fiare în foc.

Karen, rezemată de un copac din apropiere, aşteptă curioasă răspunsul lui Mark.

Acesta râse.

— Nu mă poţi învinui pentru asta. Şi aş vrea să văd ce i-ai face cuiva care ar încerca să te uşureze de responsabilităţile tale casnice! Niciodată n-am cunoscut un om care să le savureze atât de mult ca tine.

Pe chipul masiv al lui Justin se ivi un uşor surâs.

— Suntem soiuri diferite, Mark, sau poate totul e o problemă de temperament. Eu gândesc mai încet şi sunt mai prudent. Tu eşti făcut din oţel călit. Ce n-aş da să am un creier la fel de calm şi ordonat ca al tău!

— Mă crezi sau nu, răspunse Mark, doar parţial lăudându-se, o minte matematică are avantajele ei.

Justin ridică din umeri, cu un gest caracteristic pentru el.

— Femeile fiind sexul ilogic, e clar că n-ai nimic de

câştigat din căsnicie. Dacă te păleşte vreodată, amice, o să iasă cu scântei. Atunci n-o să mai poată merge toate după voia ta.

— Dacă mă păleşte vreodată, i-o întoarse Mark cu un cinism deliberat, va însemna că am ajuns în acest stadiu de tâmpenie – Doamne fereşte! – în care nu mai contează cine-i şeful.

În urma acestei declaraţii sentenţioase, toţi trei porniră spre casă.

Mai târziu, când ploaia torenţială care căzuse toată ziua fu înlocuită de o furtună neobişnuit de violentă, se adunară în living, cu ceai şi cornuri, iar Mark reveni la tema culturilor.

— Dacă aş locui pe termen nedefinit în districtul ăsta, spuse el, aş cumpăra pământ şi m-aş apuca de agricultură pe-alături. Puţin în ceva bananieri, portocali, şi o suprafaţă mare de alune. Mă întreb de ce nu încerci cu alunele, Justin? În anii care vin, vor avea piaţă bună.

— M-am gândit şi eu la asta. Cineva mi-a trimis o broşură. La lectură, părea destul de uşor.

— *Este* uşor. Ar putea s-o facă şi Elizabeth, sau pisoiul aci de faţă. Vom începe împreună, pe o scară destul de întinsă, dar ca experiment. N-ar fi greu să obţinem lotul de alături. De fapt, după ce depunem cererea, putem să începem cultivarea, în

timp ce aşteptăm rezultatul.

— Pare o idee bună, confirmă Justin. Nu pot să contribui cu capital, dar am să mă ocup de arat şi semănat.

— Şi-am să pot să mănânc cât de multe alune vreau? întrebă Keith. Cel mai mult îmi plac prăjite.

— Sarcina ta va fi să alungi maimuţele, replică Mark. Îţi vom plăti pentru asta un şiling pe săptămână.

— Şase pence, interveni decis Elizabeth.

Mark îi făcu lui Keith cu ochiul.

— Şase pence într-o săptămână, un şiling în următoarea, şi o primă dacă descoperi un muşuroi de furnici albe.

Bărbaţii continuară cu planurile, în timp ce Karen asculta. Andrelele lui Elizabeth străfulgerau în lumina molatecă a focului, iar Karen ataca al treilea set de şervete brodate.

— N-am prea înţeles, spuse Elizabeth, după plecarea lui Mark. De unde interesul ăsta brusc pentru agricultură?

— Nu e brusc, răspunse Justin. Întotdeauna i-a plăcut să scormonească printre copaci şi să găsească tot felul de cusururi la sistemele mele de irigaţii. În fond, rareori a fost apropiat de natură.

— Dar de ce acum, şi de ce tocmai anul ăsta?

— Poate fi doar o toană. Probabil s-a plictisit şi caută o

diversiune. Cei că el nu suportă inactivitatea.

Un diagnostic pe care Karen îl presupunea corect, deşi inima ei ar fi dorit altceva.

* * *

A doua zi dimineaţă, Roy Strasmore o invită pe Karen să inspecteze locul ales pentru şcoală. Porniră pe drumurile spălate de furtună până la temelia de pietre, hurducându-se prin hopurile pline de noroi alunecos.

— Bietele mele suspensii, se plânse Roy. Autobuzul ăsta vechi scârţâie din toate încheieturile, şi nu îndrăznesc să-mi cumpăr unul nou până nu-mi aranjez o viaţă mai stabilă. Aş vrea să te îndrăgosteşti de mine, Karen.

Remarca lui complet neaşteptată o făcu pe Karen să râdă şovăitor.

— Şi cum ţi-ar stabiliza asta viaţa?

— Dacă m-ai iubi, aş uita-o pe Glenis, m-aş însura cu tine şi, împreună, am face din căsuţa aia de pe câmpie un cămin.

— Uiţi un detaliu important. Ar trebui să mă iubeşti şi tu.

— Nu-s sigur că nu te-aş iubi.

— Dacă m-ai iubi, *ai fi* sigur – ceea ce sună ambiguu, dar

e logic, dacă stai să te gândeşti. De ce n-o uiţi oricum pe Glenis? Voi doi nu vă puteţi iubi. Ai suportat prea uşor proba despărţirii, şi se pare că şi ea.

— Fetiţa mea, unei fete ca Glenis nu-i poţi ca eu piciorul!

— Atunci, de ce nu sugerezi diplomatic să-ţi dea ea ţie cu piciorul? Stigmatul ar cădea asupra ta şi sunt sigură că te-ai simţi mult mai bine dacă ai fi liber.

— Nu ştiu… Un tip cu-o slujbă ca a mea are nevoie de o nevastă – de una ca tine.

— O vei recunoaşte, Roy, când ai s-o întâlneşti, şi pariez că nu va semăna deloc cu mine.

Roy o privi curios.

— Un moment, tonul tău m-a pus pe gânduri. Păreai să te consideri rezervată pentru altcineva.

Karen zâmbi cam strepezit. În sinea ei, se gândea la comentariile lui Roy.

La răscruce, de unde porneau drumurile spre mai multe ferme, şantierul şcolii arăta încurajator. Fundaţia fusese săpată deja, şi câţiva localnici, scutiţi de la munca lor obişnuită pe câmp, amestecau somnoroşi ciment şi-l turnau în şanţuri. Era o scenă plăcută, băieţii lucrând în lumina intermitentă a soarelui, pe fondul unui cântec fredonat monoton.

— Mamă, mamă, o, mamă! intona conducătorul, iar ceilalţi se luau după el:

— O, mamă-mamă!

Ritmul melodiei se suprapunea cu scrâşnetele cazmalelor şi zăngănitul găleţilor. Când te deprindeai cu el, suna aproape muzical.

— Dacă ploaia a încetat de tot, clădirea va fi gata în şase săptămâni, spuse Roy. Foarte curând, va trebui să mergem la Nairobi după echipamente, şi ca să angajăm un învăţător.

— Credeam că vrei să dai anunţ.

— Există o persoană pe care aş vrea s-o încerc mai întâi. Nişte oameni la care am locuit într-o vreme au o fată care a predat în Cape Town. Cred că era inteligentă şi avea talent pedagogic. Recent, doamna Lawson mi-a scris că Nova s-a întors în Kenya. Nu ştiu ce planuri are, dar vreau să aflu. Dacă e potrivită, îi vom oferi toate stimulentele ca să vină aici şi să preia funcţia.

— N-ai văzut-o niciodată?

— Nu. În fotografie, stătea la un pian, în salonul doamnei Lawson, şi era brunetă şi zveltă – nu foarte matură, dar devorată de doruri zadarnice, aş zice. Avea o înfăţişare intelectuală şi nesatisfăcută. E posibil să mai fie şi acum aşa, desigur, dar aş

prefera să angajez pe cineva care s-a născut şi a crescut în ţară. E mai puţin probabil să facă mofturi.

Roy era hotărât să plece la Nairobi, căci în drum spre fermă începu să vorbească despre toate distracţiile care-o aşteptau pe el şi Karen în oraş.

Dar în weekend începu din nou ploaia, iar de astă dată Mark nu mai era acolo, ca să alunge monotonia. Profitase de intervalul uscat ca să facă drumul la Nairobi. El, care ştia să descifreze atât de bine semnele vremii, trebuia să fi ştiut că se anunţau şi alte ploi, şi nu părea să aibă intenţia de a-şi târî picioarele prin încă o lună de noroaie plictisitoare.

Capitolul 5

Zilele se târau ca melcul, grele precum cerul plumburiu, până trecură trei săptămâni. Apoi, ploile îndelungate conteniră, iar cerul dobândi culoarea albastră a lunii iunie, în timp ce nopţile deveneau incredibil de reci.

— Ne aşteaptă patru luni secetoase, poate chiar mai mult, se lamentă Elizabeth. Ploile astea nu durează niciodată destul.

Karen preferă să nu comenteze.

În cea de-a treia zi însorită, imediat după ceai, un kikuyu înfăşurat într-un pled roşu veni în fugă cu un mesaj de la doamna Harding. Soţul ei se rănise grav la joagăr şi avea nevoie de ajutor.

— Vom merge amândoi, îi spuse prompt Elizabeth lui Justin. Harding e un om gras. S-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău, şi-n plus, o femeie îngrijorată se simte întotdeauna mai bine cân de şi un bărbat în apropiere. Karen poate sta aici, cu Keith. Nu te superi, nu-i aşa, scumpo? Şi dacă întârziem, nu te nelinişti. Elsa Harding e cam prăpăstioasă din fire.

Karen le ură drum bun şi se întoarse în casă, luând „Călătoriile lui Gulliver”, din care-i citise lui Keith în seara

trecută.

După un timp, în cameră se întunecă, iar Peanut aprinse cele două lămpi cu gaz şi trase perdelele.

— Ora de culcare, anunţă Karen, punând cartea deoparte, cu un căscat. Cititul cu voce tare îi făcea întotdeauna somn.

— Lilliputanii erau adevăraţi, sau omul ăla i-a visat? întrebă Keith. Multe poveşti se prostesc la sfârşit, spunând că totul a fost un vis.

— Tu ai prefera să crezi că tot ceea ce citeşti este adevărat?

— Bineînţeles, răspunse el caustic. Dacă-i vorba de *visuri* interesante, pot să le visez şi singur.

— Atunci, pregăteşte-te să te duci în ţara viselor. Ce vrei la cină?

— Un pahar de lapte şi patru fursecuri. Trebuie să mă spăl pe dinţi în seara asta?

— În *fiecare* seară, răspunse Karen pe un ton categoric.

Keith zâmbi.

— Eşti nostimă când vorbeşti ca mami. Ai vrea să ai şi tu un băieţel?

— Şi fetiţele sunt la fel de drăguţe.

— Molly Winchester e îngrozitoare. Rupe lucrurile şi le

calcă în picioare. Ai vrea să ai o fetiţă ca ea?

— La asta va trebui să ne mai gândim. Uite-ţi cina. Nu întârzia prea mult cu ea.

După ce în casă se lăsă liniştea, Karen începu să coasă, încălzindu-şi picioarele la foc. Zgomotul unei maşini pe alee o smulse din visare.

— Peanut! strigă ea. Fă cafeaua şi scoate cratiţa din cuptor!

Dar, când uşa se deschise, văzu că nu veniseră Elizabeth şi Justin.

— Scuză deranjul, pisoiule, spuse Mark. Ţi-am adus o vizitatoare neaşteptată. Inga, ea e domnişoara Ainsley. Karen… doamna Sanderfield.

Cu voce mică şi uscată, Karen răspunse:

— Bună seara. Nu vreţi să luaţi loc?

Inga Sanderfield zâmbi, cu o arcuire îndelung exersată a buzelor ei pline, rujate, şi-şi instală recunoscătoare făptura înaltă şi zveltă în colţul canapelei. Albastrul ca ardezia a costumului ei de in cu mâneci scurte, îi accentua expresia senzuală a ochilor. Avea trăsături prelungi, perfecte. Părul, blond ca grâul, împletit într-o coadă groasă care-i încercuia capul, avea acea calitate mătăsoasă proprie femeilor scandinave.

Da, îşi spuse Karen, după ce-şi trase respiraţia prelung, tremurător, Inga era frumoasă. Textura fină a pielii ei, roşeaţa din obraji, albeaţa dinţilor, toate se combinau pentru a aminti de eterna frumuseţe a zăpezilor din Suedia. Zăpezi despre care se ştia că ascundeau uneori vulcani.

— Unde-i Elizabeth? întrebă Mark. Vreau s-o rog s-o găzduiască pe Inga în noaptea asta.

Karen îşi privi surprinsă mâinile, în care continua să ţină strâns linguriţele şi zahărniţa, şi se duse la masă. Puse lucrurile acolo, cu grijă.

— Ea şi Justin s-au dus până la familia Harding. Cred… cred că vom reuşi s-o cazăm pe doamna Sanderfield. Poate sta în camera mea, iar eu am să mă culc în patul de campanie din camera lui Keith.

— Aşa? Ce uşurare! Ai vrea să te speli, nu-i aşa, Inga?

— Te rog.

Vocea lui Inga era răguşită şi străină.

— Ai să mă aştepţi, Mark? Aş vrea să mai discut ceva cu tine.

— Sigur că te aştept.

Alene, cu un zâmbet lasciv spre el, Inga o urmă pe Karen în dormitor.

— În ulcior e apă proaspătă, iar prosoapele roz sunt curate, spuse repede Karen. Până termini, voi schimba aşternutul. Ai mai dori şi altceva?

— Nu, nu, cred că nu. Eşti foarte bună.

Inga aruncă o privire amuzată şi critică prin odăiţa albă, ridicând din sprâncene la vederea blănii de leopard din faţa măsuţei de toaletă.

— Leopardul ăsta e deplasat aici. Mai bine s-ar potrivi o piele de oaie. Cine l-a împuşcat?

— Mark, răspunse scurt Karen.

— Aşa? Deci, poate că i l-a dat lui Elizabeth… verişoara ta, despre care mi-a vorbit?

— Mi l-a dat mie.

— Ciudat. Lui Mark nu-i stă în fire să confunde genurile. Mie mi-a dăruit o dată blana superbă a unui tigru de Bengal. Mi-a spus că mi se potrivea. O mai am şi acum.

Karen se duse la uşă.

— Ei, dacă nu mai ai nevoie de nimic… murmură ea şi ieşi.

Inima îi bătea atât de neplăcut, încât trebui să aştepte înainte de a apărea în faţa lui Mark.

— Ai instalat-o pe Inga? întrebă el. Ai fost foarte amabilă

că i-ai oferit camera ta. Îndrăznesc să spun că mult mai uşor ar fi fost să stea la familia Winchester – au o casă mai mare – dar Evelyn e cam băgăreaţă.

Pentru prima dată, o privi drept în ochi.

— Ce s-a întâmplat, pisoiule? Arăţi de parcă ţi-ar fi mângâiat cineva blana în răspăr.

— Nu-mi spune aşa! protestă Karen.

Încruntându-se, Mark îşi puse ceaşca jos.

— Ce te-a apucat, de-ai devenit aşa de temperamentală dintr-odată?

— Nimic.

Atâta doar că-l ura pentru că o adusese pe femeia aceea acolo – iar pe ea o ura şi mai mult.

— Preferi sandvişuri lângă cafea, sau aştepţi să iei cina cu noi?

— Niciuna, nici alta, mulţumesc.

Mark continua să se uite la ea, cu verdele din ochi foarte vizibil.

— Kenya nu-i o partidă atât de grozavă, la urma urmei, nu-i aşa, când rămâi blocată pe o plantaţie în plină ploaie, dar nu credeam că te-ar face chiar să urli. De ce nu-ţi iei o vacanţă de o săptămână, la Nairobi? Nimic nu se compară cu un sejur în oraş

ca să te facă să apreciezi just locurile liniştite.

— Cred că o ştii cel mai bine.

Karen îi umplu din nou ceaşca şi se întoarse dinspre masă.

— Ai avut o vacanţă plăcută?

— N-a fost rea, dar îmi displace să locuiesc în hoteluri. Inga s-a oferit să-mi lase casa la dispoziţie cât timp eram acolo, dar n-am putut s-o las. Tu cu ce ţi-ai ocupat timpul?

— Ca de obicei.

— Ţi-a întins nervii la limită.

Luă broderia la care lucra Karen.

— Şi ce tot coşi aici…?

— Un şervet de masă. Fac un set întreg.

— Câte vor fi?

— Treisprezece cu totul.

— Pentru trusoul de zestre?

— Pentru Elizabeth. În general, se aşteaptă apariţia unui peţitor înainte de a începe lucrul la trusou.

— Eşti aici de vreo cinci luni, nu-i aşa? întrebă el cu un zâmbet ironic.

Karen dădu din cap.

— Şi încă n-ai nicio obligaţie?

Gura ei se crispă. Mark vorbise pe un ton sarcastic, strâmbând din nas într-un fel care-i dădea chef să ridice un deget şi să-i urmărească încet curbura arogantă. Auzi acolo, „obligaţii”, când inima ei îşi întindea singură tentaculele ca să-l înşface!

Reuşi să afişeze şi ea un zâmbet îngâmfat.

— Având în vedere ideile tale despre femei şi căsătorie, nu mă vei condamna dacă refuz să-ţi răspund.

— Ceea ce înseamnă că nu-mi poţi da un răspuns negativ categoric. Sunt sigură că ai face-o, dacă ai putea. Sper să te merite.

Mark îşi scoase ţigările, oferindu-i şi ei una.

— Hai, acum. Uită de tribulaţiile iubirilor tinereşti. Dacă ai putea să-ţi dai seama, povestea asta cu relaţiile dintre sexe e o problemă relativ simplă, la douăzeci şi unu de ani. Complicaţiile apar numai pe măsură ce te maturizezi şi ţi se dezvoltă simţul critic.

Karen îşi aprinse ţigara de la bricheta lui şi suflă un norişor de fum cenuşiu, înainte de a-l întreba:

— Ăsta-i motivul armurii tale de cinism?

— Nu-ţi place? zâmbi Mark. E o calitate care nu ţi-ar strica nici ţie. Prea le iei pe toate în serios. Ai venit aici hotărâtă

să ajuţi la dezvoltarea ţării. Un ideal lăudabil, dar eforturile trebuie să fie mai temperate.

— Cred că la şcoală te referi, replică rece Karen. Dacă încă mai eşti la fel de pornit împotriva ei, de ce ne mai ajuţi?

— Nu ghiceşti? întrebă el încet, batjocoritor.

Karen şi-ar fi dorit s-o facă într-adevăr pentru ea. Nu ştiu dacă să-i pară bine saurău că Inga alesese tocmai acel moment pentru a reveni în cameră.

— Mă simt mult mai bine, comentă ea, acum că m-am spălat de praful din Kenya. Obosit, Mark… *ya?*

Întrebarea era plină de solicitudine.

— E foarte istovitor să conduci maşina atât de mult fără pauză, mai ales pe drumurile astea, dar tu eşti neobosit. Te invidiez.

— Nu e nevoie, draga mea Inga. Şi tu ai rezistat extrem de bine. Poate n-ar fi rău să-mi spui acum ceea ce ziceai că mai ai să-mi spui.

Inga aruncă o privire piezişă spre Karen.

— Dacă pleci acum, vin cu tine până la maşină. Domnişoara Ainsley o să ne scuze?

— Desigur, răspunse Karen repede. Noapte bună, Mark.

— Noapte bună… micuţo.

În timp ce ieşeau în noaptea înmiresmată, Inga îl luă de braţ.

— Îmi place ţara ta, Mark. E atât de plină de soare şi viaţă!

— Avem de toate. Dacă te-apucă dorul de Suedia, poţi să locuieşti într-un igloo pe Mount Kenya, câteva luni.

Inga îi scutură braţul.

— Mereu îţi arde de glumă şi joacă!

Pronunţa „yoacă”.

— Totuşi, în seara asta vorbesc serios, foarte serios. Ştii de ce am venit la Guaba?

— Sincer, nu. Familia Paterson te poate găzdui doar pentru o noapte sau două şi n-aş vrea să stai în altă parte.

Ajunseseră la maşină, iar Inga răspunse, cu o notă tremurătoare în voce:

— Eşti singurul meu prieten adevărat în Kenya. O, da, ştiu că la Nairobi sunt mulţi care vin la petrecerile mele şi mă declară prietena lor, dar sunt cunoştinţe care apar şi dispar. Unde vor fi, când au să mi se termine banii?

— Banii? Deci, despre asta e vorba?

Inga îi distinse îngrijorarea din glas şi avu destulă minte ca să răspundă cu un gest mut de neputinţă.

— N-aş fi ghicit, spuse Mark. George părea mereu să aibă destui şi am înţeles că nici tu nu duceai lipsă. Trebuie să mă laşi să te ajut.

— Ştiam că vei spune asta, dar nu voi accepta decât… cum se spune în engleză?… să mă ajuţi să mă ajut singură. Mă gândeam la pământurile acelea pe care le-ai cumpărat ca să le cultivi. Mă laşi să cumpăr şi eu jumătate şi să te ajut? Vorbesc serios, Mark. Nu glumesc. Poate consideri că n-aş putea să fac agricultură, dar te asigur că pot. De când m-am hotărât să mă întorc în Kenya, mi-a intrat în minte să mă asociez la o fermă. În tine pot avea încredere.

— Dar eu nu sunt fermier.

— Tu eşti demn de încredere, repetă ea cu un mic fior, în timp ce mâna pe care i-o ţinea pe braţ tremura uşor.

— Nicio grijă, spuse el, bătându-i degetele. Ne vom mai gândi peste noapte, iar mâine o să vorbim din nou. Nu văd de ce n-ai face agricultură, dacă ţii neapărat.

Cu o urare senzuală de noapte bună în suedeză, Inga se întoarse şi intră în casă.

* * *

În living, Karen încerca să se concentreze asupra unui bol de frişcă pe care o bătea pentru a o servi cu o salată de fructe proaspete pe care le pusese într-o fructieră mare de sticlă. Rigidă, nu se apropiase de fereastră, dar roşeaţa feţei şi sclipirea de triumf din ochii lui Inga îi confirmau convingerea deznădăjduită că femeia aceea era hotărâtă să se mărite cu Mark. Şi, cu experienţa şi graţia ei matură… şi trucurile ei, Karen nu putea găsi niciun motiv pentru care Inga Sanderfield să nu reuşească.

Inga locui două nopţi la familia Paterson. Îşi petrecu la Grassa toată ziua următoare sosirii, cu Mark, iar în dimineaţa a doua porni înapoi spre Nairobi cu maşina lui, condusă de imperturbabilul Hanim.

— Are un accent fascinant, remarcă Elizabeth, altfel decât engleza stricată de pe continent.

Soţul ei râse încet.

— Mă numea „Yustin”…

— Şi ţi-a spus că fermierii sunt sarea pământului, replică Elizabeth. Nu te umfla în pene, iubitule. Aşa se poartă cu toţi bărbaţii… mai puţin Mark Howard. El are nevoie de metode mai subtile.

Schimbând subiectul, adăugă:

— Are nişte haine foarte frumoase. Fusta aia albă cu păsări negre în jurul poate lor trebuie s-o fi costat o avere. Nu-i enervant, continuă ea întorcându-se spre Karen, care nu se amestecase în discuţie, că cele mai frumoase femei au întotdeauna destui bani ca să se îmbrace senzaţional? Pe când noi, celelalte, am avea mai multă nevoie! Probabil fiindcă-şi pot lua soţii pe alese.

— George Sanderfield era bogat? întrebă Karen, ca să spună şi ea ceva.

— Din câte spune Evelyn Winchester, era un om cu dare de mână, bun prieten cu Mark. Se pare că Mark şi el erau împreună într-o călătorie, când George s-a îmbolnăvit de friguri de baltă. Cumva, Mark a reuşit să-l aducă viu înapoi la Nairobi, dar bietul suferise grav de malarie, iar frigurile astea i-ai fost fatale.

— Inga era şi ea acolo?

— Era la Cape, cu nişte prieteni. Mark s-a dus acolo cu avionul şi a adus-o înapoi. După aceea, adăugă ea caustic, i-a stat alături tot timpul, a condus-o la Cairo şi a urcat-o în avionul spre casă.

— Mă întreb de ce s-a întors în Kenya.

— Asta se vede cu ochiul liber, dar Evelyn e de părere că

ea şi Mark au corespondat tot timpul. Anul impus de convenţii a trecut, iar Inga a reintrat în circulaţie. Ce situaţie, nu-i aşa? Cinicul şi irena.

Pentru Elizabeth, care ani de zile trăise departe de obişnuitele scandaluri de la tropice, potenţialul romantic dintre râvnitul burlac şi captivanta suedeză era o temă de gândire frecventă. Karen ar fi preferat s-o lase baltă; dacă se gândea prea mult ca asta, nu reuşea decât să devină agitată şi nefericită.

Capitolul 6

Peste câteva zile, Roy veni să le spună că primise instrucţiuni să se prezinte la şeful lui din Nairobi.

— Sper că nu se gândesc să mă transfere într-un alt district tocmai acum, când şcoala începe să prindă contur, îi spuse el lui Karen. Nu cred c-o vor face, dar dacă o fac, vei merge mai departe cu treaba cât poţi de mult? Mă voi întoarce să te ajut ori de câte ori e posibil.

— Şi cu învăţătorul pe care voiai să-l cauţi cum rămâne?

— Uitasem de el pentru moment. Ascultă, Elizabeth nu s-ar putea lipsi de tine câteva zile, ca să vii până la Nairobi? Chiar dacă mă transferă, am să te aduc înapoi. Dacă eşti cu mine acolo, putem hotărî totul împreună. Şi-n plus, ai fost atât de răbdătoare şi înţelegătoare încât mi-ar plăcea să te duc la unele distracţii, dacă-mi permiţi.

— Eşti foarte drăguţ, Roy, dar zău aşa, nu cred că e cazul să vin şi eu.

— Fără niciun „dar”! Am putea petrece câteva zile grozave împreună. O s-o întrebăm pe Elizabeth.

Desigur, Elizabeth susţinu cu entuziasm ideea.

— Nu cumva plănuiţi o nuntă pe furiş, nu-i aşa? întrebă ea, cu o licărire în ochi. Când se va întâmpla, vreau să fiu şi eu de faţă.

— N-am eu norocul ăsta, gemu teatral Roy. Femeile nu se uită la mine.

Elizabeth râse încrezător.

— Karen a fost întotdeauna prudentă din fire. Nu dispera. Încă de când era mică, mereu spunea „nu” la început. Dacă te-a refuzat o dată, înseamnă că ai făcut un pas înainte.

* * *

Peste două zile, după ce le ură drum bun, Elizabeth se întoarse îngândurată la lăptărie. Îşi imaginase că, în condiţiile climei tropicale, cei doi tineri aveau să închege o legătură romanţioasă mult mai repede. După părerea ei, se potriveau de minune, iar Roy o căuta încontinuu pe Karen şi tot ieşea la plimbări cu ea. Doar nu puteau să discute tot timpul numai despre şcoală.

Principalul obstacol era logodnica lui Roy. Acesta venise în Kenya purtând în suflet imaginea lui şi a lui Glenis împreună în savană şi, cu toate că dragostea pentru fata rămasă în Anglia

pălise în urma deziluziei şi a depărtării, ezita să renunţe la ea până nu-i lua locul o relaţie mai substanţială. Elsa era sigură că, la cea mai mică încurajare din partea lui Karen, Roy ar fi rupt toate legăturile cu Anglia. Poate că Nairobi, oraşul dragostei, al vieţii şi al râsului avea să-şi ţească vraja în jurul lor.

Poate că tocmai acest contrast cu liniştea de la fermă o făcu pe Karen să se simtă atât de recunoscătoare pentru săptămâna petrecută în Nairobi. Locuia într-un hotel mic, pe o stradă mărginită cu palmieri şi eucalipţi. Fereastra camerei dădea spre o grădină plină de plante tropicale şi subtropicale, ca plumbago, frangipani, ibisc, datura şi viţă corai, iar dedesubt se întindea un mic strat de garoafe roşii şi roz, al căror parfum se răspândea pătrunzător, mai ales în răcoarea serii.

Auzea din salonul de jos rumoarea conversaţiilor fireşti într-un oraş african modern. Un abur viguros de scandal, diluat cu discuţii despre cafea, cereale, cultivarea bananelor şi cai. În fiecare seară, dansa cu Roy şi cu alţi bărbaţi în câte un hotel sau la club, iar zilele erau pline de cumpărături şi plimbări, excursii scurte în împrejurimile oraşului şi, uneori, meciuri de polo.

Într-o seară, la club, Karen o văzu pe Inga Sanderfield înconjurată de prieteni de toate vârstele, în special bărbaţi cu expresii adoratoare. Îmbrăcată într-o rochie turcoaz de georgette

şi catifea neagră încreţită, Inga era pe departe cea mai atrăgătoare apariţie din sală – şi o ştia.

Pe Karen o salută cu o înclinare indiferentă a capului dar, mai târziu, traversă deliberat sala, între dansuri, pentru a măsura cu o privire tenebroasă rochia roz a lui Karen şi a se interesa ce mai făceau domnul şi doamna Paterson.

— Nu voi uita niciodată ce amabili au fost cu mine, declară ea, cu vocea ei groasă. Sper ca într-o zi să mă viziteze la Nairobi, ca să le pot arăta recunoştinţa mea.

Prin urmare, Inga considera că-i aparţinea casa pe care o ocupa în Nairobi. Niciun cuvânt de mulţumire, evident, pentru fata care se sucise şi se învârtise două nopţi într-un pat de campanie, pentru ca doamna Sanderfield să doarmă pe o saltea cu arcuri. Tocmai când Karen credea că se pregătea să plece, Inga făcu o aluzie la Mark.

— Ţinem legătura, dar nu pomeneşte niciodată despre podul lui. Cum merge, acea operă inginerească perfectă şi captivantă?

— N-am văzut.

— Nu? înălţă Inga din sprâncene. Credeam că tu şi Mark sunteţi prieteni. Îţi spune „pisoiule”.

Aşadar, ea, Karen Ainsley, cauzase un junghi de gelozie,

oricât de scurt, în pieptul lui Inga Sanderfield. Lui Karen i-ar fi venit să râdă de absurditatea situaţiei, dacă aceasta n-ar fi fost şi întrucâtva înduioşătoare. Un moment, se simţi tentată să afişeze o expresie enigmatică, ridicând din umeri. Preferă, totuşi, să fie sinceră ca de obicei.

— N-avem niciun motiv să mergem la Grassa, deşi Keith, băieţelul, călăreşte uneori. Mark ne vizitează cam o dată pe săptămână.

— Atât de des?

Ce tupeu avea! Ca o idioată, Karen începu să-i explice:

— Mark va prelua o fermă de lângă a lui Justin. Au foarte multe de discutat.

— Aha…!

Un zâmbet vag, lămurit.

— Ferma. Poate nu ştiai că e ferma *noastră*... A lui Mark şi a mea. Va avea succes, ferma aceea.

— Tu şi Mark sunteţi… proprietari asociaţi?

În auzul lui Karen, propria ei voce avea o tonalitate distantă.

Capul blondei se înclină, cu buzele carmin despărţindu-se.

— În curând, voi veni să inspectez alunii. Nu mă

interesează numai profitul, îmi place şi să văd cum cresc culturile. Prietenii îmi spun că am noroc să atac… cum se spune…? talpa pământului, cu Mark ca partener.

Cum Karen nu avu ce să răspundă, Inga dădu din cap cu nepăsare, într-un salut vag de rămas bun, şi porni spre grupul din apropiere, lăsând în urmă o boare de Chanel Numărul Cinci şi un gust cam usturător.

Aşadar, aceasta era explicaţia interesului lui Mark pentru grădinărit. Ce drăguţ avea să fie, îşi spuse Karen abătută, dacă Inga începea să vină în inspecţii periodice! Slavă Domnului că ea urma să fie ocupată cu şcoala cu cât o vedea mai puţin pe suedeza cea arogantă, cu atât mai bine.

* * *

Roy urma să plece din Guaba pentru două luni, timp în care îşi înlocuia un coleg din Mombasa care se îmbolnăvise. În dimineaţa zilei de vineri din acea săptămână, o dus pe Karen la vila familiei Lawson, pe drumul spre Nyeri.

În contrast cu mama ei, Nova Lawson era slabă şi cu ochi negri; avea cam aceeaşi vârstă cu Karen. În unele momente, devenea nervoasă şi repezită. Se întorsese în Kenya fiindcă

picase la examenele finale şi refuzase să le mai dea o dată.

— Părinţii mei au plătit deja destul pentru studii, spuse ea pe un ton cam sfidător. Sunt recepţioneră la un hotel din oraş şi-mi place munca asta.

— Totuşi, ar fi mai bine să predai, declară Roy, cu cea mai triumfătoare expresie a lui. Pari genul care şi-ar lua examenele fără nicio bătaie de cap.

Genele dese ale Novei se coborâră.

— Mi-au mai spus-o şi alţii. Poate că de-asta m-am şi lăsat pe tânjeală. Până la urmă, a trebuie să renunţ. Dar nu-mi pare rău.

— Uneori, am impresia că-ţi pare, draga mea, oftă mama ei.

Roy îşi luă avânt şi-i făcu propunerea. Karen, privind-o atentă, văzu o expresie dornică dar în acelaşi timp circumspectă ivindu-se pe faţa palidă şi nefardată a feţei.

— M-ai angaja fără diplomă?

— Diplomă! pufni dispreţuitor Roy. La o jumătate de oră după ultimul examen, mi se şterseseră din minte toate cunoştinţele! Pariez că ştii incomparabil mai mult decât mine.

Până la urmă, se înţeleseră ca Nova să-şi înainteze preavizul la hotel şi s-o anunţe pe Karen când era liberă să

înceapă munca la Guaba. Avea să locuiască la familia Winchester, dar îi stătea la dispoziţie şi livingul casei unde funcţiona şcoala, ori de câte ori avea nevoie de linişte.

— Excelent! exclamă Roy, după ce el şi Karen porniră înapoi spre Nairobi. Nu-i fată rea, ce zici? Cam nărăvaşă, aş spune, dar sinceră.

După o scurtă pauză, adăugă:

— Mă întreb de ce şi-a ratat examenele. Spunea că s-a lăsat pe tânjeală – dar o fată ca ea n-ar avea nevoie să tocească până-n ultimul moment. Pariez că-i ascunde ceva maică-sii. Din câte-am auzit, le dădea târcoale multor băieţi, în colegiu. Cred că aşa ceva a fost la mijloc.

— Fii recunoscător am ai găsit-o. Viaţa ei personală nu te priveşte, îi aminti Karen.

— Ai dreptate, încuviinţă el vesel. Deci, ce facem azi? Mergem la un picnic în sălbăticie? Ştiu un loc superb, lângă un pârâu de munte, unde poţi să-ţi răcoreşti picioarele în apă şi să prinzi cu mâinile goale păstrăvi. Cel puţin, cred că mi-l mai amintesc. Oricum, va fi interesant să-l căutăm.

* * *

Era aproape ora cinci şi jumătate, când maşina se opri în sfârşit într-o poieniţă, pe malul unui pârâu limpede şi adânc, plin cu bolovani.

— Nu văd niciun peşte, constată Karen, întinzându-se alene, dar e într-adevăr splendid. Deschide plosca de ceai, te rog, Roy.

Ca doi copii zburdalnici, intrară cu picioarele în apă, ţinând într-o mână câte o prăjitură şi în cealaltă o ceaşcă de ceai. Puţinii peşti pe care-i deranjară erau mici şi de o culoare nedefinită.

— Dacă ăştia-s păstrăvi, eu sunt cameleon, comentă Karen. Totuşi, ai avut intenţii bune, iar locul e într-adevăr frumos.

Nu peste mult, papagalii îşi începură cântecele de seară, iar în poiană se întunecă. Roy se încălţă cu pantofii pe picioarele ude, cam alarmat.

— Hai să pornim spre oraş. Trebuie să găsesc drumul înainte de a se înnopta. Hopa sus! Poţi să te încalţi în maşină.

Mai repede decât ar fi fost prudent pe drumul mărginit de copaci, Roy porni. Maşina se repezi nebuneşte prin bălării şi parcurseseră cea mai mare parte a drumului, când întunericul îi ajunse din urmă, iar licuricii începură să sclipească. În lumina

farurile, ochii strălucitori ai multor animale îi priveau ca hipnotizaţi, iar insectele nocturne mari şi gândacii zburători se loveau de parbriz cu plesnete mărunte.

Roy gemu încet:

— Mare dobitoc mai sunt! Chiar dacă găsim drumul, tot am încurcat-o. Ştii ce-am făcut?

— Să nu-mi spui că ţi s-a terminat benzina! Ar fi prea banal.

— Nu, dar e la fel de rău. Când ne-am oprit în poiană, radiatorul ardea ca focul. Am vrut să pun apă din pârâu, dar am uitat.

Karen râse.

— Odată, într-o duminică, Justin ne-a dus pe toţi la Guaba, şi s-a pomenit într-o situaţie similară. Kenya a propus să scuipăm cu toţii în radiator.

— Şi ce-aţi făcut?

— Am mers două mile pe jos până la o casă, am cerut apă, şi ne-am ales şi cu o invitaţie la masă pe deasupra!

— Mă tem că aici n-avem norocul ăsta. Nicio şansă să dăm de vreo casă, până la capătul drumului. Stai puţin. Ne-a mai rămas ceva ceai?

— Cam o ceaşcă?

Suferiră amândoi cumplit să vadă cum ceaiul cel gustos era turnat din ploscă, fie şi pentru o cauză atât de nobilă.

După un timp, Roy spuse cu glas surd:

— Am o presimţire rea că am greşit drumul. Copacii ăştia sunt acaju – uită-te la mărimea lor!

— Şi-acum ce facem?

— Mergem tot înainte. Orice drum trebuie să ducă undeva.

Acela îi duse în cele din urmă la o şosea de granit, pe care se mai hurducară câteva mile, până când motorul se opri.

— Doamne, ce rău îmi pare, se scuză Roy. Nici n-am cuvinte să spun ce prost am fost. În districtul ăsta trebuie să existe destulă apă, după numărul copacilor, dar cum s-o găsim, la lumina stelelor…?

Coborî din maşină.

— Hai să mergem puţin pe jos. Poate zărim vreo lumină.

Văzură într-adevăr o fermă, dar între timp amândoi obosiseră şi dârdâiau de frig. Fermierul, un kenyan între două vârste, care locuia singur, le oferi brânză din lapte de capră cu pâine şi cafea neagră tare, iar după ce se încălziră îi duse înapoi cu maşina lui.

— Sigur nu vreţi să staţi peste noapte? îi întrebă el. Până

la Nairobi sunt vreo cincizeci de mile ca nimica, pe drum greu – mare pacoste, pe întuneric.

— Sunteţi foarte amabil, răspunse Roy, mai înveselit, dar mâine dimineaţa devreme am o întâlnire cu şeful meu şi, în plus, dacă domnişoara Ainsley e dată dispărută, s-ar putea să pună poliţia pe urmele noastre. Noapte bună, domnule, şi vă mulţumim încă o dată.

Pe la ora două noaptea, Roy opri maşina în faţa hotelului din Nairobi. Îl trezi pe portarul de noapte, şi un florin trecu dintr-o mână în alta.

Pe masa de toaletă, găsi un mesaj care o anunţa că, în lipsa ei, telefonase o anume doamnă Sanderfield.

Frântă de oboseală, Karen se strecură în aşternut – pentru a o visa pe Inga vânând păstrăvi cu un cuţit care avea prăselele bătute în perle.

* * *

A doua zi, pe la amiază, Karen o căută pe Inga în cartea de telefon, dar n-o găsi. Evident – casa era a lui Mark. Când îi citi numele tipărit, simţi că i se încreţea pielea pe trup. Howard, Mark Crayshaw, Tanya, Carlyon Drive. Pe loc, luă o hotărâre.

Nu voia să vadă niciodată casa aceea, nici pe dinafară, nici pe dinăuntru. Pentru ea, atmosfera avea să păstreze întotdeauna un iz de parfum scump şi o voce senzuală, cu accent străin.

Sună, iar Inga răspunse la telefon.

— A, da, spuse ea pe un ton încrezător. Erai plecată aseară, când am sunat. Vreau să-mi faci un mic serviciu, te rog. Am un pacheţel, destul de important pe care-aş dori foarte mult să i-l dai lui Mark când te întorci. La poşta de-aici, pachetele se mai pierd uneori. Vii să iei prânzul cu mine în oraş?

Karen nu avea niciun motiv să refuze.

— Foarte bine, fu ea nevoită să răspundă. Unde vrei să ne întâlnim?

— La unu şi un sfert, la Chanticler. Îţi convine? La revedere.

În timp ce-şi schimba rochia, Karen tremura, dar imaginea reflectată în oglindă îi aduse înapoi curajul. Rochia nouă de in albastru ca iacinta, cu guler alb dublu şi mâneci scurte până deasupra coatelor, îi stătea excelent.

* * *

Inga purta o rochie de mătase albă fără mâneci, cu cordon

stacojiu. În timp ce-l urmau pe ospătarul indian spre o masă de sub o fereastră deschisă, îşi prezentă scuzele că n-o căutase mai des pe Karen în timpul şederii la Nairobi.

— În seara aceea când ne-am întâlnit pentru câteva minute, eram cu un grup – înţelegi? Am programul făcut cu câteva zile înainte şi rareori pot lua prânzul *à deux* cu o prietenă. Voiam să-mi petrec weekendul ăsta la ţară, dar m-am răzgândit. Aşa că am două zile de libertate binemeritată!

Imediat după ce sugerase în acest mod subtil cât de solicitată era, Karen deveni aproape prietenoasă.

— Iei un consommé, domnişoară Ainsley, sau preferi, la fel ca mine, să începi masa cu un suc de roşii? Ospătar! Un suc de roşii!

Inga navigă maiestuos prin felurile de mâncare, abia atingându-se de fiecare. Vorbea încontinuu, despre literatura franceză şi arta italiană, şi despre echivalentele lor din Scandinavia. Într-o zi, promise ea, arătând cu o unghie sângerie spre magnolia din dreptul ferestrei, şi Kenya urma să aibă propria ei cultură, dar aceasta necesita, firește, mult timp şi foarte mari eforturi. Asemenea lucru nu se întâmplă cât ai bate din palme.

— Cred că e necesar să instruim copiii având în vedere

acest obiectiv, spuse ea. Dumneata eşti învăţătoare. Nu-mi dai dreptate?

— Nu întru totul. Copiii au foarte puţină răbdare cu noţiunile abstracte. Le place ca poeziile să fie narative şi să sugereze imagini – şi muzica de asemenea. Cultura poate fi formată cel mai bine acasă.

— Nu sunt de acord! exclamă Inga. În Berna şi Lausanne există şcoli unde se predau cursuri de istorie a artei. Am cunoscut fete din sate suedeze care învaţă să discute cu farmec despre aceste lucruri.

Karen nu comentă această afirmaţie. N-ar fi fost politicos să-i amintească lui Inga că exista o deosebire între copii crescuţi cu cărţi, muzică şi tablouri, şi cei din savană.

— Tinerii de aici au foarte puţine şanse să înveţe în străinătate, spuse era, ceea ce nu e rău, mai ales în anumite cazuri. Arta locală, sub majoritatea formelor, este foarte apropiată de natură, şi copiii la fel. Trebuie să fie o experienţă fermecătoare să îndrumi dezvoltarea minţi unui copil.

Inga îşi întinse degetele înguste pe faţa de masă albă, privindu-l cu satisfacţie arogantă.

— Există oameni instruiţi în îndrumarea copiilor. Cele mai bune şcoli cu internat folosesc un… cum se spune?… un

specialist… pentru problemele copiilor. Dumneata, domnişoară Ainsley, menţii ideile bunicii dumitale.

Zâmbi.

— Nu crezi în trimiterea copiilor la internat?

— Cred cu convingere în influenţa familiei. Ar fi insuportabil să-ţi trimiţi copiii să crească departe de casă începând de pe la vârsta de opt ani.

Suedeza ridică din umeri.

— Pentru unele femei, iubirea de copii e o obsesie – înseamnă mai mult decât dragostea bărbatului. Poate că şi dumneata eşti o asemenea femeie. Eu, una, mi-aş trimite copiii să înveţe în străini – n-am nevoie de tot deranjul instruirii lor acasă. Mie îmi place să duc o viaţă activă.

— Cei mai mulţi dintre noi, spuse Karen, suntem mai banali şi simţim nevoia unui cămin stabil. Dacă părinţii trebuie să-şi trimită copiii departe de ei pentru câţiva ani, şi unii şi alţii au mult de pierdut. Relaţiile de familie mi se par foarte importante. Dar, desigur, adăugă ea, imaginându-şi în mod inevitabil o serie de bucurii imposibile cu Mark, când iubeşti destul de mult un bărbat, accepţi asemenea sacrificii.

Inga se juca încet cu paharul de vin, legănându-l cu un zâmbet enigmatic.

— Nu cred că va trebui să faci această alegere, domnişoară Ainsley. Colonişii nu se îndepărtează mult de căminele lor.

Nu peste mult, îi dădu lui Karen un pacheţel lunguleţ, lipit cu grijă şi având scris meticulos adresantul.

— Vrei, te rog, să-i trimiţi acest pachet lui Mark din partea mea?

— Sigur că da. Şi vreun mesaj?

— Nu…

Inga trase adânc aer în piept, sugerând alte mijloace de comunicare, mai subtile.

— Iar acum, ne vom bea cafeaua pe terasă.

La ora două şi jumătate, Karen plecă de la Chanticler, cu un sentiment de uşurare: o întrevedere cu Inga Sanderfield era extrem de obositoare. Toată atmosfera care plutea în jurul acelei femei o dobora la pământ. Dar stătu o secundă să reflecteze că, departe de Mark, accentul suedezei îşi pierdea aproape tot farmecul!

Capitolul 7

A doua zi, duminică, Roy o duse înapoi la Guaba, după care plecă să-şi împacheteze nişte lucruri şi să se pregătească pentru absenţa de câteva luni.

Avidă, Elizabeth începu s-o bombardeze cu întrebări. Se dusese la curse? Dansase? Cum arătau magazinele?

Karen răspunse:

— Cred că-ţi lipseşte mai mult decât mie viaţa lângă un mare oraş. Justin trebuie să te ducă în vacanţă acolo imediat ce se poate despărţi de copacii lui, iar tu va trebui să-l laşi pe Keith şi munca la lăptărie în seama mea. O să ne descurcăm uşor.

— Nu mă ispiti, o rugă Elizabeth. Nu încă.

Stătură de vorbă aproape toată dimineaţa, în timp ce Keith era plecat la Groapa Şerpilor, de teamă ca prezenţa lui să nu le amintească de lecţii.

După masă, Karen menţionă pachetul pe care i-l încredinţase Inga Sanderfield.

— Mark a fost aici duminică dimineaţa, o informă Elizabeth. E improbabil să mai treacă înainte de weekendul viitor. Frumoasa suedeză a spus că e ceva urgent?

— Nu urgent. Mai degrabă important, cred că a spus.

— S-ar putea să-l ducă Justin, dacă nu cumva te tentează să faci tu un drum cu maşina.

— Cred… că da.

Karen porni cu maşina de teren. Deşi era doar al doilea ei drum spre Grassa, îşi amintea fiecare cotitură şi punct de reper. Curând ajunse la râu şi la podul de buşteni. Opri motorul şi coborî. Reuşi să treacă podul fără probleme, cu pantofii ei albi cu tocuri joase. Acolo, printre copaci, era casa lui Mark. Dacă nu-l găsea, avea să urmeze drumul până la pod. Aproape că-şi dorea ca Mark să nu fie acasă, pentru a prelungi cât mai mult nerăbdarea dulce de a-l revedea.

Dar, în timp ce traversa luminişul spre casă, apăru Hanim.

— Salutări, memsahib, o întâmpină el cu demnitatea lui obişnuită. Mă duc să-i pun lui bwana.

Karen ajunsese pe verandă, când Mark ieşi, cu un zâmbet candid cum niciodată nu mai văzuse. Simţi familiarul junghi în inimă. În timp ce-i zâmbea, o adiere neaşteptată îi ridică o şuviţă de păr, fluturându-i-o în dreptul frunţii.

— Bună, copila mea. Arăţi ca o fetiţă cuminte care a venit la o petrecere, o ironiză el cu blândeţe. Cadoul e pentru mine?

Karen îi pus pachetul în mână.

— Doamna Sanderfield l-a trimis.

Mark cântări pachetul în palmă, apoi îl puse în buzunar.

— Ceasul meu de mână. Mi l-a dat la curăţat. Tu ce faci, pisoiaş, bine?

— Foarte bine, îl asigură ea, din adâncul inimii.

— Ţi-am spus eu că ai nevoie de o vacanţă. Acum, că ai avut-o, nici măcar nu mai obiectezi dacă te numesc „pisoiaş”.

— De fapt, chiar îmi place.

— Bei ceva acum, sau preferi să aştepţi ceaiul?

— Un ceai e mai pe gustul meu, te rog.

Mark îl chemă pe Hanim şi-i spuse să pregătească ceaiul pentru ora patru. În timp ce coborau treptele, o luă pe Karen de cot.

— Vino să-mi vezi podul. În prezent, arată ca toţi dracii. Ca orice făptură tânără, nu se poate hotărî cum să îmbine frumosul cu utilul. Nu-şi dă seama, biată construcţie de oţel şi piatră, că trebuie să se înduplece şi să se integreze în decor, înainte de a-şi putea declara frumuseţea.

Plimbându-se pe lângă ea, continuă să vorbească în acelaşi spirit, pe un ton prietenos dar şi cam enigmatic. Părea cel mai firesc lucru din lume ca braţul lui să i se strecoare pe după umeri, cuprinzând-o strâns cu mâna de braţ. Firesc, şi totuşi o

umplea cu un amestec confuz de bucurie şi dor, de o violenţă năucitoare. Cum putea fi Mark atât de netulburat pe cât arăta?

Toată după-amiaza, Mark fu în formă. Glumea şi o tachina, numind-o „surioară” în faţa lui Hanim. Îi arătă colecţii de fotografii şi podoabe adunate din satele băştinaşe pe unde călătorise şi o reţinu până la apusul soarelui.

La plecare, o conduse o parte din drum, spunând că trebuia să se revadă cât mai curând.

* * *

S-au revăzut peste o săptămână.

Justin, John Winchester şi alţi părinţi cu copii de vârstă şcolară supervizaseră cu rândul terminarea şcolii. Când se ajunse la faza zugrăvitului exterior, Mark veni cu Karen, Elizabeth şi Keith.

— Binişor, declară el, pe un ton de laudă sinceră. Îmi plac semilambriurile şi verdele deschis al tavanului. Dar ar fi trebuit să bateţi cuie pentru hărţi şi planşe în pereţi, înainte de a-i zugrăvi.

— Ne-am amintit prea târziu, răspunse abătută Karen. Am mai uitat şi altele, şi se pare că va trebui să folosim mese şi

scaune, în locul băncilor. Nu găsim niciun tâmplar care să se priceapă la pupitre de şcoală.

— Pariez că *fundi*-ul meu indian ştie.

— De ce n-ai putut să te ocupi oficial de treaba asta de la început, eu nu înţeleg, se plânse Elizabeth. A, da, îmi dau seama că în principiu ai obiecţii faţă de construirea privată a şcolilor… şi că eşti campion la despicatul firului de păr în patru. Mare pungaş eşti, Mark.

Mark râse.

— Femeile nu pot să observe diferenţa dintre a face temenele guvernului şi a le da o mână de ajutor vecinilor.

— Nu eşti ceea ce-aş numi un suflet de vecin, deşi în ultima vreme trebuie să recunosc că faci progrese. Poate preferi o schimbare faţă de gătitul lui Hanim, sau de ademenesc ochii frumoşi ai cuiva?

— Îmi place mâncarea variată, recunoscu el, făcând cu ochiul. Dar mă simt întotdeauna bine când un contract a trecut de jumătatea termenului. Ăsta de la Grassa merge extraordinar de bine. Nu avem nicio problemă cu aprovizionarea, şi foarte puţini dintre localnici ne fac greutăţi. Se pare că vom termina cu câteva săptămâni mai devreme, ceea ce nu s-a mai auzit.

Năzuros, Keith interveni:

— Dacă asta-nseamnă că ai să pleci mai devreme, sper să se rupă podul la mijloc şi să trebuiască să-l construieşti din nou.

— Ia mai taci, replică sarcastic Elizabeth. Îţi poţi imagina un pod Howard surpându-se?

— Să-l lovească trăsnetul, voiam să zic, se corectă grăbit Keith. Deşi aş prefera să trăsnească şcoala.

— Oroare mică ce eşti! Deci, te-ai prefăcut, doar, că abia aştepţi să mergi la şcoală.

— Şcoala e a lui Karen, podul e al lui Mark, răspunse naiv Keith şi ieşi.

Karen, roşie în obraji, şterse câteva pete de vopsea de pe fereastră.

— Băiatul ăsta al tău nu e prea manierat, Elizabeth, remarcă Mark pe un ton cam tăios.

— Îmi pare rău, răspunse ea sincer. Pare să nu se mai controleze, uneori, când tu şi Karen sunteţi împreună. De fapt, ţine foarte mult la ea, dar cred că, în stilul lui copilăresc, o consideră o intrusă între tine şi el şi e puţin cam gelos. Totul e absolut ridicol, desigur, şi voi încerca să-l dezvăţ.

Făcu o pauză.

— Ia stai, c-am să mă duc chiar acum să vorbesc cu el, până nu uită ce-a spus.

Karen rămase întoarsă pe jumătate spre fereastră.

— N-ar trebui să laşi un fleac ca ăsta să te lezeze, spuse iritat Mark.

— Nu sunt lezată.

— Ba eşti. Ţi se citeşte pe faţă şi nu-mi place deloc. Dacă naivităţile unui copil de şapte ani pot avea efectul ăsta asupra ta, cum ai să reacţionezi dacă te loveşte ceva cu adevărat serios? Sensibilitatea poate fi foarte periculoasă, cauzând multe necazuri fără rost.

Când Karen rămase tăcută, Mark adăugă:

— Eşti genul care întotdeauna învaţă pe propria piele, nu-i aşa?

— Probabil. E un rezultat al singurătăţii din copilărie.

— Nu întru totul. Şi eu am avut o copilărie singuratică, dar despre mine nu poţi să spui că sunt hipersensibil. Cred că am înţeles încă de mic ce prostie e să-i laşi pe ceilalţi să joace un rol prea important în viaţa ta. Fără a intra prea mult în subiect, e evident că, după ce-i laşi pe alţii să se apropie prea mult, îţi pot cauza destule suferinţe.

Tonul lui serios o făcu pe Karen să-l privească în ochi.

— Îţi pot dărui şi bucurii, spuse ea.

După un lung răstimp în care, surprinzător, privirea nu-i

şovăi, îl întrebă:

— De ce desconsideri relaţiile între oameni, Mark?

Mark ridică din umeri.

— Sunt prea superficiale. Părinţii mei au fost înjunghiaţi de băştinaşii mau-mau. Treaba asta mi-a distrus în mare parte încrederea în fiinţele omeneşti, deşi a trecut mult de-atunci.

— Şi… femeile? se interesă ea, coborând în sfârşit pleoapele.

— Reprezintă o problemă pe care m-am simţit tentat de vreo două ori s-o rezolv, răspunse el prompt, cu expresia enigmatică revenindu-i pe faţă.

— Credeam că ştii tot ce e de ştiut despre femei.

— Nu chiar totul, şi chiar şi cei mai întregi la minte dintre noi avem momentele noastre de nebunie, zâmbi Mark. Când momentul depinde de asta, suntem în pericol. Nu-ţi bate căpşorul, pisoiaşule. De obicei, stau cu ochii deschişi când zugravii kikuyu cască gura pe fereastră.

Îşi trecu o mână peste lambriul de cedru.

— Nu vreau să spun, adăugă el încet, că n-am vrut să fac ceva care să pună gafa copilului ăluia în perspectiva cuvenită, acum câteva minute, când te-ai înroşit la faţă şi ai început să tremuri.

Bătăile inimii ei se accelerară.

— Să faci… ceva?

— Să te iau în braţe şi să te mângâi, glumi el cu blândeţe, şi să-ţi alung tristeţea cu sărutări.

Orbeşte, cu inima ridicată sufocant în gât, Karen se uită spre pământul roşcat şi plin de cărămizi şi granit sfărâmat, din dreptul ferestrei.

În acelaşi moment, însă, Elizabeth reveni.

— Îi pare rău, dar încă nu-i dispus să-şi ceară iertare, spuse ea. Nu te poţi aştepta la prea mult, după o singură săpuneală. Dacă sunteţi gata, eu aş vrea să mă întorc la lăptărie. Băieţii nu spală niciodată bine separatoarele, dacă nu sunt supravegheaţi.

Keith stătea lângă maşină. Când îi văzu apropiindu-se, deschise portierele.

— Karen poate să stea lângă Mark, spuse el cu un aer de mărinimie gravă. Vin eu cu tine în spate, mami.

Dându-şi seama că era singura formă în care-şi putea prezenta scuzele, Karen acceptă fără discuţie. Când uşile se trântiră şi Mark porni motorul, îl auzi scoţând un uşor sunet de amuzament. Se părea că totul revenise la normal.

* * *

După ce ajunseră la fermă, Mark îi puse lui Karen o mână pe talie, dar nu spuse nimic până când Elizabeth se îndepărtă, urmată de Keith.

— L-ai cunoscut pe colonelul Williamson? întrebă el.

— Da, o dată. A venit pentru o jumătate de oră la aniversarea soţilor Harding, acum câtva timp.

— Nu i-ai văzut niciodată casa?

— Numai de pe drum – acoperişul, pe deasupra copacilor.

— Vrei să vii acolo cu mine la cină? Charles nu prea primeşte musafiri, nici nu iese mult din casă, dar îi place compania şi i-am promis că te invit.

— Nu mă cunoaşte.

— Te va cunoaşte în curând. O să-ţi placă. E necăsătorit şi are vreo patruzeci de ani – vârsta periculoasă.

Pocni din degete.

— O partidă mult mai avantajoasă decât orice tânăr angajat la stat. Charles a spus să venim joia viitoare. Îţi convine aşa?

— Da, mi-ar face mare plăcere.

— Bine. Am să-l anunţ. Dacă nu mai trec pe-aici până

atunci, să fii gata la şapte şi jumătate. E-n regulă? Pe curând, pisoiule.

Karen privi maşina îndepărtându-se, apoi se întoarse încet în camera ei. În sfârşit, părea s-o bage în seamă. Oare îndrăznea să spere că invadase fortăreaţa păzită cu străşnicie a intimităţii lui? Era adevărat că-l menţionase pe colonelul Williamson ca burlac eligibil, insinuând că, în ultimă instanţă, ar fi putut beneficia pe plan matrimonial de pe urma prieteniei cu el, dar nu era tipic pentru Mark aşa ceva – să scuze ceea ce, în mintea lui, părea o slăbiciune? Dar de ce trebuia să considere o slăbiciune nevoia unei companii feminin, din când în când? Nu numai compania, şoptea inima ei, prinzând dintr-odată aripi. Auzi din nou glasul lui, blând şi glumeţ: *să-ţi alung tristeţea cu sărutări…* Câteva acorduri de muzică îngerească.

Pentru scurt timp, Karen uitase de Inga.

* * *

Săptămâna trecea insuportabil de încet. Noroc că Nova Lawson sosi la familia Winchester, nerăbdătoare să se iniţieze în atribuţiile ei şi să-şi îmbogăţească experienţa şi cunoştinţele pentru ultimele comenzi de cărţi şi echipamente. Nova, care

ascundea un secret în ochii ei căprui, se aşeză cu Karen pe o ladă de împachetat, în camera particulară anexată şcolii, începând să scrie listele şi o programă analitică pentru prima duzină de şcolari, cei în vârstă de şapte, opt şi nouă ani.

— Slavă Domnului că singura de zece ani e o fetiţă, spuse ea. Poate lucra singură în camera asta, dar ce facem cu cei şase din grupul cuprins între patru şi şase ani? Poţi să te ocupi tu de ei, până-mi intru eu în mână?

— Voi încerca. Nu m-am gândit nici nu moment să iei tu singură totul pe umeri, de la început.

— Cred c-au să se înmulţească, răspunse Nova. Mă bucur. Începeam să mă plictisesc, în hotelul ăla nesuferit.

Karen n-o întrebă nimic. Continuă să vorbească despre copii şi despre ghinionul că majoritatea acestora erau prea individualişti, după ce trăiseră la ferme îndepărtate, departe de alţi copii. Inevitabil, acceptarea calmă a celeilalte fete ca prietenă şi colaboratoare dădea rezultate. În timp ce beau un ceai pe treptele verandei, Nova se mai destăinui puţin.

— Şansa asta înseamnă mult pentru ai mei. Au fost foarte zguduiţi când am picat la examene, iar mama a resimţit umilinţa profund, când m-am angajat la hotel. La fel ca majoritatea părinţilor mândri, se cam lăudase cu mine. De fapt, nici nu ştiam

cum să mă întorc acasă…

Lăsă fraza neterminată, sorbind din lichidul fierbinte şi tare, fără lapte.

— Nimeni nu se compară cu o mamă, în asemenea momente, o consolă Karen. Mamele cred întotdeauna în copiii lor.

— Într-adevăr. Şi a mea a crezut în mine. Adeseori, era prea dureros să ţin închisă în suflet durerea eşecului. Un bărbat a fost motivul, desigur.

Deci, Roy ghicise de prima dată. Karen dădu din cap cu un aer înţelegător.

— L-am cunoscut la o petrecere în Cape Town, continuă melancolică Nova. Râdea de ambiţiile mele şi, când vorbeam despre căsătorie, i se păreau simple aiureli. Toată iarna trecută, când ar fi trebuit să mă pregătesc pentru examene, ne-am distrat împreună… nu genul de distracţii cu care ai fi de acord, teamă mi-e… Şi pe urmă, cu doar două săptămâni înainte de examene, a plecat din ţară, fără ca măcar să-şi ia rămas-bun.

Orice comentariu ar fi fost de prisos. Karen înclină capul, cu compasiune.

— În orice caz, asta din am învăţat că bărbaţii nu-s demni de încredere. Am terminat cu ei! sfârşi Nova.

— Nu spune asta. Există şi buni, şi răi.

Sceptică, Nova răspunse:

— Majoritatea sunt rău, sau de-a dreptul stricaţi. Am cunoscut destui în ultima mea funcţie şi pe cei mai mulţi nu-i interesau decât aventurile uşoare, fără nicio obligaţie.

— Aici vei întâlni alt soi.

Nova zâmbi, cu expresia ei amară şi melancolică.

— Poate se poartă frumos cu tine; eşti genul care scoate la iveală tot ce e mai bun într-un bărbat. Eu nu sunt… dar nu ştiu de ce şi, mult timp, nici nu m-a interesat.

După aceea, dezastruoasa poveste de dragoste a Novei fu lăsată să cadă în uitare. Interesul pentru şcoală îi umplea viaţa şi părea mulţumită să coasă şi să citească, sau să facă vizite la fermă, în timpul liber.

Karen o simpatiza, dar îi părea rău că gusturile ei vestimentare erau atât de utilitare. Slabă şi vânjoasă, Nova îşi purta părul negru şi drept strâns la ceafă, îmbătrânindu-şi cu zece ani faţa mică şi osoasă. Da, era mare păcat…

Capitolul 8

Joi seara, Karen se îmbrăcă cu multă grijă pentru cina la colonelul Williamson. Când fu gata, îşi duse mantoul şi poşeta în living, unde verişoara ei punea pe căruciorul de servit cina pentru ea şi Justin.

Elizabeth gesticulă cu cuţitul:

— Arăţi fermecător, păpuşo. Strălucitoare şi plină de viaţă. Stai un minut doar – să şterg gardeniile astea şi să ţi le prind. Aşa, cred… puţin sub umărul stâng.

Făcu un pas înapoi, cu capul înclinat într-o parte şi o privire critică.

— Mare păcat că nu ieşi cu un bărbat puţin mai uman decât Mark. Totuşi, colonelul Williamson nu e un misogin, sper, şi am auzit că ar dori să se căsătorească. Dar are de două ori vârsta ta, şi e cărunt.

Când intră Mark, urmat de Justin, Elizabeth turnă băuturile.

— Martini, îi spuse ea lui Mark. Îţi convine?

— Admirabil, mulţumesc.

În timp ce ridica paharul, zâmbi cu o privire

admirativ-glumeaţă spre rochia neagră a lui Karen şi părul ei ca aurul brunat. Obrajii lui Karen se înroşiră. Se aplecă spre tabachera de pe masă, luându-şi o ţigară.

Umorul tolerant din expresia lui Mark, în timp ce-i oferea foc, nu-i scăpă lui Elizabeth. Oare voia doar să se distreze pe seama lui Karen?

În timp ce Mark îi ţinea lui Karen mantoul ca s-o ajute să se îmbrace, Elizabeth zâmbi forţat.

— Să n-o ţii prea mult, Mark. E în mâinile tale.

— Mă mai poţi bănui de ceva, Elizabeth, ştiind câtă grijă am avut de fiul tău?

— De parcă ar încăpea vreo comparaţie!

După ce zgomotul maşinii lui pieri în depărtare, Elizabeth se mai linişti, deşi continua să se gândească la plăcerea vizibilă a verişoarei ei de a fi în compania lui Mark. O fi avut Karen doar douăzeci şi unu de ani, dar proastă nu era. Iar Mark exercita o fascinaţie considerabilă. Felul lui hotărât de a evita căsătoria putea tenta unele femei să-şi ascută armele – pe Inga Sanderfield, de exemplu.

— Ce plăcut, să fim şi noi măcar o dată singuri! remarcă prozaic Justin, ridicând capacul de deasupra unei farfurii. Perişoare de şuncă şi macaroane cu brânză! Mamă, am să

mănânc ca spartu'!

* * *

Karen nu mai fusese niciodată atât de fericită. Mark, în sacou alb de seară, era suav şi fermecător – şi periculos de atrăgător. În timp ce mergeau pe drumul îngust, mărginit cu copaci, vorbea nepăsător despre alte climate: deşertul, Extremul Orient, America de Sud şi Canada.

— Când îmi termin munca actuală, voi avea de luat o hotărâre importantă, spuse el. Mi s-a cerut să intru în consiliul de administraţie al unei companii de construcţii din Africa de Sud, ca director tehnic. Dacă accept, va trebui să mă mut la Johannesburg.

— Şi ţi-ar plăcea?

— Ar fi detestabil.

— Ce altă variantă ai?

— Să continuu ca în prezent, cu biroul meu din Nairobi şi comenzile sporadice.

— Atunci… dacă deteşti viaţa în Johannesburg…

— Nu-i chiar atât de simplu. La un moment dat, curând, va trebui să mă gândesc să mă aşez şi eu undeva, dar dacă nu-mi

pun bazele propriei companii de construcţii, în Kenya nu prea am şanse.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— S-o lăsăm moartă. Nu înţeleg ce m-a apucat să vorbesc despre asta, într-o noapte plină de stele, cu o asemenea ocazie. Pentru că este o ocazie, să ştii.

— Aşa…? murmură încet Karen, cu mâinile încleştate în poală.

— Nu simţi? întrebă el, uşor în derâdere. Sau nu îndrăzneşti să simţi?

Aceleaşi cuvinte, rostite pe alt ton, i-ar fi produs un junghi delicios în inimă. Râsul lui ironic rupse tăcerea.

— Frustrarea face rău la digestie. De ce nu te destinzi şi tu măcar o dată, să spui ce ai pe suflet?

— N-am mâncat nimic de la prânz, replică ea, preluând o undă din sarcasmul lui. Şi-n plus, probabil că tu mi-ai considera gândurile neglijabile.

Sublinierea din tonul ei îşi făcu efectul.

— De ce spui asta?

— Păi, sentimentalismul meu dulceag e incompatibil cu materialismul. Nu eu cer să fiu luată în râs.

Mark zâmbi.

— Înveţi repede, nu-i aşa? Nu-s sigur că-mi place să fiu etichetat ca materialist, mai ales de o fărâmiţă de om într-o rochiţă de şifon negru.

— Dar e adevărat, nu-i aşa? insistă Karen. Nu prea ai încredere în abstractul pur.

— Dacă prin „abstract pur” te referi la Iubire, cu I mare, nu mă mir – toate femeile gândesc aşa.

Introduse maşina pe un drum mai îngust.

— De fapt, cred în iubire, pentru că ştiu din experienţă că există. Dar nu în felul cum preferi tu să ţi-o imaginezi. Devotamentul nemuritor reprezintă o pretenţie cam mare, când ai de-a face cu slăbiciunile firii omeneşti.

— Se întâmplă tot timpul, spuse încet Karen.

— De unde ştii? Nu m-aş codi să pariez că orice bărbat cinstit care e căsătorit de cinci ani ar recunoaşte că o viaţă de om e cam mult ca să-i fie credincios unei singure femei.

Karen se simţi cam iritată.

— Poate că prietenii tăi gândesc aşa, dar aş putea numi şi eu câţiva care n-o fac.

— Cine, în afară de imperturbabilul Justin?

— Majoritatea vecinilor noştri.

— Pisicuţă mică şi dulce, zâmbi el cu ironie miloasă.

Cine sunt eu ca să-ţi spulber credinţa în specia umană?

Ca de obicei, discuţia se termină într-o notă de sarcasm vesel, Karen întrebându-se dacă era posibil să-i disloce cumva cinismul. Dar nu avu timp să stea pe gânduri, căci casa colonelului Williamson apăru prin dumbrava tânără de salcâmi, jacaranda şi mimoze care umpleau curtea din faţă.

Colonelul ieşi pe verandă să-i întâmpine. De statură medie, zvelt şi cu ten curat, arăta destul de tânăr în penumbră, dar în lumina puternică a lămpilor din salon se vedea că la colţurile ochii şi ale gurii i se întipăriseră pentru totdeauna riduri de neşters – care, în combinaţie cu aripile argintii de la tâmple, îi scoteau în evidenţă aerul de crai ajuns la a doua tinereţe.

În timpul serii, Karen îşi aminti că avea o reputaţie de fustangiu, deşi de când se instalase în district, cu câtva timp în urmă, comportamentul lui părea să fie impecabil. Nu era bogat, dar casa lui indica un stil de viaţă elegant.

Nu conţinea chiupuri sau obiecte metalice de-ale băştinaşilor, nici cufere din Zanzibar sau paravane de mărgele contra focului, cum se întâlneau invariabil în casele coloniştilor. Sufrageria lui Charles Williamson conţinea mobilă delicată din lemn de îmbuia şi bârne solide sub tavan. Salonul, decorat cu maro şi în natural, avea podelele ceruite lucios pe sub covoarele

de Mirzapore, reprezentând un exemplu al bunului gust necostisitor în sălbăticie. Singurul ornament, o silfă de bronz înălţată pe vârfuri, cu braţele întinse în sus, ţinând un bol negru din care se revărsau flori exotice, se vedea dublată într-o oglindă de cristal roz, amplasată într-o poziţie strategică.

— O admiri pe doamna mea de bronz? întrebă Charles. Şi mie îmi place. Mă menţine tânăr.

— Mie îmi aminteşte de holurile unor hoteluri din Roma, interveni Mark, atâta numai că sculpturile de acolo nu poartă prosoape pe ele. Şi e complet disproporţionată, continuă el pe un ton critic. Nişte membre atât de alungite la o femeie vie ar face din ea o monstruozitate de bâlci.

— Dacă asemenea ornamente ar fi reprezentate ca în realitate, spuse Karen, nimeni nu le-ar cumpăra. Eu o găsesc graţioasă, şi toată camera e fermcătoare.

— Mulţumesc, răspunse Charles. Vom trece peste comentariile lui Mark, recomandându-i să-şi vadă de realismul lui. Înoţi, domnişoară Ainsley… sau te pot numi Karen?

— Karen, te rog. Înotul e cel care-mi lipseşte cel mai mult în Kenya. Porţiunea de râu de lângă fermă e năpădită de vegetaţie, aşa că nu pot decât să mă cufund în apă ca să mă răcoresc, şi atât.

— Şi piscina lui Mark?

— Nu ştiam că are una.

— Piscina mea e în baie, spuse Mark, aşa că n-ai să te superi dacă refuz să vând locuri la bazin.

— N-ai avut nicio obiecţie când Inga şi cu mine am făcut baie la tine, cu ocazia ultimei ei vizite.

— Dacă unii băieţi de-ai mei au puţin timp liber la un moment dat, îi voi trimite să degajeze râul pe o sută de metri, în apropierea fermei, promise Mark.

— Trebuie să veniţi amândoi la o partidă de tenis, îi invită Charles. Acum, că ne cunoaştem, Karen, vom închega una din acele prietenii plăcute şi comode care sunt indispensabile fericirii, în ţara asta sau în oricare alta.

— Hai-ho! aruncă Mark. Parc-am mai auzit undeva vorba asta. Noroc că domnişoara de faţă are mai multă minte decât pare.

Îşi consultă ceasul de mână.

— Ar cam fi timpul s-o duc acasă, Charles.

— Aşa de devreme? Mă rog, dacă trebuie… Ce beţi înainte de plecare?

— Nimic, mulţumesc, spuse Karen. Pot să-mi pudrez nasul şi să-mi iau haina?

— Sigur că da.

Mark îi deschise uşa şi rămase în picioare, în timp ce Charles turna whisky şi sifon.

— Tânăra ta prietenă e atrăgătoare, spuse el, oferindu-i un pahar. Nu e frumoasă, dar e înviorătoare.

— Şi relativ nerăsfăţată, în caz că te interesează, îl informă Mark, printre sorbituri.

— Nu mă interesează – nu în sensul la care te referi. Intenţionează să se mărite şi să rămână în Kenya?

— Îi sunt doar prieten, bătrâne, nu unchi. Mi s-a blocat bricheta. Ai un chibrit?

Karen reapăru, zâmbind. Mark o ajută să-şi îmbrace haina şi o luă de braţ, conducând-o spre maşină.

— Când mai vii? o întrebă Charles. Sâmbăta viitoare la prânz şi la o partidă de tenis, după-amiază?

— Mi-ar face foarte mare plăcere.

— Vii şi tu, Mark?

— Îmi pare rău, eu trebuie să dau o fugă până-n oraş.

„La Inga”, îşi spuse imediat Karen.

Inga era ca o boare îngheţată pe frunte. La lumina dimineţii, s-ar fi putut arăta ca o rafală de viscol, dar nu acum. Acum, toate lucrurile păreau posibile.

Mark nu aprinsese lumina din maşină. Întoarse capul spre Karen.

— E o noapte splendidă, nu-i aşa?

— E divină, şopti ea. Absolut divină.

* * *

Buna dispoziţie o însoţi încă vreo două zile, după care începu să se transforme într-o resemnare plină de speranţe. Karen se juca împreună cu Keith, o ajuta pe Elizabeth, iar din când în când pleca să se plimbe singură călare.

Cu câtva timp în urmă, Mark o întrebase dacă n-ar fi preferat un cal de soi mai ales, dar Karen răspunsese sincer:

— M-am ataşat prea strâns de Bambu ca să mă despart de el.

Cele mai plăcute partide de călărie erau împreună cu Justin. Arborii de cafea maturi rodeau fructe roşiatice, iar cei mici, plantaţi în locul celor bolnavi, creşteau voinici, fiecare proptit în wigwamul său de prăjini legate cu fire de iarbă.

Enorma întindere de aluni de pe terenul învecinat compensa întârzierea de la început. Justin considera că puteau produce şapte sute de livre pe acru de pământ, acoperind

costurile şi lăsând şi un profit.

— Poţi paria că Mark Howard trage lozul câştigător, spuse el fără invidie. Când Elizabeth şi cu mine am început să cultivăm, din alune nu puteai scoate niciun gologan. Doamna Sanderfield a procedat înţelept.

Karen se abţinu de la orice comentariu. Cele două vizite ale lui Inga din ultimele cincisprezece zile îi trezeau un presentiment rău.

Cu două zile în urmă, Mark şi suedeza se opriseră la fermă, în drum spre Nairobi. Inga petrecuse o noapte acasă la colonelul Williamson, cu un grup de oaspeţi, iar Mark fusese invitat şi el acolo, probabil la cererea ei. Când Mark întrebase de Bambu şi o tachinase pe Karen făcând aluzie la el ca la un căluţ de lemn, Inga îl luase de braţ, zâmbindu-i lui Karen cu o expresie arogantă. „De parcă", fierbea Karen în sinea ei, „aş fi vreo năroadă fără minte care s-a amorezat de bărbatul ei".

Dacă Mark şi-ar fi desprins braţul, fie şi discret, delicat, pe Karen ar fi afectat-o mai puţin. Dar el era într-una din acele dispoziţii înnebunitor de ironice şi părea să se amuze de situaţie. Noroc că, nu peste mult, spuse că trebuia să plece.

— Vii până la maşină, pisoiaş?

Nu era deloc plăcut să-l vadă cum o ajuta pe Inga să stea

comod pe fotoliul din faţă, dar când o privi pe Karen, înainte de a se aşeza la volan, aceasta simţi cum gelozia i se topea într-un val fierbinte de emoţie. Căldura mâinii lui pe a ei, zâmbetul lui, leneş şi intim, îi accelerau bătăile inimii.

Apoi Mark plecă, într-un iureş de praf, lăsând-o să mediteze la toanele lui Inga.

Capitolul 9

Şcoala era gata. Cu ajutorul băştinaşilor, *fundi*-ul lui Mark făcuse o duzină de bănci din lemn solid de tec, iar mobila necesară pentru camera privată a Novei era lucrată din lemn podo, într-o nuanţă caldă. Curtea şcolii era îngrădită, iar între poarta cu gratii şi uşa de la intrare fusese amenajată o alee pavată. Nova Lawson spunea că se simţea ca o altă femeie, stând în clasă şi simţind mirosul de lemn proaspăt, în timp ce-şi imagina cum avea să arate încăperea peste o săptămână, la începerea cursurilor.

Peste câteva zile urma să se întoarcă şi Roy. Inaugurarea oficială, foarte solemnă, cu mâncare şi băutură, fusese organizată pentru a doua zi după înapoierea lui, iar colonelul Williamson consimţise să oficieze o mică ceremonie. Mai întâi îl invitaseră pe Mark, imediat ce se întorsese de la Nairobi, dar acesta refuzase.

— Cred că vă puteţi descurca fără mine.

— Karen va fi dezamăgită. Te rog, Mark, vino, insistase Elizabeth.

— Nu se poate. Voi fi plecat pe celălalt mal al râului, la

câteva mile distanţă, pentru un timp. Prelungim şoseaua.

— Vai de mine şi de mine! Dar te vei întoarce în fiecare seară la Grassa?

— Probabil.

— Atunci, vei veni la micul dineu pe care-l dăm în seara inaugurării?

— Îmi pare rău, Elizabeth, voi munci din greu, până la ore târzii ale serii.

În ochii negri ai lui Elizabeth începea să se întrezărească exasperarea.

— Ce-i cu tine, Mark? N-o poţi dezamăgi pe Karen aşa. Contează pe tine.

— Atunci, a sosit vremea să înveţe că-n viaţă nu trebuie să contezi pe nimeni!

În timp ce Mark pleca, Elizabeth se întoarse în casă, mai înfuriată decât i-ar fi convenit să se arate. Le găsi acolo pe Karen şi Nova Lawson.

— Nova are ştiri, spuse Karen. Mama ei vine la inaugurare. N-ar fi frumos să rămână şi la festivităţi? Crezi că ar putea la familia Winchester?

— Aranjăm noi cumva. Neapărat trebuie să participe la petrecerea noastră.

— Ai invitat deja atât de multe persoane, murmură şovăitor Nova.

— Putem primi douăzeci. De fapt, vestea adusă de tine a picat la momentul cel mai potrivit. Tocmai mi s-a refuzat o invitaţie, şi s-ar putea să urmeze şi alte refuzuri.

Karen, punând ceştile de ceai pe tavă, întrebă:

— Cine ne-a refuzat, soţii Harding? Nici nu mă mir. În fond, nu au copii mici, şi o duc greu de la accidentul domnului Harding.

— A, nu, răspunse răspicat Elizabeth. Nu familia Harding. Mark a trecut adineaori pe-aici şi mi-a spus că va lucra prea departe ca să poată veni la întrunirea noastră.

Observând-o atentă pe Karen, care stătea întoarsă cu spatele, adăugă:

— Şi nu poate veni nici la dineu.

Încet, cu grijă, Karen continuă să toarne ceaiul.

— Mă gândeam că ar fi putut să facă efortul ăsta, spuse ea. A zis când va mai trece pe la noi?

— Nu înainte de două, trei săptămâni, cred.

Când Karen împărţi ceştile, Elizabeth îi aruncă o privire scurtă, pătrunzătoare. Slavă Domnului, expresia nu i se schimbase drastic, deşi era cam palidă.

Discutară despre şcoală şi ajunseră din nou la lista de subscripţii pentru rezolvarea unui mic conflict. După un timp, Justin o duse pe Nova la familia Winchester şi rămase să converseze un timp cu Evelyn.

Abia când se întoarse în camera ei, schimbându-se cu o rochie curată pentru cină, Karen lăsă gândul la Mark să-i invadeze complet mintea.

Anunţul lui Elizabeth o duruse adânc; cu atât mai mult, poate, pentru că deşi se aşteptase oarecum, îşi dorise cu disperare contrariul.

* * *

Roy se întoarse la Guaba foarte mulţumit de sine însuşi. Aflase confidenţial că era posibil să vină un inspector, peste câteva săptămâni, ca să vadă şcoala cea nouă. Dacă aceasta corespundea cerinţelor oficiale, existau mari speranţe să fie încorporată în sistemul guvernamental.

— S-au repezit la mine ca lupii pentru că mi-am pierdut atâta timp în colţul ăsta de provincie, spuse el vesel, ceea ce înseamnă că de-acum încolo n-am să vă mai pot ajuta prea mult, fetelor. Totuşi, se pare că şi fără mine aţi făcut minuni, şi

oricum, voi avea weekendurile libere.

O felicită pe Karen pentru că făcuse cunoştinţă cu colonelul Williamson într-un mod atât de profitabil pentru şcoală şi începu imediat să compună un discurs scurt şi plin de umor pentru a doua zi.

Inaugurarea oficială a şcolii îi încântă pe toţi cei şaizeci de invitaţi. Colonelul Williamson, într-un costum tropical cu o garoafă la butonieră, cu părul cărunt pieptănat impecabil, vorbi sincer şi admirativ despre înfiinţarea unui lăcaş al învăţăturii în mijlocul lor.

— O realizare cu care ne mândrim, spuse el, arătând în jur cu mâna. Sunt sigur că populaţia se va înmulţi rapid în zonă. Mai sunt trei familii noi care vor veni încoace luna viitoare, anunţă el, după ce terminase discursul.

— Guaba se va extinde până la proporţiile unui oraş de provincie apreciabil, şi va avea şi un club, comentă Karen.

— Păcat că nu putem înfiiţa unul în sistem de cooperare, cum am făcut cu şcoala, interveni şi Elizabeth. Nairobi e prea departe pentru ca să ne repezim în câte-un weekend, iar tinerii ca Nova, Karen, Roy şi prietenii lor trebuie să stea acasă sau să se bazeze pe invitaţii. Rareori au ocazia să petreacă până la ziuă. Chiar şi nouă, celor căsătoriţi, ne-ar prinde bine să mai dansăm

din când şi altceva decât samba.

Colonelul dădu din cap înţelegător.

— Un club în Guaba ar aduce beneficii substanţiale. Aş fi tentat să înfiinţez chiar eu unul, dacă ar urma să rămân toată viaţa în Kenya.

— Pleci? îl întrebară amândouă într-un glas.

— Da, dar nu sunt sigur când. Contractul meu de închiriere mai e valabil trei luni. În timpul ăsta, sper să se rezolve anumite dificultăţi.

După ce tăcu puţin, adăugă:

— Vinerea viitoare îmi vin nişte prieteni în weekend. Aş dori foarte mult să vii şi tu peste zi, Karen. Băiatul meu te va lua în fiecare dimineaţă, iar seara te voi duce chiar eu acasă. Ce zici, vii?

— Cu multă plăcere, mulţumesc.

Curând, colonelul plecă, iar restul invitaţilor se risipiră spre casele lor.

* * *

Petrecerea lui Elizabeth din seara aceea, un dineu comod, neformal, avu un succes deplin. A doua zi, Karen începu să se

pregătească pentru petrecerea colonelului Williamson. Era dornică să lege noi cunoştinţe, dar şi neliniştită din cauza hainelor, căci ştia că oaspeţii lui Charles erau genul sportiv şi cu dare de mână, având fermele conduse de administratori.

Cina luată vineri seara cu Charles şi prietenii lui fu nepretenţioasă. Charles regreta că unul dintre vizitatori încă nu venise, aşa că trebuia să amâne safari-ul programat pentru a doua zi. Doi bărbaţi nu soţiile lor se hotărâră să facă o plimbare cu maşina prin savana de lângă Grassa, iar ceilalţi trei preferară să-şi petreacă ziua lenevind şi jucând tenis.

Acestora trei li se alătură Karen a doua zi dimineaţă, pe la orele unsprezece. Jucară tenis pe iarba kikuyu tunsă scurt, luară prânzul în grădină, şi parcurseră câteva mile ca să facă baie într-un eleşteu înconjurat cu ferigi şi flori de piatră. În jurul orei şase seara, o duseră pe Karen cu maşina la fermă, ca să se îmbrace pentru cină.

În timp ce-şi lua pe ea caftanul albastru, Karen spera ca în lipsa ei să fi sosit şi ultimul vizitator al lui Charles. Era ciudat că un om de vârsta şi factura lui era atât de abătut.

— Cum îţi merge cu noile relaţii mondene? întrebă Elizabeth din uşă.

— Oameni ca toţi oamenii, răspunse ironic Karen. Cei

de-aici îmi plac mai mult.

— A venit Roy.

— Roy?

Karen se întoarse spre ea.

— Aici, vrei să spui, în living?

— Chiar aici! se auzi glasul lui Roy. Hai, grăbeşte-te!

— Casa asta! exclamă Elizabeth. Nicăieri nu mai ai un dram de linişte. Vii, păpuşo?

Roy, îmbrăcat convenţional pentru seară, râse şi făcu o plecăciune spre Karen:

— Escorta dumneavoastră, domnişoară.

— Puteai să-mi spui că eşti invitat la colonelul Williamson în seara asta!

— Dacă ştiai, ai fi fost mai nerăbdătoare?

— Evident!

Comic, Roy se lovi cu pumnul în cap.

— Iartă-mă, sufleţelule. Am făcut cum am crezut eu că e mai bine.

— Eu nu înţeleg şi pace de ce nu vă combinaţi voi doi, se plânse Elizabeth. Vă potriviţi, şi nimic nu-i mai bun decât o căsnicie ca să alunge usturimea nebuniilor din trecut.

— Pentru tine Glenis e o nebunie din trecut? întrebă Roy.

— Da ce-o fi? replică Elizabeth. Ajunge doar să te uiţi la Karen, ca să vezi că ea n-are aşa ceva.

Roy n-o observă cum coborî repede pleoapele, încleştându-şi degetele pe poşetă. Exasperată, Elizabeth continuă:

— Şapte luni în Kenya, şi nu-mi vine să cred că nici măcar n-a fost sărutată!

— Vai, ce acuzaţie gravă! strigă Roy. Karen, apără-te!

— De ce să mă apăr? ripostă ea pe un ton uşor sfidător. E mult mai distractiv să te las să ghiceşti. Gata, acum, mergem?

* * *

Charles îi întâmpină la baza treptelor verandei. Din zâmbet îi pierise politeţea simandicoasă de ieri, şi când intrară o prinse pe Karen de braţ. Un băiat îi luă şalul.

— Vino în salon, la un apetitiv, murmură Charles. Acum îi cunoşti pe toţi. Singura nouă pe ziua de azi e Inga Sanderfield, iar voi două sunteţi deja prietene.

Karen îşi stăpâni impulsul de a apuca strâns mâna lui Roy, ca să se sprijine. În clipa următoare, dintre ceilalţi musafiri se desprinse Inga, înaltă, superb de frumoasă într-o rochie verde

ca marea, ţinându-şi sus capul înconjurat cu părul împletit într-o coadă aurie.

— Bună seara, domnişoară Ainsley… domnule Strasmore… Cât de bine vă stă împreună! Arată drăgălaşi şi naivi – nu-i aşa. Mark?

Karen se înfioră. Îl văzu pe Mark desprinzându-se de peretele unde stătuse rezemat, pentru a se apropia.

— Bună seara, salută şi ea, înainte ca răceala din privirea lui să fie exprimată şi în cuvinte care ar fi rănit-o. Aş dori apetitivul acela, Charles.

Noroc că, la masă, Karen fu aşezată între Roy şi un bărbat care-i fusese partener la tenis. Putea să-l ignore pe Mark, amplasat la o oarecare distanţă, pe aceeaşi parte a mesei – dar inima continua să-i joace foarte neplăcute, când râsul lui sardonic umplea pauzele din conversaţie.

În agitaţia de după cină, Karen se refugie afară, dar grădina lui Charles, plină de copaci şi plante agăţătoare, nu era potrivită ca s-o exploreze într-o rochie de şifon subţire. Găsi o bancă mai adăpostită şi se aşeză, oftând. În jur, greierii ţârâiau, iar frunzele foşneau. Aerul răcoros şi înmiresmat îi mângâia liniştitor fruntea, uşurându-i amărăciunea.

— Nu poţi să pierzi ceva ce nu ţi-a aparţinut niciodată, îşi

spuse ea cu voce tare, severă. Era inevitabil şi trebuia să te aştepţi de la bun început. Destul acum, vino-ţi în fire!

Când Roy veni s-o caute, lui Karen îi mai revenise cât de cât curajul.

— Le-am spus că ai juca un bridge, spuse el. Altfel, singura variantă era statul la bârfă.

Jucând bridge ar fi fost în siguranţă.

— Bine, dacă-mi eşti partener.

În timp ce se ridica, lui Karen i se agăţă rochia de un spin.

— M-am agăţat, Roy. Poţi să mă ajuţi? Cu grijă…! Pentru numele lui Dumnezeu, vezi să n-o rupi!

Roy se aplecă, pipăind atent rochia cu degetele.

— Nu văd nimic aici… bombăni el.

În clipa următoare, scoase un mormăit de triumf.

— Gata – deşi mă mir că a rămas cu o gaură.

— Ia te uită! se auzi vocea groasă şi senzuală a lui Inga. Cam devreme pentru un *tête-à-tête,* la ora asta!

— N-aş zice asta, replică vesel Roy. Pe-aici, se lasă repede noaptea.

Mark stătea nonşalant în spatele lui Inga, cu faţa ca o mască de nepătruns.

— Mi s-a agăţat rochia în tufiş, se grăbi Karen să explice.

Roy mi-a desprins-o.

— Lasă scuzele, râse Inga. Am văzut amândoi. Nu-i aşa că i-am văzut, Mark? Învăţătoarea şi inspectorul şcolar! Ce pereche potrivită!

— Nu cred că ne priveşte, răspunse nepăsător Mark. Se ştie că nopţile africane stimulează aşa ceva. Vreţi să beţi ceva aici, în grădină, doamnelor?

Tonul şi manierele lui o străpunseră ca un cuţit în inimă. Karen făcu un pas pe cărare.

— Mulţumesc, nu. Tocmai ne duceam să jucăm bridge.

Spre norocul ei, tocmai atunci apăru Charles.

— Deci, aici erai, Roy. Credeam că te-ai dus s-o aduci pe Karen la bridge.

— Tocmai veneam.

— Şi voi, Inga… Mark?

— Mark şi cu mine avem de discutat agricultură, îi răspunse Inga, cu un râs răguşit. Mai târziu, vom veni să dansăm.

Nu peste mult, Karen, Roy şi Charles ajunseră pe gazonul din faţa casei.

— Inga e o frumuseţe răpitoare, comentă Roy nevinovat. O să se mărite cu Mark Howard?

— Nu ştiu, răspunse Charles, dar Mark pare să-i fi căzut victimă de bunăvoie. Poate că pentru el s-a întors Inga în Kenya. Locul ei nu e aici, şi niciodată n-o să fie. Dac-ai vedea-o în Suedia, cum am văzut-o eu, ai cunoaşte o femeie cu totul diferită.

Karen încercă să schimbe subiectul.

— Ai fost în Suedia, Charles?

— Am stat acolo trei luni, anul trecut.

Pe verandă, Charles îi făcu loc lui Karen să intre în casă.

Cele aflate puneau pecetea finalităţii pe tumultul emoţional dureros din sufletul lui Karen. Acum, când Mark arătase atât de clar că n-avea nevoie de compania ei, îl vedea ca pe un om crud şi nemilos, fără nicio undă de tandreţe.

Dar inima ei nu voia să creadă…

Capitolul 10

În aparenţă, totul mergea perfect. Şcoala începea în fiecare dimineaţă la ora opt şi jumătate, iar preşcolarii ai lui Karen terminau la ora douăsprezece, în timp ce elevii mai mari făceau o pauză de o jumătate de oră, apoi continuau cu lecţiile până la două.

Urmând exemplul lui Elizabeth, alţi fermieri din district începuseră şi ei să invite mai des musafiri. Noua serie de petreceri o făcea pe Elizabeth să jinduiască după haine noi.

— Sigur că ai nevoie, încuviinţă Justin, căutându-şi pipa prin buzunare. Du-te o săptămână la Nairobi, cu Karen. O să am eu grijă de lăptărie.

— Am o idee mult mai bună, propuse Karen de la birou, unde completa nişte borderouri şi chitanţe. Arborii de cafea n-au să dispară dacă Justin îi lasă un timp singuri, iar eu mă pricep mult mai bine decât el la treburile lăptăriei. E timpul să vă duceţi într-o a doua lună de miere.

Elizabeth se opri în mijlocul camerei.

— Ce idee minunată…! comentă ea încet.

Justin nu spuse nimic, umplându-şi pipa cu mult tapaj.

După un timp, ieşiră pe verandă, în timp ce Karen rămase la birou, ştiind ce discutau şi bucurându-se din toată inima că-i venise ideea. Când Elizabeth reveni, nu ridică privirea. Sărutul scurt pe obraz o surprinse.

— Păpuşico, murmură verişoara ei. O să-ţi urmăm sfatul.

Când fu întrebată, Nova răspunse că da, se putea descurca o săptămână la şcoală fără ajutor, şi i-ar fi făcut mare plăcere să locuiască în acel timp la fermă, cu Karen. John Winchester acceptă să vină şi să le conferenţieze lucrătorilor locali o dată la două zile, iar Keith promise să fie cuminte, cu condiţia să-i aducă de la Nairobi o trusă de tâmplărie – care să fie numai a lui, şi nu de jucărie!

La începutul primei săptămâni, Hanim îi aduse un mesaj din partea lui Mark:

Am aflat de la Keith că tu şi domnişoara Lawson sunteţi singure la fermă. Crezusem că Justin a aranjat ceva cu familia Winchester. I-am dat lui Hanim instrucţiuni să doarmă în fiecare noapte pe veranda voastră şi să folosească puşca, în caz de necesitate. Poţi avea încredere în el.

Hanim, tăcut şi demn, dădu din cap afirmativ când o văzu

împăturind foaia de hârtie.

— Memsahib?

În întrebarea lui se simţea o profundă înţelegere şi înţelepciune.

— Îţi mulţumesc, Hanim. Va fi o mare uşurare să ştiu că eşti aici.

În sâmbăta următoare, seara, Roy veni la fermă. După câteva comentarii despre splendida şosea nouă, trecu la subiect.

— Mă gândeam că poate v-ar plăcea să încercaţi noul club din Guaba, fetelor, le spuse el. Au jocuri de cărţi şi biliard, şi ring de dans. Se adună acolo o tagmă destul de veselă. Keith n-ar putea să se ducă la familia Winchester în noaptea asta?

— S-a culcat deja, iar eu sunt oricum prea obosită ca să dansez.

Observând expresia dezamăgită a Novei, Karen se grăbi să continue:

— Duceţi-vă voi doi. Am să mă simt foarte bine aici, cu Hanim de gardă.

Chipurile temător, Roy replică:

— Şi crezi c-am să fiu în siguranţă cu Nova? E o mâncătoare-de-bărbaţi, să ştii.

— Exact influenţa de care aveai nevoie. De fapt, e o armă

cu două tăişuri. În weekendul viitor o să mergem cu toţii împreună.

Nova îşi luă rochia de mătase corai pe care şi-o adusese pentru a doua zi, iar Karen o urmă în dormitor, cu o lucire răutăcioasă în ochi.

— Mă laşi să te pieptăn eu, Nova?

— Cerule, nu! N-am nevoie de o pieptănătură deosebită.

— Stilul tău obişnuit nu se potriveşte cu rochia asta. Stai locului o clipă.

Era miraculos ce efect putea să aibă asupra unei femei o schimbare de pieptănătură, mai ales în materie de întinerire. Intimidată cum era, Nova arăta aproape ca un elf.

Roy clipi din ochi, amuţit de uimire.

— Eşti sigură că n-o să ai nicio problemă, Karen? întrebă din nou Nova.

— Absolut sigură. Am să mă culc devreme. Nu plecaţi de la club până nu se termină toată distracţia.

— Mulţumesc mult. Noapte bună, Karen.

Roy adăugă şi el câteva cuvinte, cu acel zâmbet special pe care i-l rezerva anume lui Karen. Apoi o urmă pe Nova afară, unde o ajută să se urce în maşină, şi se aşeză la volan.

* * *

Karen era neliniştită şi nu reuşea să adoarmă. Se împotmolise la al nouălea şervet brodat, iar pe rafturi nu mai rămăsese nicio carte pe care să n-o fi citit, cu excepţia unui tratat despre cultivarea cafelei şi a unui teanc de broşuri despre creşterea alunilor.

Pe neaşteptate, un ţipăt al lui Karen rupse tăcerea.

— Mamiii…! Oooo, maaamiiiii…!!!

Electrizată, Karen luă lanterna de pe noptieră şi se repezi în camera lui.

— Ce este? Mami nu-i aici. Ai uitat?

Keith stătea în capul oaselor, legănându-se, cu ambele mâini peste fălci şi ochii şiroindu-i de lacrimi.

— Mă *doaaare* dintele! se tânguia el.

— O, Doamne! Am să aduc o lampă. Încearcă să nu faci prea mult zgomot. O să-ţi treacă.

Dar nu era prea sigură ce avea de făcut.

— *Mă doa-a-a-aaareee…!* mugi Keith în urma ei.

Remediile obişnuite, ca astuparea cariei cu un tampon de vată îmbibată într-o picătură de whisky, nu dădură niciun efect. Iar băiatul nu acceptă nici măcar o jumătate de aspirină,

îngropată într-un munte de gem.

— Dacă mami ar fi aici, ar şti ea ce să facă, sughiţă el. Nu m-ar lăsa să mă doară dintele şi să mă tot doară.

— Nici eu n-am să te las, răspunse Karen, acoperindu-l cu pătura. Acum, încearcă să stai cuminte până găsesc ceva care să-ţi facă bine.

Se duse direct în living şi luă o hârtie de scris şi un plic. Îşi amintise că micuţei Molly Winchester în căzuseră prematur dinţii din faţă, la vârsta de patru ani, şi bănuia că Evelyn trecuse prin multe nopţi ca aceea.

Aşa că scrise:

Pe Keith îl chinuieşte durerea de dinţi. Ai ceva care să-l ajute? Ţi-aş fi foarte recunoscătoare.

Apoi se duse la fereastră şi privi afară. Hanim stătea pe întuneric, cu puşca între mâinile lui cafenii şi bronzate. Karen deschise uşa.

— Hanim!

Negrul veni imediat:

— Memsahib?

— Ştii shamba familiei Winchester, cam la trei mile mai

încolo, pe drum?

— Da, memsahib.

— Vreau să te duci până la ei şi să-i dai doamnei Winchester această scrisoare.

— Bwana makubwa a spus să nu plec de la această shamba până nu se luminează de ziuă.

— Trebuie să te duci, Hanim. Băieţelul are dureri.

Imediat, capul negrului se aplecă.

— Să mă scuzaţi, memsahib. Am să mă grăbesc.

Karen îl auzi îndepărtându-se în galop pe şoseaua cea nouă, apoi se întoarse în camera lui Keith.

— Am trimis după ceva care să te vindece, îl linişti ea. Hanim n-o să întârzie.

Cutremurându-se într-un suspin, băieţaşul îşi ridică faţa brăzdată de lacrimi.

— Hanim m-a auzit plângând?

— Nu, sunt sigură că nu te-a auzit, ocoli Karen un răspuns direct. Nu că ar conta cu ceva. Durerile de dinţi sunt destul de neplăcute ca să facă pe oricine să plângă.

— Hanim n-ar plânge.

— Poate că nu, dar Hanim e stoic.

— Adică cum, stoic? mormăi amărât Keith.

Karen, uitându-se încontinuu la ceas, îi explică pe cât putea ea de bine, cu înfloriturі ca să câştige cât mai mult timp, iar Keith o ascultă, trăgându-şi nasul şi sughiţând, până când termină. Atunci, începu să geamă din nou.

Imens de uşurată, Karen auzi în sfârşit o portieră de maşină trântindu-se. Slavă Domnului, Evelyn venise personal. Nu îndrăznise să spere. Se ridică de pe pat şi alergă în living.

Vizitatorul era Mark.

— Bună, o salută el.

Începuse deja să scoată diverse lucruri din buzunar.

— De când face Keith tărăboi?

— Cam de-o jumătate de oră, răspunse Karen cu sufletul la gură, dezolată că-şi simţea genunchii tremurând şi inima palpitând de emoţie. L-am trimis pe Hanim la familia Winchester.

— I-am spus ca, dacă se întâmplă ceva, să mă anunţe. Se pare că dintele ăla îi dă rău de furcă băiatului. Vrei să asişti la operaţie?

— Ce-ai să faci?

— Am să i-l scot, probabil. Cred că e dinte de lapte, aşa că-l va durea mai puţin decât dacă i-l las acolo. Îmi asum eu toată răspunderea.

Tonul lui o mai linişti. Îl urmă în cameră. Capul blond al lui Keith ieşea din aşternutul răvăşit ca al unui căţelandru abandonat.

Ca prin miracol, Hanim apăru din bucătărie, cu o farfurie cu apă rece şi una cu apă caldă. Karen îşi dădu seama că stăpânul şi servitorul lucraseră de multe ori împreună în împrejurări asemănătoare. Aveau pe chipuri aceeaşi expresie hotărâtă şi pe jumătate zâmbitoare. Keith fu aproape vexată să vadă cum deschise Keith gura la prima comandă a lui Mark şi n-o închise mai mult decât cu un centimetru când cleştele fu scos din vasul cu dezinfectant.

Dar, când operaţia se termină, spre Karen se întoarse în căutare alinării. Luându-l în braţe, îl ţinu de vorbă până când hemoragia se opri, apoi îi clăti faţa cu apă rece şi-i dădu să bea ceva cald.

— Ce surpriză o să aibă mami! Nu vrei să-i scriem o scrisoare?

— Efectul va fi mult mai mare dacă-i zâmbeşti cu gura până la urechi când se întoarce, îi asigură Karen.

Mark era în living, nepărând să aibă nicio ocupaţie. Karen puse lampa pe masă.

— Să-ţi aduc ceva de băut? întrebă ea pe un ton formal.

— Nu, mulţumesc. De ce eşti singură aici?

— Nova a plecat la clubul din Guaba. Am reuşit s-o conving, întrucât era aici Hanim. Nu… nici n-am apucat să-ţi mulţumesc pentru că l-ai trimis.

— Soţii Paterson nu trebuia să te trimită fără nimeni de pază. Coloniştii sunt prea inconştienţi cân de vorba de pericole.

— Hanim e un servitor prea bun – genul pe care poţi să-l respecţi şi să-l simpatizezi.

Mark strâmbă din nas, arogant.

— Şi el te simpatizează. Încă te mai numeşte surioara mea, ceea ce, dacă stau să mă gândesc, e cam cel mai înalt omagiu pe care-l poate aduce el unei femei. Îmi este incredibil de devotat. Am străbătut câteva mii de mile împreună şi-mi cunoaşte toate slăbiciunile. Niciodată n-am să mă pot despărţi de el.

— Nici n-ai vrea, remarcă ea simplu.

În timp ce Mark o privea, lumina lămpii îi cădea pieziş pe obraji, accentuându-le pometii proeminenţi.

— Keith s-a liniştit.

— O să adoarmă imediat.

— Nici nu tu pari prea zglobie.

— Sunt doar obosită. Încă nu m-am obişnuit cu munca la

lăptărie.

— Se vede.

Mark se apropie, îi luă mâna dreaptă şi-i examină încheietura, apăsând uşor cu degetul mare.

— S-a umflat rău. Sigur nu te-ai lovit?

Atingerea lui o ardea. Grăbită, Karen îşi retrase mâna, vârându-şi-o în buzunar.

— Elizabeth m-a prevenit. Şi ea a avut aceleaşi probleme în primii ani.

— Domnişoara Lawson nu te ajută?

— Mâine mă mă ajuta, e duminică. Mai sunt doar trei zile până când se întoarce Elizabeth, săptămâna viitoare.

— La ce oră începi munca la lăptărie?

— După ce-l trimit pe Keith la şcoală şi fac paturile. Pe la vreo nouă.

O secundă de pauză, apoi Mark spuse indiferent:

— Cât timp băieţii lucrează la drumuri, eu tot nu prea am ce face. Dacă vrei, pot trece în cele trei dimineţi de săptămâna viitoare, ca să-ţi dau o mână de ajutor.

Karen murmură o mulţumire. Mica flacără prudentă din inima ei se învăpăie dintr-odată.

— Vino şi stai jos, o chemă el, instalându-se pe braţul

unui fotoliu. Spune-mi ce-ţi place cel mai mult în Kenya.

— Nimic anume. Toată ţara ne atrage enorm, pe cei mai mulţi dintre noi.

— Îţi place agricultura?

— Da, dar n-o am în sânge, cum pare s-o aibă Elizabeth. Nu m-ar încânta să fiu nevoită să mă ocup cu asta toată viaţa.

— Şi ce-ai prefera să faci toată viaţa?

— Nu sunt ambiţioasă… nici prea diferită de alte femei.

— O căsuţă, o grădină şi plante medicinale? întrebă el sardonic.

„Da, da!" striga inima ei. „Atâta vreme cât e casa ta, grădina ta, şi…"

Încet, îi răspunse:

— Nu mă tachina, Mark.

— Nu te tachinez.

Fără să mai continue, Mark adăugă:

— Voi sta până adoarme adânc Keith. O ţigară?

Când Karen clătină din cap, o întrebă:

— Te deranjează dacă-mi aprind una?

Karen se rezemă de spătar, cu ochii pe jumătate închişi. I se redeschiseră iar, brusc, la auzul unei maşini pe pietriş, urmat de voci vesele.

Dintr-o mişcare mlădioasă, Mark ajunse la uşă.

— Hanim! Spune-le să aştepte acolo. Vin acum.

— Memsahib a şi venit, bwana.

Mark mormăi ceva şi se întoarse.

— Aveam nişte oaspeţi la bridge, când a venit Hanim, şi m-au urmat încoace.

Când glasvandul se deschise, adăugă mai tare:

— Uite-i pe bunii tăi prieteni Charles Williamson… şi Inga.

— Ce linişte e aici, remarcă Inga Sanderfield, oprindu-se lângă uşă. Ce s-a întâmplat cu durerea de dinţi?

— Durerea de dinţi nu mai e, răspunse Mark. M-am jucat de-a bau-bau cu cleştele, iar verişoara Keith ne-a ajutat cu mâinile ei blânde şi înţelegerea ei, ceea ce a făcut ca acum copilul să doarmă.

— Şi toată lumea e mulţumită?

În adâncurile ochilor lui Inga scânteia o neplăcere mocnită, dar lui Karen îi adresă un zâmbet strălucitor.

Apoi ridică din sprâncene şi râse cu o sinceritate calculată ca să dezarmeze.

— Înţeleg. Te simţeai singură, şi pe bună dreptate. Domnişoara Lawson a fost foarte egoistă, plecând în seara asta

cu inspectorul. Aşa mi-am spus când i-am văzut împreună în maşina lui.

Un moment, Karen stătu crispată. Cum putea răspunde unor asemenea acuzaţii voalate, când convenţiile cereau să-şi păstreze ghearele în teci şi zâmbetul pe buze?

Charles interveni:

— Pari încordată, Karen. Nu trebuia să te mai deranjăm şi noi. Munceşti mult, iar copiii pot fi foarte obositori.

— Două situaţii despre care tu poţi şti mare lucru, Charles.

Inga îl măsură din ochi, cu o undă de maliţiozitate în privire.

— Prietenii noştri aşteaptă în maşină, Mark.

Mark tocmai îşi punea în buzunare lucrurile pe care le adusese la sosire.

— Mai bie să ne întoarcem la tine, Charles.

Îşi luară rămas bun – Charles cald, Inga cu o înclinare trufaşă a capului, iar Mark scurt.

După plecarea lor, bătăile inimii lui Karen începură să se potolească, dar nu se mişcă din loc până când intră Nova, cu obişnuitul ei zâmbet strâmb îndulcit acum de o lucire fericită în ochi.

Când Karen îi povesti cele întâmplate, Nova o ascultă cu picioarele întinse pe un scaun, apoi spuse:

— Înainte de a pleca eu la Cape Town, Charles era unul dintre băieţii răi din Nairobi. S-a schimbat mult. Pe vremea aia era bogat, dar bea şi-şi toca banii la cazinou. Totuşi, întotdeauna a fost simpatic, şi e capabil de orice ca să facă o faptă bună. Îmi pare destul de rău pentru el.

— Sunt sigură că nu ai motive.

— În ultima vreme, pare cam strâmtorat. Evelyn Winchester spune că actualul lui venit e destul de mic şi trebuie să aleagă între a se însura pentru bani, dacă găseşte vreuna, şi a-şi lua o nevastă pentru care banul nu e totul. Nu m-aş mira să te fi înscris şi pe tine în a doua categorie, adăugă ea cu nepăsare.

— Dar e absurd! Cred că are aproape cincizeci de ani.

— Îl judeci după părul lui cărunt. Nu poate avea mai mult de patruzeci şi patru.

Nova făcu o pauză.

— Se poate şi mai rău. Are un farmec matur. Eu n-aş accepta unul ca el, dar tu eşti o fire iertătoare, şi nu i-ai aminti niciodată despre indiscreţiile lui din trecut.

— Doar nu mă sfătuieşti să-mi unesc viaţa cu un reprezentant al sexului pe care tu îl dispreţuieşti, nu-i aşa?

întrebă sarcastic Karen.

— Viaţa e ciudată, murmură Nova. Te doboară cu o mână şi te oblojeşte cu cealaltă. Problema e că, dacă te-a doborât o dată, devii prudnt.

— Poţi s-o iei şi altfel, răspunse Karen. Când eşti la pământ, n-ai nimic de pierdut, şi poţi câştiga mult încercând oblojeala.

— Hai că eşti fată bună, Karen! Niciodată n-am să regret că te-am cunoscut.

Capitolul 11

În restul zilei, Karen citi o carte pe care i-o împrumutase Charles, încercând să nu se întrebe dacă Mark avea să vină a doua zi, aşa cum promisese.

Luni, Mark sosi la nouă, salutând pe un ton pragmatic:

— Bună dimineaţa.

Apoi se interesă de Keith, care plecase la şcoală.

— Şi acum, la lăptărie, spuse el. Vrei să stai jos şi să dirijezi operaţiunile?

Peste vreo oră, se spălă pe mâini şi-şi îmbrăcă jacheta.

— Mă duc să fac o cafea, spuse Karen. Stai şi tu la o ceaşcă, sau preferi să bei altceva?

— Azi nu, mulţumesc, răspunse el, privind spre copaci. Ne vedem mâine la aceeaşi oră. La revedere.

Marţi, totul se desfăşură la fel.

— Are rost să-ţi ofer ceva de băut?

— E prea devreme, mulţumesc. Mâine, la aceeaşi oră.

Şi porni spre poartă.

După-amiază, veni la fermă John Winchester, iar Karen îi mulţumi pentru oferta tardivă de a o ajuta.

— Ne-am descurcat foarte bine, şi mai e doar o zi.

— Nova ne-a spus că te descurci fără probleme, altfel aş fi venit mai devreme.

Cu conştiinţa împăcată, John sări în şa şi porni la trap înapoi spre casă.

Keith, stând cu picioarele depărtate, o privi pe Karen întrebător.

— Mai e mult până la ora ceaiului?

— Nu. Ţi-e foame?

— Puţin. Mai am timp să mă duc până la pod?

Karen clătină din cap.

— N-are cum să se fi schimbat prea mult, de ieri până azi.

Karen dădu cu piciorul într-o parte.

— L-am auzit pe Mark spunându-i colonelului Williamson că abia aşteaptă să termine în districtul ăsta. Mark nu mai e nici pe departe la fel de drăguţ şi interesant ca prima oară când a venit, continuă el cam abătut. După cum se răsteşte uneori, ai crede că nimic nu-i în regulă cu podul.

— Cu toţii avem şi zile mai proaste.

Sărind copilăreşte de la un copil la altul, Karen oftă încântat.

— Mâine, la ora asta, o să am trusa de scule. Sunt sigur

că mami o să-mi aducă şi nişte lemn bun şi neted – mereu se gândeşte la lucruri din astea. Cân de ziua ta, Karen?

— Peste două luni.

— Am să-ţi fac o casetă, îi promise el, şi-am să-i cer lui mami să mă ajute la căptuşeală.

* * *

A doua zi dimineaţă, Karen îl întâmpină pe Mark în grădină.

— Azi nu e nimic de făcut la lăptărie, îi spuse ea. Cam acum o oră, a venit maşina să ia laptele şi smântâna pentru spitalul din Kisuri. Nu ştiam că ne venise rândul, altfel ţi-aş fi spus de ieri, ca să nu faci un drum degeaba.

O secundă, Mark tăcu. Apoi spuse:

— În cazul ăsta, voi primi ceaşca de cafea pe care mi-ai oferit-o în fiecare zi. Azi-dimineaţă am luat micul dejun la ora cinci.

— Sigur că da.

Lăsându-l în living, Karen se duse în bucătărie şi pregăti o gustare. Sandvişuri de pui, o farfurie cu chifle unse din greu cu unt, şi cafea.

Mark îşi bău ceaşca dintr-o sorbitură.

— Aveam nevoie de asta. Ne-am luptat cu focul jumătate din noapte. Unul dintre băieţi a aprins un foc în colibă şi au ars până-n temelii încă opt.

Deci, de-asta avea riduri de oboseală pe lângă ochi şi gură. Karen nu îndrăzni să-l consoleze.

— Elizabeth e mereu îngrijorată de riscul vreunui incendiu în tabăra nomazilor, spuse ea. Au fost victime?

— Câteva arsuri mai grave.

În timp ce Mark mânca puţin, Karen începu să răsfoiască o revistă. Mark ajunse la a treia ceaşcă de cafea şi-şi aprinse o ţigară, stând cu picioarele întinse în faţă, şi în ochi cu o privire gânditoare şi îndepărtată.

— Vreau să ştii că-ţi sunt foarte recunoscător pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat de sâmbătă încoace, spuse ea.

Pe sub zâmbetul lui se simţi o undă de ironie.

— Keith mi-e aproape la fel de apropiat ca ţie.

— Nu mă referem la ceea ce-ai făcut pentru Keith. Mi s-a dezumflat mult mâna, datorită odihnei.

— Am observat.

Mark puse picior peste picior.

— Cum mai merge cu şcoala?

— De minune. Nova e o învăţătoare excelentă, Şi a câştigat încrederea părinţilor. Am avut mare noroc cu ea.

Privirea lui era fermă, uşor tachinatoare.

— De ce vorbeşti despre altcineva, când îţi pun o întrebare personală? Redutabila domnişoară Lawson nu mă interesează.

Karen îşi privi degetele, peste paginile lucioase ale revistei.

— Nici şcoala nu te interesează tocmai cu atâta disperare, nu-i aşa?

— Vrei să spui, pentru că n-am trecut pe-acolo niciodată de când s-a deschis?

Ridică din umeri.

— Nu e chiar locul cel mai potrivit pentru un burlac, este?

— A fi putut să vii măcar la inaugurare. În ciuda tuturor acelor principii cu care te tot lauzi, clădirea şi mobila s-au datorat cam pe trei sferturi interesului manifestat de tine pentru proiect.

Înălţă capul, privindu-l în ochi.

— Mi s-a părut ciudat cum ai abandonat totul… aşa, dintr-odată.

— I-am explicat lui Elizabeth că atunci eram ocupat cu lucrul în altă parte.

— Dacă voiai, ai fi venit, orice s-ar fi întâmplat, declară simplu Karen.

Mark îşi mângâie glezna.

— Ai fost lezată? Elizabeth se aşteptase.

— Cei mai mulţi dintre noi am crezut că aveai să vii.

— Ai fost lezată? repetă el, pe un ton insuportabil de blând.

Pleoapele lui Karen tresăriră.

— Puţin, dar dezamăgirile fac parte din viaţă. De-atunci, cred că am ajuns să te înţeleg mai bine.

— Nu zău? Foarte interesant! Şi cum m-am dat de gol în absenţă?

O lua în derâdere, iar Karen se refugie după un zâmbet dezarmant, clătinând din cap.

— Nu-mi arde de glumă, replică ea.

— Şi dacă-ţi promit că nu glumesc?

Ca să pună capăt discuţiei, Karen se ridică şi începu să adune serviciul de ceai pe tavă. Banalitatea următoarei întrebări a lui Mark o uşură enorm.

— Nu ţi-e dor de distracţiile din Londra?

— Nu. Mă aşteptam să-mi fie, dar aici există atât de multe distracţii în afara casei, încât serile acasă constă dintr-o jumătate de oră somnoroasă, cu o carte, după cină, şi apoi culcarea. Nu întotdeauna, desigur, adăugă ea, dar în cinci seri din şapte, totuşi…

— Şi preferi aşa?

— Da. Îmi place să stau o oră, două, lângă un foc de tabără, după o zi însorită şi fierbinte. Găsesc un sentiment de apartenenţă care altminteri lipseşte la tropice.

Indiferent, Mark comentă:

— Întotdeauna te simţi ca acasă acolo unde ai compania potrivită.

— Propriii tăi patru pereţi şi un răzor de varză, ripostă ea. Sunt una dintre idioatele alea care plantează ghindă şi se uită cum creşte.

— Eu plantez poduri, replică el pe un ton ciudat, apoi îmi văd de drum.

Ajuns lângă glasvand, se opri.

— Ne vedem în weekend? întrebă Karen.

— Trebuie să mă duc la Nairobi. În caz că nu mă întorc pentru o săptămână, două, vrei să-l rogi pe Justin să continue cu recoltarea alunelor? Spune-i că de transport am să mă ocup eu.

— Bine.

— Atunci, la revedere.

— La revedere, Mark.

O săptămână, două… I se strângea inima…

* * *

Elizabeth se întoarse acasă plesnind de energie. În zece zile, ea şi Justin făcuseră tot ce se putea face la Nairobi, iar acum abia aştepta să-şi reia muncile gospodăreşti şi şuetele. În general, era mulţumită de cumpărăturile pe care le făcuse.

— Acum e rândul tău, îi spuse ea lui Karen. Nu cred că vreunul dintre părinţi s-ar supăra dacă închizi şcoala o săptămână, ca să te duci împreună cu Nova.

Nova, însă, era de altă părere.

— Cân de vorba de vacanţe, prefer să respect regulamentul.

Mai adăugă că, în lipsa lui Karen, începuse un sistem prin care se putea ocupa singură de toţi cei douăzeci de copii, lăsând-o astfel liberă să se ducă în vacanţă oricând dorea.

Abia când începu să-şi facă valiza, Karen îşi dădu seama câtă nevoie de odihnă avea. Tăcerile ei deprimate îşi făcură

curând efectul asupra lui Elizabeth.

— Eşti abătută, păpuşo? întrebă ea.

— Nu. De ce.

— Parcă n-ai fi în apele tale. Sigur n-ai nimic pe suflet?

— Ce-aş putea să am?

Verişoara ei zâmbi afectuos.

— Ai nevoie de o viaţă mai palpitantă. O dată doar eşti tânără, să ştii, şi stând aici la fermă, cu mine şi Justin, pierzi toate ocaziile. Când te-am chemat, eram sigură că, în maximum şase luni, aveai să fii logodită. Chiar nu e nimic de făcut cu Roy?

— Absolut nimic. Suntem numai prieteni. Cât despre alţi bărbaţi… mă rog, nu-s chiar o sirenă, ca să-i atrag pe alte căi.

— Bărbaţii joacă după cântecul sirenelor, iubito, dar cei cu mintea la cap nu se însoară cu ele. Uită-te la mine! Eşti prea rezervată, Karen. Arăţi mult mai bine decât majoritatea femeilor de aici, şi nu-nţeleg de ce nu-ţi alegi un bărbat şi nu te ţii după el. Bărbaţii iau fetele la adevărata lor valoare, şi de tine depinde să ţi-o impui.

Karen clătină din cap.

— Nu poţi vorbi serios. Ştii la fel de bine ca mine – chiar mai bine – că iubirea se formează de la sine între oameni, nu cu

forţa.

— Totuşi, insistă Elizabeth, nicio poveste de dragoste n-a suferit vreodată din cauza unui pumn de îngrăşăminte la rădăcină.

Karen plecă de la fermă într-o stare de spirit searbădă, cu maşina lui Charles Williamson. Din cine ştie ce motiv, se codea să lege noi cunoştinţe şi să le revadă pe cele vechi, iar dorul de Mark era întinat de convingerea că acolo unde se afla el era şi Inga.

— Te simţi bine, Karen? o întrebă Charles, plin de solicitudine.

— Da. Asta-i prima oară când merg pe şoseaua cea nouă.

— Deocamdată, ajunge numai până la Guaba. Unul dintre motivele pentru care s-a dus Mark acum la Nairobi a fost ca să ceară probare s-o prelungească până la intersecţia cu şoseaua dintre Nairobi şi Kisumu.

— Kenya se dezvoltă cu repeziciune, nu-i aşa? comentă meditativ Karen. Sunt aici de nouă luni şi în tot timpul ăsta ne-am ales cu o şcoală nouă, un pod, şosele bune, un club în cel mai apropiat oraş şi, probabil, alte lucruri despre care n-am auzit. Şi toate astea, numai în regiunea noastră. Cred că la fel se întâmplă prin toată colonia.

— Puţin district au un Mark Howard, răspunse ironic Charles. E un inginer excelent. Kenya o să piardă mult, dacă pleacă în Africa de Sud.

— Încă nu e sigur? Mark nu pare să fie un om nehotărât.

— Nu se ştie niciodată, dar încă n-a încheiat contractul cu compania sud-africană. Cred că mai întâi are de rezolvat nişte probleme personale.

Charles nu era un om care să poată fi acuzat de invidie, şi totuşi, ce altă explicaţie ar fi putut avea înverşunarea din expresia lui, când trecu scurt la un alt subiect?

La ora trei după-amiaza, o lăsă pe Karen în holul micului hotel unde locuise cu ocazia şederii anterioare la Nairobi.

— Diseară va fi bine să te odihneşti, îi spuse el, iar mâine am să fiu ocupat aproape toată ziua. Am să te sun miercuri. Stau la Hotel Ashley, dacă vrei să iei legătura cu mine.

Karen îi mulţumi, apoi îl urmă pe liftierul care-i luase valiza. I se aduse ceai pe veranda camerei, şi nu coborî până la servitul cinei. Doi clienţi pe care şi-i amintea dădură vag din cap, parcă nesiguri unde o mai văzuseră, dar Karen nu regretă că i se dăduse o masă pentru o singură persoană, cu vedere spre grădina întunecată şi înstelată de licurici.

Capitolul 12

În zilele următoare, Karen făcu cumpărături, alese un cadou pentru mama ei, două acuarele kenyene tipice, pictate de un cunoscut artist cu ocazia unei vizite recente în colonie. Era ciudat cum, într-un oraş unde se găseau toate distracţiile posibile, zilele se târau ca melcul. Fu invitată de două ori în excursii cu maşina, de alţi locatari ai hotelului, iar într-o după-amiază cineva se oferi s-o ducă până la locuinţa familiei Lawson.

Mama Novei ascultă mândră cum lucra fiica ei cu douăzeci de copii între patru şi nouă ani şi alţi câţiva mai mari, cărora le acorda o instruire specială.

— Ştiam eu că e în stare, spuse doamna Lawson. Nova a avut întotdeauna simţ pedagogic şi ţine foarte mult la disciplină. Sunt sigură că băieţii nu-şi permit să fie obraznici cu ea.

Marţi seara, Karen luă cina cu Charles, la Ashley. Mai târziu, dansară o jumătate de oră, apoi Charles îi ceru să-l însoţească la Inga Sanderfield.

— Cum ştii, Mark i-a împrumutat casa lui pe timpul şederii în Nairobi, aşa că ea îi primeşte oaspeţii. În seara asta au

musafiri, şi am fost invitat şi eu. Le-am spus că eşti în oraş şi amândoi au propus să mergem la ei, la un pahar şi o şuetă.

— Prefer să nu vin, mulţumesc. A fost o seară minunată, Charles.

— Te rog să vii…! Am să te aduc înapoi devreme.

— Nu, serios. Dar eşti foarte drăguţ.

Insistenţele lui Charles o siliră să declare că începea s-o doară capul.

— Ei, atunci n-am ce face, încheie el. Dar sâmbătă seara trebuie neapărat să vii cu mine la club. Eşti mult prea fermecătoare ca să stai ascunsă!

Şi, cu un gest teatral, mai în glumă mai în serios, îi ridică mâna la buze.

* * *

Sâmbătă seara, Charles veni s-o ia la şapte şi jumătate şi o duse direct la club, unde băură un cocktail pe terasă. Era foarte bine cunoscut acolo şi mai mulţi oameni îl salutară cu zâmbete complice.

Masa pe care o rezervase era într-o poziţie centrală, cu un enorm coş de trandafiri roşii într-un colţ. Chelnerul malayez le

aduse şampanie şi *hors d oeuvres,* apoi le servi *poulet aux asperges fines.* Peste umărul lui, Charles salută pe cineva, zâmbind. Karen întoarse capul, şi imediat îi pieri pofta de mâncare.

Peste câteva momente, întrebă:

— De când sunt aici Mark şi doamna Sanderfield?

— Dinaintea noastră, dar n-am apucat să ne vedem. Puiul e bun, nu-i aşa? Nu-ţi place vinul?

— Ba da… sigur că-mi place.

Parcă ar fi fost apă.

Charles tocmai ceruse nota, când Mark şi Inga, în drum spre ieşire, se opriră la masa lor. Zâmbetul lui Inga, o lăţire tăioasă a buzele ei roşii-ciclamen, pluti peste amândoi, oprindu-se asupra florilor.

— Ia priveşte ce trandafiri, Mark, toarse ea senzual. Roşii ca sângele. În Suedia, au o anumită semnificaţie. Oare şi în Kenya o au?

Mark răspunse uşor amuzat:

— În Kenya, draga mea Inga, trandafirii roşii înseamnă că cineva a făcut mari sacrificii ca să-i cultive. Veniţi şi voi, Charles?

— Da. Eşti gata, Karen?

Porniră spre terasă. Afară, scoarţa cojită a eucalipţilor înmiresma aerul serii. Fruzele de bananieri foşneau încet, iar coroanele stranii ale palmierilor de lângă drum se profilau în lumina palidă a stelelor.

Karen se înfioră, dar nu numai din cauza frigului. Inga veni lângă ea, iar bărbaţii făcură, aparent întâmplător, schimb de partenere.

— Aveţi nopţi răcoroase şi parfumate aici, Mark, comentă Inga. Nopţi care n-ar trebui să fie neglijate. Charles e de aceeaşi părere – nu-i aşa, Charles?

— N-ai cum să nu agreezi nopţile de-aici – sunt atât de multe, remarcă el. Nu ştiam că vedeaţi în seara asta, altfel am fi putut lua cina împreună.

— Nu cred că v-ar fi făcut plăcere, răspunse Inga, cu un calm rău prevestitor. Mâine plecaţi înapoi la Guaba. În tot timpul ăsta, n-aţi luat nici măcar o dată prânzul sau cina cu mine. Nu cumva suntem duşmani, Charles?

— Doamne fereşte, ce întrebare, Inga! Nu mă cert niciodată cu o femeie frumoasă. Sunt sigur că tu şi Mark aţi fost prea ocupaţi cu asociaţii lui din Johannesburg ca să-mi observaţi absenţa.

— Şi tu, cu domnişoara Ainsley de la plantaţia de cafea?

replică Inga, pe un ton nu tocmai glumeţ.

— Exact, recunoscu suav Charles. Ne scuzaţi până dansăm şi noi?

Karen simţi mâna lui Mark prinzând-o de braţ, discret dar ferm.

— Regret, Charles, spuse el scurt. Tânăra noastră prietenă tocmai a consimţit să danseze cu mine.

În timp ce o conducea în sala de dans puternic luminată, cuprinzând-o cu un braţ, Karen îşi simţi sângele cântând şi inundându-i obrajii cu o roşeaţă ce părea combinată cu deliciosul păienjeniş de durere dulce care-i învăluia inima.

— Te vezi destul de des cu Charles, nu-i aşa? murmură Mark.

— Sunt singură în Nairobi. Amabilitatea lui îmi face mare plăcere.

— Atât de mare, încât îl ţii de mână într-un local public?

— Eşti nedrept, spuse ea cu voce nesigură. Charles m-a luat de mână, probabil fără să observe.

— Eşti prea timidă. Charles te admiră – şi de ce nu? Eşti destul de drăguţă ca să meriţi atenţia oricărui bărbat. Dar Charles nu e tocmai genul tău. Vârsta şi experienţa fac din el un partener de joacă periculos.

Karen tăcu. N-avea de gând să se certe cu Mark pentru Charles Williamson.

— De ce nu mi-ai spus săptămâna trecută că urma să vii în oraş? întrebă el în continuare.

— A fost ideea lui Elizabeth. Mă cam plictiseam, Charles s-a oferit să mă aducă, aşa că am acceptat.

Dansară un minut în tăcere.

— Şi ce scuză ai avut pentru a refuza să vii la Carlyon Terrace, în seara trecută?

— Am considerat-o o invitaţie de genul care cere un refuz convenţional.

— Nu te cred, ripostă Mark. Ai vrut să-mi arăţi cât de bine te descurci fără atenţii din partea mea.

Durerea strânsorii degetelor lui era plăcută. În timp ce muzica intra în crescendo pentru finalul dansului, Karen îi simţi furia – nu, nu atât furie, cât violenţă stăvilită, din cine ştie ce motive misterioase.

O conduse în tăcere spre salon, unde Charles şi Inga se aşezaseră.

— Bine-aţi venit, îi întâmpină politicos Charles. Credeam că v-am pierdut.

— Aha…! exclamă Inga, privindu-i atentă. Aţi fost

ocupaţi – şi nu numai cu dansul.

— Am încercat să-i dau nişte sfaturi prieteneşti, declară Mark.

— În legătură cu ce?

— Cu articulaţiile umflate – cu ce altceva? îi zâmbi Mark rece lui Karen. Am uitat să te întreb dacă te mai dor.

— Doar puţin.

— Amândoi păreţi nemulţumiţi.

Inga îi întinse mâna lui Mark; privirea ei lascivă devenise mai tenebroasă.

— Dansează cu mine, iubitule, şi-n curând ai să fii fericit din nou.

În timp ce se îndepărtau, Karen îl privi pe Charles.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă el.

— Nu, dar aş dori să mă întorc la hotel. Totuşi, nu e nevoie să vii şi tu. Nu vreau să-ţi stric seara.

— Te duc. Dacă am chef să mă întorc aici, am să revin mai încolo.

În maşina închiriată, Charles rămase tăcut, iar la hotel îi ură noapte bună.

— Mâine vom porni dis-de-dimineaţă spre Guaba. Îmi place la Nairobi, dar e timpul să plec.

Ar fi putut să adauge: „Mai ales că sunt falit, iar femeia pe care o iubesc mă tratează ca pe o cârpă”.

* * *

La o lună încheiată după săptămâna petrecută în Nairobi, Karen făcu prima vizită la clubul din Guaba. Justin insistase să meargă cu toţii.

— Trebuie să rămână cineva acasă, cu Karen, încercă ea să se eschiveze.

— S-a rezolvat. Servitorul lui Mark Howard, Hanim, va veni să stea de pază.

— Nu-i poţi cere lui Mark o asemenea favoare.

— I-am şi cerut-o, iubito, ieri şi a acceptat pe loc. Keith îl adoră pe Hanim.

O scurtă pauză, după care Elizabeth dădu glas întrebării care-i stătea lui Karen pe limbă:

— Ai vorbit ieri cu Mark? Noi nu l-am văzut.

— Recent, obişnuieşte să călărească pe cealaltă parte a râului, ca să intre pe plantaţie prin partea din spate. Credeam că v-am spus.

— Nu-mi amintesc. Şi de ce face asta?

— Consideră că scurtează drumul.

— Nu cumva încearcă să le evite pe femeile de-aici, întâmplător? întrebă ea sarcastic.

— De ce-ar face-o? Întotdeauna întreabă de tine, dar cel mai adesea e grăbit. Doamna Sanderfield vine în fiecare weekend la colonelul Williamson, iar Mark o învaţă să călărească.

— Cred că asta-nseamnă că nu se mai întoarce în Suedia, comentă Elizabeth. Mark ţi-a spus cât o să mai dureze munca la pod?

— Cam vreo trei săptămâni.

O clipă, inima lui Karen încetă să mai bată.

— După asta, continuă verişoara ei, o să se ducă să-şi facă de cap la Nairobi, un timp, apoi va încheia un contract în altă parte – doar dacă nu se hotărăşte să plece la Johannesburg. Cu ferma lui ce-a stabilit?

Justin îşi scormoni pipa, gânditor.

— Ieri am vorbit despre asta. Se pare că trebuie să se sfătuiască despre ea cu suedeza. În orice caz, vrea să i-o administrez eu.

— Auzi acolo!

Elizabeth era exasperată.

— A lui are o suprafaţă de trei ori cât a noastră. De ce nu i-ai spus că şi-aşa nu-ţi vezi capul de treburi?

— Fiindcă, draga mea nevastă, răspunse Justin, cu o licărire în ochi, termenii lui sunt mult prea generoşi. La salariul pe care-l oferă, pot să-mi permit chiar şi să angajez un asistent şi tot să ies în câştig. Există destui colonişti tineri care cerşesc posturi pe plantaţii numai ca să câştige experienţă, înainte de a investi în pământurile lor proprii. Mark îmi lasă mână liberă – alune şi culturi mixte, alternativ. Mai târziu, se gândeşte să pună şi bananieri.

Mai îmbunată, Elizabeth stătu un timp pe gânduri, apoi remarcă ursuză:

— Avem mare noroc, seris, că suntem cei mai apropiaţi vecini ai lui Mark. Banii ăştia în plus vor asigura o instruire de cea mai bună calitate pentru Keith.

— Cât timp mai stă Mark aici, adăugă Justin, îl vom împrumuta pe Hanim şi vom avea şi noi câteva seri libere. Îmi pare rău că nu m-am gândit la asta acum şase luni.

* * *

În ultimele săptămâni, Karen o văzuse rar pe Nova

Lawson, aşa că, în după-amiaza de după hotărârea lui Justin de a le duce la clubul din Guaba, puse şaua pe Bambu şi porni spre ferma familiei Winchester, cu speranţa de a ajunge acolo când se întorcea Nova de la şcoală.

Evelyn, care nu lucra niciodată la fel ca soţiile celorlalţi fermieri, dormita peste un maldăr de reviste, în salon.

— A, bună, salută ea somnoroasă. Nici nu mai ştiu când te-am văzut ultima oară. Bei un ceai?

„” După obişnuitele întrebări despre Molly şi fermă, Karen se interesă de Nova.

Evelyn ridică din umeri.

— Şi-a pus un pat de campanie în livingul de la şcoală şi de cele mai multe ori doarme acolo. Nu pot spune că-mi pare rău. E o maniacă a muncii, deşi în ultima vreme pare s-o fi lăsat mai moale. Şi-a făcut o rochie de seară, destul de reuşită. Pentru clubul din Guaba, merge.

— Se duce des acolo?

— Cam o dată pe săptămână – sâmbăta. O escortează Roy Strasmore, deşi cred că numai fiindcă alte fete nu se mai prea găsesc. Însă are un efect remarcabil asupra înfăţişării Novei. Nu-şi mai poartă părul împletit, iar din când în când îşi pune câte un colier. A început să folosească până şi ruj.

Karen renunţă la intenţia cu care venise – aceea de a o invita pe Nova cu ei la Guaba, în sâmbăta următoare. Putea s-o însoţească Roy.

Stătu un timp de vorbă cu Evelyn, refuză râzând o invitaţie semiglumeaţă de a lua parte la o expediţie până pe culmile înzăpezite ale munţilor, şi în cele din urmă se întoarse la Bambu şi porni la trap spre casă, printre smochini sălbatici şi plante agăţătoare înflorite.

— Roy nu ne prea onorează cu prezenţa, remarcă ea faţă de Elizabeth, seara.

— A trecut pe-aici când erai tu în oraş. A rupt-o cu strălucitoarea Glenis şi pe chestia asta, ca şi în urma unei măriri de salariu, şi-a cumpărat o maşină nouă.

După o scurtă tăcere, adăugă:

— El şi Nova pare să te fi exclus complet din activităţile şcolii, lucru pentru care-i sunt extrem de recunoscătoare. Nu ştiu cum ne-am descurca fără tine.

Era modul lui Elizabeth de a-şi exprima nemulţumirea faţă de Nova. Dar Karen nu avea de ce s-o învinuiască. Nova şi Roy erau salariaţi şi-şi iubeau meseria, iar ea nu era decât o ajutoare voluntară, nu-şi putea găsi un loc permanent în planurile lor.

* * *

Sâmbătă dimineaţa porniră spre Guaba. Avură timp să se plimbe pe strada principală, două şiruri paralele de magazine ale unor indieni, un oficiu poştal şi o clădire guvernamentală mică. Şase străzi cu locuinţe încercuiau centrul comercial, iar gara se afla la o milă distanţă, pentru a evita murdăria şi zgomotul.

În club, atmosfera era primitoare şi veselă. Karen jucă o partidă de ping-pong şi, după ce o pierdu fără glorie, acceptă invitaţia la dans a partenerului.

— Se poate şi mai bine, comentă cu umor tânărul. Mai rău nu se poate.

Sala de bal, plină de fum şi incredibil de încinsă, se umplu curând până la refuz. Karen se strecură afară. În grădină, descoperi un bazin înconjurat de ferigi şi crini albaştri.

Auzi un sunet şi se întoarse. Recunoscuse râsul lui Roy. Apoi, lângă un cedru tânăr, zări două siluete – Roy şi o femeie. Râsul lui se auzi din nou, dar mai scăzut, mai intim. Karen vru să se întoarcă, dar era prea târziu; asistă la o îmbrăţişare care-i frânse inima.

Alergă peste iarbă şi urcă pe terasă. În timp ce stătea să-şi

tragă respiraţia, nu putu rezista să nu privească înapoi. Cei doi veneau spre club, îmbrăţişaţi. Femeia era Nova. Nova într-o rochie de şifon albastru ca safirul şi cu părul ca un nor negru în jurul feţei. Karen se retrase în umbră.

„Vraja Africii”, îşi spuse ea cu amărăciune, „îi farmecă pe toţi, numai pe mine nu”.

Scena aceea continuă s-o urmărească zile în şir. Se întrerupea din lucru, la lăptărie, la făcutul paturilor sau în timp ce ştergea praful, şi vedea cele două siluete încleştate împreună la lumina stelelor. Şi, în apropiere, bazinul liniştit şi fără vârstă.

Capitolul 13

Într-o sâmbătă dimineaţa, Karen primi un mesaj de la colonelul Williamson, invitând-o la prânz şi la o partidă de tenis. Primul ei impuls fu să refuze; se simţea complet străină de Charles şi lumea lui. Dar Elizabeth o convinse să accepte şi, imediat ce se aşeză pe bancheta din spate a maşinii lui Charles, condusă de un tânăr negru, Karen se simţi mai bine, ştiind că pentru câteva ore putea să uite de treburile fermei şi să ducă o existenţă civilizată.

— Mă bucur foarte mult că ai venit, o întâmpină Charles. În ultima vreme, ne-am întâlnit atât de rar… Te-am căutat de câteva ori la clubul din Guaba, dar se pare că n-ai mai prea trecut pe-acolo. Vrei să luăm masa în grădină?

Umbra deasă a nucului era plăcută, mâncarea era uşoară şi bine servită, iar umorul lui Charles, deşi cam strepezit, era totuşi suav şi fermecător. Karen se simţea foarte uşurată că nu mai erau şi alţi invitaţi.

Se plimbară prin pădurea de cedri din spatele casei şi se urcară pe o pantă până la trunchiul unui arbore de camfor prăbuşit, unde se aşezară.

Karen privi florile mov şi roz şi ferigile delicate.

— E o ţară care-ţi taie respiraţia cu frumuseţea ei, comentă ea. Niciodată n-o să-mi pară rău că am venit.

— Are aproape toate calităţile, fu Charles de acord, dar mai mult pentru tineri. Cred că eu am cam început să mă boşorogesc. Soarele interminabil şi vegetaţia abundentă mă cam calcă pe nervi. Excepţie făcând regretul că mă despart de prieteni, nu-mi va părea său să plec.

— Şi când va fi asta?

— În următoarele două luni, dar am promis să predau casa peste două săptămâni.

— Atât de curând? Îmi pare rău.

Charles îi zâmbi.

— Sper să fie adevărat – că-ţi pare rău. Eşti foarte dulce, Karen, şi m-ai ajutat mai mult decât crezi.

Karen râse cu uşoară tristeţe.

— Asta pare să fie vocaţia mea. Mă voi simţi singură după plecarea ta – şi după terminarea podului.

Ezită, înainte de a-l întreba:

— Mark s-a hotărât dacă pleacă sau nu la Johannesburg?

Charles ridică din umeri.

— Cred că încă-şi mai telegrafiază cu cei de acolo. E o

propunere tentantă, pe care doar un prost n-ar lua-o în seamă. Şi pe urmă, desigur, mai e şi Inga.

Rostise aceste cuvinte pe un ton deprimant pentru Karen, ca şi cum Inga ar fi făcut parte integrantă din viaţa lui Mark.

— Doamna Sanderfield locuieşte tot în casa lui Mark?

— Nu, acum stă la nişte prieteni, iar Mark s-a instalat în casă, dar nu cred că vor continua mult aşa.

Continuă pe un ton mai scăzut.

— Nu ţi se pare ciudat, cum le pot avea unii pe toate? Nu că i-aş purta pică lui Mark, merită orice…

Se întrerupse.

— Nu-mi băga în seamă bombănelile. Poate că-mi pare rău după Kenya. Ne întoarcem să încercăm o partidă de tenis?

Charles nu se mai referi la plecarea lui din ţară până după ceai, când o duse pe Karen cu maşina acasă.

— În următoarele două săptămâni, voi fi ocupat cu împachetatul şi debarasarea de lucrurile care nu-mi sunt de folos, spuse el, dar îmi voi face timp să trec pe la domnul şi doamna Paterson, ca să-mi iau rămas-bun. Cu *tine,* sper să mă mai întâlnesc în Nairobi, înainte de a ridica ancora.

Întrucât până atunci mai erau două luni, Karen nu dădu niciun răspuns concret. Îi mulţumi pentru după-amiaza plăcută

şi-i ură drum bun. Una peste alta, cele câteva ore petrecute cu Charles o întristaseră şi mai mult.

* * *

În timp ce Elizabeth umplea raţa şi ungea cu slănină viţelul, Karen pregătea covrigei de unt şi frişcă bătută, decorând antreurile şi punându-le pe un raft din cămară.

Elizabeth lucra şi turuia veselă, până când Keith intră în bucătărie, scoţând din buzunarul pantalonilor un plic mototolit. După ce netezi hârtia şi citi câteva cuvinte, Elizabeth ridică ochii spre Karen. Zâmbetul îi pierise de pe buze; ochii negri îi scăpărau de enervare, aproape de furie.

— Ce pacoste… mormăi ea încet. Mark Howard s-a întors pentru patru zile. Zice că i s-a golit cămara şi întreabă dacă ne convine să ia în fiecare seară cina la noi, începând de azi.

Trecură câteva secunde, după care Karen răspunse cu o voce crispată:

— Asta înseamnă un tacâm în plus. N-ar trebui să-l prevenim că avem musafiri?

— I-am spus eu! anunţă Keith. A zis că douăzeci şi doi e

o vârstă minunată.

Elizabeth făcu scrisoarea ghemotoc şi o aruncă în coşul de gunoi.

— Fugi şi te spală, îi ordonă ea. La ceai avem un tort cu glazură.

La şapte fără un sfert, apărură Roy şi Nova, însoţiţi de soţii Winchester. Apoi veniră soţii Harding şi prietenul lui Roy, şi încă un cuplu care tocmai se instalase în district.

Când Mark intră de pe verandă, neconvenţional, Karen şi Roy erau ocupaţi cu turnatul băuturilor. Luă din mâna lui Karen un pahar plin.

— Mulţumesc, spuse el ironic. Asta numesc eu serviciu bun. În sănătatea ta, pisicuţo. Fie-ţi dat să ai un an numai de surprize – plăcute!

Inima lui Karen făcu familiara tumbă, iar buzele îi tremurară uşor. Era prima oară când o numea „pisicuţă", după…

— Aici sunt cadourile pentru tine? întrebă el, arătând spre măsuţa plină de pachete. Văd că Charles s-a întrecut pe sine. I-ai spus că e ziua ta?

Cu un gest neglijent, puse un pachet pătrat printre celelalte.

— Ţi l-am luat de câteva luni şi de-atunci tot umblu cu el

după mine. Nu, nu te uita acum. Mai toarnă-mi un pahar şi spune-mi cum îţi propui să-ţi petreci al douăzeci şi treilea an de viaţă.

Tonul şi expresia lui, deşi blânde şi indulgente, aveau ceva provocator, care o făcea să simtă prin nervi furnicături mai intense ca oricând.

Mai târziu, când n-o vedea nimeni, Karen luă pachetul şi îl duse în camera ei. În cutia de carton găsi o casetă mică de metal galben ciocănit, bătută în pietre preţioase pe dinafară şi brunată pe dinăuntru. La o privire mai atentă, văzu că era aur, lucrat cu unelte primitive de un băştinaş – o operă artizanală deosebită.

Stăpânindu-şi imboldul de a atinge caseta cu buzele, Karen o puse într-un sertar şi se întoarse în living, să danseze cu musafirii.

Imediat ce se aşezară la masa de bridge, Mark se apropie de Karen şi-i şopti pe un ton poruncitor:

— Vino afară. Vreau să-ţi vorbesc.

Karen îl urmă. N-ar fi putut refuza nici dacă i-ar fi ordonat să meargă pe sârmă. Dar, o dată ce ajunseră în întunericul răcoros şi înmiresmat de afară, Mark nu se grăbi să rupă tăcerea. Karen fu cea care, luând-o cu un pas înaintea lui pe

cărare, vorbi prima.

— Mi-a plăcut mult caseta de aur, Mark. E artizanat local, nu-i aşa?

Mark dădu din cap.

— Când am văzut-o prima oară, am fost sigur că avea să-ţi placă. Pe urmă, am început să am îndoieli.

Schimbând brusc subiectul, o întrebă:

— Nu intenţionai să mă inviţi în seara asta, nu-i aşa?

— Erai la Nairobi. Era firesc să nu contăm pe tine.

— Dar azi ai aflat că mă întorsesem.

— Am… am crezut că nu ţi-ar fi făcut plăcere să vii.

— Mi-ai fi putut da şansa să refuz. În fond, am fost vecini apropiaţi şi prieteni un timp destul de îndelungat.

— În ultima vreme, mai puţin, replică ea cu convingere. Mai mult, ne-ai evitat cât ai putut de mult.

— Îmi pare rău dacă am părut nepoliticos, dar în ultima lună am avut destule pe cap. A trebuit să iau o hotărâre care-mi va afecta tot viitorul.

— Şi ai luat-o?

Involuntar, Karen se oprise, privindu-i prin întuneric chipul.

— Practic, da, răspunse el scurt. Te interesează?

Karen reuşi să ridice din umeri.

— Sper să-mi spui… când vei găsi de cuviinţă.

Vru să plece, dar Mark o apucă de braţ, strâns.

— Nu fugi! o opri el pe un ton tăios.

— Nu fugeam nicăieri. Dar e cam frig aici.

— Hai să stăm zece minute în maşina mea.

Aşa că se aşezară împreună, Karen încremenită şi încordată, aşteptând să audă ce avea de spus.

— Acum o jumătate de oră, spuse el, Elizabeth mi-a spus că te gândeşti să te întorci în Anglia.

Avea o expresie neguroasă, de nepătruns. Karen întoarse capul spre siluetele negre ale copacilor.

— Trebuia să sosească şi momentul ăsta, spuse ea. Aici nu mai e nevoie de mine.

— Deci, fugi? întrebă Mark încet, sarcastic.

— Nu pot sta le nesfârşit pe capul lui Elizabeth.

— Nu e deloc mulţumită că pleci. Am înţeles că a fost la mijloc… o decepţie sentimentală.

— A spus Elizabeth asta?

— Am *dedus*-o, sublinie el, şi nu numai din ceea ce-am auzit de la Elizabeth.

Karen tăcu, astfel confirmându-i suspiciunile.

— Ghinion, remarcă el sardonic, şi o recunoaştere a gustului neinspirat din partea tânărului, dacă mi-e îngăduit s-o spun.

— A fost o neînţelegere, spuse încet Karen. Nu pot să explic, dar asta a fost.

— Suferi în vreun fel? o întrebă Mark repede. Ai nevoie de ajutor?

Pe Karen o cuprinse o nemulţumire amarnică.

— Chiar dacă aş avea nevoie, nu la tine aş apela!

— Nu mai avem prea multe în comun, aşa-i? observă el rece. Poate nu prea contează dacă în curând drumurile noastre se vor despărţi. Îmi prezint scuzele dacă, venind aici, ţi-am stricat ziua de naştere. N-am făcut-o cu intenţie.

Tremurul lui Karen era agitat ca valurile mării. Apropierea lui o tortura subtil. După un timp, reuşi să spună:

— Se vor întreba unde sunt. Mai bine să mă duc în casă.

Înainte de a apuca să atingă clanţa, Mark coborî, ocoli maşina şi-i deschise portiera.

Vederea lui Karen se înceţoşă. Poticnindu-se, simţi apucându-i umerii dureros de strâns. Un moment, ochii lui, îngustaţi şi scânteietor, îi cercetară faţa.

— Plângi, constată el cu glas aspru. Nu merită.

Orbeşte, Karen se răsuci în loc şi o luă fugă spre casă. În camera luminată, îl auzi pe Mark intrând în urma ei şi spunând:

— Elizabeth, am stat şi m-am gândit. Nu-mi pot permite să pierd patru zile aici. Trebuie să mă întorc la Nairobi şi să trimit pe altcineva să termine podul. Nu va fi nevoie să mă mai primeşti la masă.

— Nu-ţi iei şi tu o scurtă vacanţă, acum, când treaba e gata?

— Încă nu. Mai am de lichidat unele probleme la Nairobi.

— De lichidat! repetă Justin, surprins. Îţi închizi cabinetul?

— Da, şi vând casa.

Mark râse, cu un sunet straniu, metalic.

— Prinde bine să-ţi arzi corăbiile din când în când şi s-o iei de la început.

— Pleci din Kenya? întrebă Elizabeth.

— Poate. Va trebui să aveţi grijă voi de fermă, în lipsa mea. Poate mă voi hotărî să construiesc pe pământul ei o casă, undeva. Dacă pot, am să mai trec pe la voi înainte de a pleca definitiv. În orice caz, am să vă scriu.

Peste cinci minute, doar cu un salut din cap spre Karen, Mark ieşi, pornind înapoi spre Grassa.

Capitolul 14

Luni seara, Roy şi Nova veniră împreună la fermă. Nu era nevoie să-i întrebe de ce. Amândoi erau îmbujoraţi şi zâmbitori.

— Ne căsătorim, anunţă Roy, pe un ton destul de spăşit. Mâine mă duc la Nairobi să scot autorizaţia prenupţială.

Printre felicitări, o lăsă pe Nova să vorbească mai mult ea, care era mult mai calmă.

— Roy ar prefera să nu mai aşteptăm până la vacanţă, aşa că organizăm o nuntă timpurie, spuse ea. Vrem să veniţi cu toţii – şi Keith. Şi, Karen, aş dori să-mi fii domnişoară de onoare.

— Eşti foarte drăguţă, Nova.

— Amândoi considerăm că-ţi datorăm mult.

— Vom face tot ce putem, răspunse Elizabeth cu vioiciune. Maşina mea de cusut îţi stă la dispoziţie.

A doua zi, Charles Williamson veni să-şi ia rămas-bun. Le spuse că proprietarul vânduse fosta lui casă unui cuplu de tineri sportivi care sperau să cumpere pământ în apropiere şi să cultive în pe scară comercială.

— Aduc şi doi recruţi noi pentru detaşamentul vostru de elevi, îi spuse el lui Karen. Câţi vor fi acum?

— Treizeci şi trei, cred. Nova va avea nevoie de o asistentă.

Charles un stătu mult, iar la plecare îi spuse din nou lui Karen că se aştepta s-o mai vadă în Nairobi. Karen zâmbi. La momentul potrivit, avea de gând să-i trimită o scrisoare de mulţumire şi rămas-bun.

* * *

Nunta Novei şi a lui Roy fu simplă. Mica recepţie din sufrageria şi salonul familiei Lawson se desfăşură într-o atmosferă de fericire reţinută, ca şi cum Roy ar fi înţeles în sfârşit solemnitatea şi responsabilităţile căsătoriei.

După ce tortul fu împărţit, se retrase cu Karen să discute ceva între patru ochi.

— Azi-noapte, am stat la Ashley, unde m-am întâlnit cu colonelul Williamson, spuse el neliniştit. Sper că nu te superi, dar i-am spus că mai stai aici, la doamna Lawson, încă trei nopţi. A zis că ar dori să te vadă.

— Intenţionam să-i scriu, la un moment dat, răspunse Karen. Dar nu mi-ar displăcea să-l văd. Charles e un om cumsecade.

— Nu reuşesc să-l înţeleg. Vorbea mult, iar la micul dejun a comandat doar un whisky cu sifon, când a apărut Mark Howard, la fel de stresat, şi a comandat un brandy. Eu am fost singurul care a cerut de mâncare, şi cafea. Ai fi zis că ei erau la un pas de însurătoare, nu eu!

Lui Karen îi pieri zâmbetul de pe buze.

— Mark ştie că sunt aici?

— Cred că da… Da, îmi amintesc că Williamson a menţionat asta.

Cineva îl trase pe Roy de braţ, iar acesta se scuză şi reveni la ceilalţi invitaţi.

Pe la ora patru, tinerii căsătoriţi plecară spre un club de la ţară, la vreo patruzeci de mile distanţă de Nairobi, pentru o scurtă lună de miere. Stând între doamna Lawson şi Elizabeth, Karen le făcu cu mâna, dar zâmbetul nu reuşea să i se regăsească şi în ochi.

* * *

În zorii zilei de duminică, Justin se duse în oraş să se consulte cu Mark. Pe la ora zece, când se întoarse, răspunse la întrebările lui Elizabeth încruntat, cu o expresie nedumerită:

— Şi-a vândut casa şi i-a delegat altcuiva toate problemele de afaceri. Toate au ieşit aşa cum a vrut el, şi totuşi pare groaznic de nefericit. Nu-l înţeleg deloc pe Mark ăsta…

— Eu da, răspunse iritată Elizabeth. Îl nelinişteşte viitorul. Poate chiar se îndoieşte dacă merită să-şi sacrifice ţara pentru Inga.

Karen, ascultând din dormitor, în timp ce încerca să scrie o telegramă pentru mama ei, şi-l imagină pe Justin ridicând din umeri.

Era prea târziu ca să închidă uşa. Auzi scârţâitul unui fotoliu de răchită, când Justin se ridică, apoi un sertar închizându-se. Se părea că ieşeau în oraş. Simţindu-se dintr-odată înfrântă, Karen îşi rezemă capul de braţe, pe masă.

Înainte de amiază, Karen şi Elizabeth îşi luară rămas bun de la Justin şi Keith.

Doamna Lawson avea obiceiul să se culce după masă, aşa că Elizabeth şi Karen stătură pe verandă, dormitând în şezlonguri. Seara, Karen se retrase în dormitorul ei, de unde-i auzea pe ceilalţi, în camerele lor. Nu peste mult, cineva bătu în uşă, iar Elizabeth intră în odaie.

Aruncă un ziar împăturit pe masa de toaletă.

— Poate te interesează să citeşti articolul despre Mark.

Doamna Lawson l-a găsit. Aş fuma o ţigară. Ai cumva una?

După câteva minute, stinse ţigara, îşi bătu verişoara pe umăr şi-i ură noapte bună. Karen mai stătu un timp aşezată pe pat, după care, fără să mai amâne inevitabilul, desfăcu ziarul pe care-l adusese Elizabeth.

„Howard întemeiază o companie de construcţii", spunea titlul.

Cuvintele părură să plutească un moment în aer, până când Karen le descifră sensul. Ochii îi coborâră spre coloana de litere mărunte. Vreo două paragrafe se detaşară dintre celelalte:

Domnul Mark Howard, refuzând o invitaţie în consiliul de administraţie al unei binecunoscute companii de construcţii din Johannesburg, a acceptat totuşi să facă parte din firmă, formând o companie separată în Nairobi, care va funcţiona exclusiv în beneficiul ţării.

Şi, mai jos:

Domnul Howard şi-a exprimat încrederea în viitorul Kenyei şi a încheiat interviul cu speranţa că niciodată nu i se va cere să se mai mute în altă ţară.

Karen începu să frământe ziarul între degete. Se temea să iasă în oraş a doua zi, se temea să-l vadă pe Mark… cu Inga.

* * *

Dimineaţa, în timp ce se îmbrăca, avea încă inima grea. Tensiunea nu se risipi nici când se duse în oraş cu Elizabeth, la agenţia de voiaj. Alese avionul, plăti avansul, apoi ieşiră din nou în lumina soarelui.

— Cred că am putea lua prânzul într-un restaurant dintre cele mai mici, propuse veselă Elizabeth.

După masă, Elizabeth cumpără câteva lucruri şi le aruncă pe bancheta din spate a maşinii doamnei Lawson.

— Condu tu, spuse ea. Schimbătorul de viteze dă rateuri, dar nu mai mult decât al maşinii de teren.

Concentrarea de a şofa îi prinse bine lui Karen. De asemenea, o obosi, astfel încât, după ce ajunseră la vilă, putu recupera o parte din somnul pierdut peste noapte.

La ora şase, porniră spre petrecerea de rămas-bun a lui Charles Williamson.

Charles le deschise personal uşa.

— Mă bucur că vă văd, le întâmpină el. Intraţi.

Casa era plină. Potrivit lui Charles, invitase numai opt prieteni, dar veniseră mult mai mulţi.

— Unde-i Inga? întrebă cineva, dezamăgit. Ar trebui să fie aici, Charles.

Charles râse, cu o sinceritate spontană.

— Am făcut cumpărături până târziu. O să apară şi ea, în curând.

Inga! Instinctiv, Karen se uită după Mark, uitând că statura lui s-ar fi detaşat oricând peste capetele celorlalţi. Nu, Mark încă nu venise. Probabil că avea s-o însoţească pe Inga.

Sfâşiată între dor şi groază, Karen se apropie de colonelul Williamson.

— Nu te superi dacă plecăm acum, Charles?

— Dar, draga mea, abia aţi venit! Trebuie neapărat s-o aştepţi pe Inga. S-ar putea ca acum s-o vezi pentru ultima oară.

— Vine şi Mark cu ea?

— Mark?

Dintr-odată, Karen văzu apărând în ochii lui Charles o blândeţe înţelegătoare.

— Ar fi trebuit să mă gândesc. Îmi pare atât de rău că nu l-am invitat, dar ne-a sacrificat atât de mult din timpul lui.

Coborî tonul conspirativ, cu ochii strălucindu-i că ai unui adolescent.

— Am să-ţi spun un secret – mamă, ce-au să se mai calce ăştia pe picioare când vor observa verigheta! Inga şi cu mine ne-am căsătorit în dimineaţa asta, iar Mark a fost martorul nostru principal. Dar, nicio vorbă, deocamdată!

* * *

Timp de treizeci de secunde, Karen fu incapabilă să vorbească. Într-un târziu, când îi reveni graiul, îngăimă cu voce slabă, cam neinteligibil:

— Felicitări, Charles. N-a fost… aşa, cam dintr-odată?

— Nu tocmai. Planificaserăm s-o facem imediat ce primeam oferta pentru Paris. Inga se înnebuneşte după Paris. Ne vom distra de minune.

— Sunt sigură. Şi mă bucur să te văd atât de fericit.

Pe neaşteptate, Charles îi luă ambele mâini într-ale lui şi se aplecă s-o sărute uşor pe frunte.

— Îţi doresc numai bine, Karen.

O scuti de orice răspuns un cor de exclamaţii întâmpinând-o pe Inga, care se apropie de Charles, îmbrăcată

elegant în alb şi negru, cu cununa blondă de cozi prinsă cochet într-o parte.

Karen n-avea să-şi amintească niciodată cele întâmplate după aceea între ea şi suedeză. Charles se dusese undeva, iar Inga fu înconjurată de oaspeţi. Karen ieşi pe balcon şi se aşeză într-un fotoliu auriu împletit, strângându-i cu putere braţele în mâini.

Între timp, Elizabeth, a cărei plictiseală se risipise ca prin farmec, se risipi să-l ia pe Charles la întrebări. Binevoitor, acesta îi explică totul.

— Găseşte-o pe Karen, încheie el încet. I-am telefonat lui Mark. E pe drum încoace.

* * *

Elizabeth văzu maşina lui Mark intrând în curte, după care Mark coborî. Stăpânindu-şi nerăbdarea, îl aşteptă până ajunse pe trepte.

— Elizabeth! S-a şi spart petrecerea?

Elizabeth clătină din cap.

— Slabe şanse. Cred c-o să ţină până la miezul nopţii. Am ieşit să iau o gură de aer.

— Karen e aici?

— Evident. Biata fată e asurzită de clopotele de nuntă ale altora. Mai întâi Roy şi Nova, acum Charles şi Inga…

— Vrei să spui că nu se simte bine?

— A, ba se simte destul de bine. E cam obosită, dar cine n-ar fi?

— Nu trebuia să se ducă la nunta lui Strasmore! exclamă furios Mark.

— Chiar aşa? întrebă Elizabeth, cu ochii sclipindu-i de curiozitate. De ce?

— Foloseşte-ţi mintea! A trebuit să stea şi să-l vadă însurându-se cu alta!

— Pe Roy Strasmore?! Ce tot vorbeşti? Doar nu crezi că era îndrăgostită de Roy!

— Da de cine? întrebă el răstit. A recunoscut că are o decepţie sentimentală.

Privindu-l lung, cu capul înclinat într-o parte, Elizabeth răspunse încet:

— Într-adevăr – de cine?

Ochii lui Mark scăpărară. Lăsă să-i scape o înjurătură, apoi se aşeză pe marginea banchetei de pe verandă.

— Spune-mi tot ce ştii!

De astă dată, Elizabeth nu se mai înduplecă.

— Află singur, replică ea cu o undă de iritare. Karen e pe balconul sălii de recepţii private. Şi, Mark… mai strigă ea pe urmele lui. Ai grijă şi ia-o cu duhul blândeţii!

* * *

— Karen!

Un moment, sufocată, Karen simţi că inima i se oprea în piept, pentru ca imediat să pornească la galop.

— Nu te bucuri că mă vezi?

Dacă se bucura!

— De ce-ai ieşit pe balcon?

— Fiindcă, întâmplător, ştiam că eşti aici.

Tonul lui Mark era neliniştit şi întrebător în acelaşi timp.

— Nu mai tremura aşa…

— Dar, Mark, nu înţeleg…

— Eu da – în sfârşit… Karen, cât timp am pierdut de pomană!

O prinse de încheieturile mâinilor, ridicând-o în picioare.

— Mergem la o plimbare – una scurtă – ca să nu ne întrerupă nimeni. Ţine-te bine.

Ridicând-o în braţe, trecu peste balustradă, coborând cu ea în grădină. În clipa următoare, Karen simţi din nou pământul sub tălpi, în timp ce Mark, ţinând-o de cot, o zorea să înainteze.

— Călcăm peste un rond de flori, şopti ea, încercând să pară scandalizată.

Mark râse.

— Dracu' să le ia de flori! Uite aleea. Puţin mai încolo e un pavilion de vară.

— Îmi intră pământ în pantofi…

— Am ajuns. Avem şi şezlonguri, şi taburete. Descalţă-te. Să aprind lumina?

— Nu… încă…

Mark îngenunche la picioarele ei, îi scutură ţărâna de pe ciorapi, apoi o încălţă la loc. Când se ridică, respiră adânc, cam nesigur…

— Cum să încep? întrebă el, cu glasul cam îngroşat. Cu explicaţii, sau spunându-ţi că te iubesc?

Karen fu nevoită să rămână cu privirea spre copaci şi stele. Acelea erau reale. Ceea ce-i spunea el nu putea fi.

— Imposibil… şopti ea. N-ai putea să mai vorbeşti un timp, până… înţeleg?

— Pisoiaş dulce! Am fost o brută cu tine, nu-i aşa? Dar

n-am vrut. Înţelegi, le încurcasem pe toate. Ştii ce părere aveam despre căsnicie, înainte de a apărea tu…

— Şi pe urmă?

— Nu m-a mai ţinut mult. Ai făcut cinismul meu să pară o armură de sticlă. La cea mai mică lovitură din partea ta, s-a sfărâmat. Am cedat, cu entuziasm nemărturisit, când am aflat că-ţi doreai un cămin, o şcoală după colţ, pentru copiii tăi…

— Cine ţi-a spus asta?

— Inga. A minţit?

— Nu…

În sufletul lui Karen se dădea o luptă, dar trebuia să fie cinstită.

— Mark, Inga voia să se mărite cu tine.

— Într-adevăr, dar nu din dragoste. Avea nevoie de bani. Ajunsesem la disperare, când Charles Williamson mi s-a destăinuit şi mi-a spus că se iubeau, dar nu se puteau căsători pentru că el nu avea niciun venit. Ce uşurare! Pentru un bărbat poţi face lucruri care faţă de o femeie ar fi nepermise. Postul ăsta de la Paris îl va ajuta să câştige destul pentru ca Inga să poată duce viaţa pe care şi-o doreşte.

Karen începea să înţeleagă multe, printre care şi zădărnicia geloziei.

— Am răscumpărat partea ei din fermă, continuă Mark. Mai târziu, dacă putem proceda cu tact, e posibil să i-o predau treptat lui Justin – doar dacă nu plănuieşti să faci din mine un fermier. Viaţa mea e în mâinile tale!

* * *

Hanim stătea aşezat pe podeaua coridorului, cu spatele rezemat de perete. La vederea lor, se ridică în picioare.

— Să mă scuzaţi, bwana.

Mark aprinse lumina, făcându-i loc lui Karen să intre.

— Vino în casă, Hanim. Am dori să bem ceva.

În salonul gri-argintiu, Karen se aşeză pe colţul unui divan mare. Hanim dispăru imediat, pentru a reveni curând cu o tavă. Mark nu prea vorbea. Părea suficient că o putea privi pe Karen, dar când întoarse capul spre servitorul lui, în ochi i se ivi un licăr de amuzament.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut şampanie, Hanim.

Pe chipul negrului se zări luciul alb al dinţilor.

— Nu e o ocazie specială, bwana?

— Ce te face să crezi asta?

Hanim făcu o plecăciune spre Karen.

— Surioara lui bwana are nestemate în ochi. Dacă mi-e îngăduit să spun, şi bwana pare…

— Da, da, i-o reteză grăbit Mark. Comandă cina în cameră, cu cât mai multe fructe.

Karen zâmbea.

— Ai să mă vezi mult de-acum încolo, Hanim.

— Voi fi foarte fericit, memsahib. Stătea scris în stele de luni de zile.

Şi, încet, se retrase.

— Trebuie să planificăm o casă, spuse Mark. Există un teren liber lângă Limuru – destul de departe de oraş…

— Voi veni cu tine oricât de departe – până la capătul lumii! spuse ea repede.

— Da, până la capătul lumii! confirmă Mark din tot sufletul.

Sfârşit